Ivan Vicovan
Strigarea pocăinţei
Editura MULTIMEDIA INTERNAŢIONAL
Mulţumim autorului pentru drepturile de tipărire acordate editurii noastre.
Ediţia întâi – copie după originalul editat şi tipărit în S.U.A

Prefaţă

Cartea „Strigarea Pocăinţei" a lui Ivan Vikovan este o „altfel" de carte pentru că experienţa autorului cu Dumnezeu este „altfel" decât modern suntem obişnuiţi.

Nu este vorba despre minunea prin care un pierdut în mocirla imoralităţii, sclav al alcoolului şi drogurilor ajunge datorită milei lui Dumnezeu la naşterea din nou şi devine un exemplu evanghelistic spunându-şi istoria propriei salvări. Este vorba de un Şef de Tribunal în cetatea comunistă, ateistă, la el acasă printre generali, printre diplomaţi şi parlamentari, ambasadori şi patriarhi, eminenţa domniei roşii. Că a stat de vorbă cu băiatul şefului KGB pe întreaga Rusie, sau cu Juri Brejnev fiul fostului preşedinte al Rusiei, că îl cunoaşte bine pe Gorbaciov şi Ielţin sunt doar câteva exemple.

„Strigarea Pocăinţei" trimite orice ficţiune la colţ şi face de ruşine munţii de cărţi din care generaţia noastră se hrăneşte. Ficţiunea oricât de îndrăzneaţă sau obraznică ar fi, nu e în stare să atingă nici pe departe realitatea tragismului petrecut sub ochii miraţi ai acestui autor de elită. Creştinii din cetatea comunistă, pocăiţii din citadela ateistă sunt imagini la care imaginaţia nu poate ajunge şi trebuie doar să priveşti şi să te miri şi să te îngrozeşti şi să rupi din tine pentru a te convinge că nu e un vis urât ci o realitate cutremurătoare. Să-ţi seci ochii ca să nu plângi, să-ţi încleştezi gura ca să nu strigi, să-ţi înfigi unghiile în propria-ţi carne pentru a nu fi văzut că-ţi tremură mâinile de neputinţă, să-ţi opreşti inima să nu mai bată ca să nu fie auzită de cei puşi să audă inimile, moment stupid vieţii, „fă ceva", „nu pot face nimic", şi mori şi ca să nu mori fugi şi strigi pentru că cineva îţi spune aşa.

Scrisul cărţii e simplu, uşor neromânesc, cu adverbul sau adjectivul precedând verbul, dar mesajul e clar, nesofisticat, sănătos. Biblia copilăriei se aşază în biblioteca inimii autorului în cea mai importantă poziţie, mai presus de toate celelalte cărţi – şi nu puţine – la dispoziţia formării unei culturi cereşti. Grupul de credincioşi adunat

în odaia subterana de închinare lui Iisus, este „altceva” decât compania mai marilor tribunalelor sau guvernului, se simte ceva din experienţa lui Moise fugind de tronul Egiptului la turmă în deşertul Moabului sau a lui Saul cu autoritatea peceţilor şi sigiliilor în buzunar aşteptând un trimis al Domnului să-şi pună mâinile pe ochii lui ca să vadă din nou, ca să mai vadă din nou altfel decât până atunci, deşi cu nişte ochi care vedeau mai greu.

Aşa că, stimat cititor, dacă ai ajuns să ţii în mână această carte, citeşte-o, plângi, strigă roagă-te, citeşte mai departe, dulce-amară carte, amară că-ţi amărăşte toate celulele fiinţei într-o revoltă împotriva Diavolului şi lucrului său, dulce ca mierea cerului, făgăduinţa tot atât reală că Domnul dă biruimţa. Din când în când Vikovan rupe descrierea printr-un „slăvit să fie Domnul”. Aceasta e biruinţa prin Domnul şi pentru slava Lui.

Când vei sfârşi de citit această carte, îmi vei da dreptate.

Editorul.

M-am născut cincizeci de ani în urmă în fosta Uniune Sovietică, într-o familie de creştini. Familia noastră era o familie numeroasă, de şapte copii şi părinţii. Dar eram plini de bucurii şi mereu îl ascultam pe tata când ne povestea despre Dumnezeu, despre fiul Lui, Iisus Hristos. Aşa de puternic şi convingător ne povestea, că noi copiii eram plini de credinţă că tatăl a trăit împreună cu Dumnezeu, cu Iisus Hristos, eram convinşi că I-a şi văzut nu odată. Ne povestea cum Dumnezeu din nimica a creat tot ce vedem şi nu vedem, iar mama mereu era în rugăciune pentru noi. Copilăria mea frumoasă mă făcea să zbor spre ceruri. Aceasta a fost prima şcoală Biblică pe care eu am absolvit-o sub dirijarea părinţilor. În anii de copilărie am văzut Biblia o singură dată. Am vrut doar să pun mâna pe ea, dar mama imediat m-a oprit şi a zis: „Spală-ţi mâinile, aşază-te pe genunchi şi fă o rugăciune, apoi vei pune mâna pe Cuvântul lui Dumnezeu”. Aşa era de sfântă Biblia în casa noastră. Biblia avea un loc special unde nu ştiam noi copiii, că era vreme grea şi periculoasă pentru aceia care aveau Biblie. Această frumoasă copilărie s-a terminat la vârsta de 14 ani, când autorităţile m-au separat de familie, de părinţi, şi m-au internat într-o şcoală pentru copii care aveau posibilitate intelectuală de învăţat bine. Motivul a fost că eu trebuia să fiu separat de şcoala Biblică a părinţilor. Am intrat într-o altă lume, o lume plină de neadevăr, plină de lucruri rele. Am început o altă şcoală – şcoala comunismului, şcoala ateismului

şi a Darvinismului. Cu părinţii mă întâlneam foarte rar şi pentru scurt timp. Nu puteam să judec între adevărul din şcoala Biblică de la părinţişi adevărul din şcoala ateistă. Mereu mă pierdeam între aceste două şcoli, nu ştiam ce să cred. Şi a sosit ziua când am devenit prizonier al şcolii ateiste – darviniste. Însă în mintea mea mereu era o luptă de idei, de-a scoate adevărul la lumină. Când veneam acasă, primeam o odihnă mintală, sufletească, mă descărcăm de toate gândurile rele şi neroditoare. Anii au trecut, eu am devenit student la Facultatea de Matematică şi Astronomie. Eram un student bun, eram liniştit, calm, răbdam totul, că aşa am fost educat de părinţi.

Într-o zi l-am întrebat pe profesorul de astronomie cine a aşezat toate corpurile cereşti că în rotaţia lor nu se ciocnesc. Dânsul mi-a răspuns: „Cel ce le-a creat ştie totul”. Am rămas pe un timp singur. Gândurile mă purtau peste tot. Eu credeam că profesorul ştie totul, dar cu părere de rău, nici el nu putea răspunde la întrebarea mea. Deci am ajuns la concluzia că totul ştie doar Acela ce a creat totul.

Am absolvit Institutul fără să fi primit răspuns la întrebările mele.

Am devenit şi eu profesor de matematică şi astronomie, dar aveam în mine o mulţime de goluri, nu puteam răspunde la multe întrebări. Mereu voiam să-l caut pe tatăl meu, să-mi dea răspunsul lui Dumnezeu, dar aceasta nu s-a întâmplat. Am început să urc cu o viteză cosmică pe scară în sus. Imediat am fost trimis la CAZANI la Universitate să-mi fac teza ştiinţifică la matematică. Am terminat-o cu succes. Am fost solicitat ca inspector şcolar la Ministerul de învăţământ din MOLDOVA comunistă. Apoi am fost solicitat să lucrez la Ministerul de învăţământ din IAROTIA (Polul Nord). Aveam de toate şi în asemenea caz am devenit şi eu un ateu, dar îmi era frică să neg existenţa lui Dumnezeu. Mereu îmi aduceam aminte de şcoala Biblică din copilăria mea. Peste puţină vreme am fost invitat la Moscova, unde au dus cu mine tratative să devin student la facultatea juridică, să devin judecător. Eu am fost de acord. Aici noi am studiat Biblia, dar sub altă formă. Ne învăţa cum trebuie s-o contrazicem. Eram bucuros, că eu ştiam multe versete din Biblie pe de rost. Aici s-a născut întrebarea: A fost Iisus Hristos o persoană reală, ori a fost o persoană imaginară? Mereu voaim să aflu adevărul.

Lucrul acesta l-am aflat din cartea şefului de cancelarie de la Roma, Claudiu. Despre această carte am scris în paginele următoare şi

o să puteţi citi. Tot la Moscova am văzut şi scaunul de domnie al Satanei.

Tot timpul în mine se luptau doi: unul spunea că Dumnezeu există, altul spunea invers. Această luptă mă făcea uneori să fiu singur, să mă pot lupta, dar eu nu luptam; eu eram ca un stadion, unde se petrecea această competiţie. Aceasta a fost cea mai lungă competiţie din lume, aşa cred eu cel puţin. Mulţi vedeau că în mine se petrece ceva, dar nu puteau descifra. Nimic nu-mi aducea bucurie. Când am primit gradul de maior, credeam că sunt cineva, dar peste câteva zile am văzut că nu sunt nimic. Când am primit ordinul că am avansat în gradul de general, am privit acest ordin şi în mine lupta continuă: unul spunea te-am avansat, altul spunea tot ce ai este nimic, totul pierzi şi nu-ţi aparţine ţie.

Am devenit judecător, în scurt timp am devenit judecător şef. Eram salutat de la distanţă, om de vază, om cu multă putere. De mine depindea libertatea… multora. Dar nici această înaltă poziţie nu-mi aducea fericire, bucurii. Material eram asigurat pe 100 de ani, cel puţin.

Doream să vin la părinţi. Venirea mea era aşteptată, veneau mulţi fraţi, cu care eu discutam timp de 2 – 3 zile şi apoi plecam iarăşi pe timp îndelungat. Mama n-a încetat să mă poarte pe braţul de rugăciune, mereu mijlocea la Dumnezeu în numele lui Iisus Hristos pentru mine. Lacrimile mamei ar putea fi o fântână cu apă sfântă. Şi Dumnezeu S-a îndurat de mine, cred că pentru lacrimile mamei. N-a existat în istoria omenirii, ca un Judecător şef, General, Doctor în ştiinţă să lase totul la chemarea lui Dumnezeu, fără să se uite înapoi. Lucrul acesta s-a petrecut atuncea când eu aveam de toate, când mă pregăteau pentru un post mai înalt.

Dar slăvit să fie Dumnezeu, că m-a chemat la El. M-a iubit, m-a chemat şi de păcate m-a iertat.

Venirea mea la Domnul a fost în următoarea situaţie. Am venit în biroul de serviciu la ora 7 dimineaţa, aşa aveam eu obicei. Peste puţină vreme cineva cu o voce puternică a strigat: „Bărbatule îţi dau a doua şansă să-ţi salvezi viaţa şi familia” Acest lucru s-a petrecut de câteva ori. M-am uitat în jurul meu şi n-am văzut nimic. Din nou s-a repetat acelaşi mesaj. Am plecat la un preot şef, să-mi explice ce se petrece cu mine. Dânsul m-a condamnat că eu am contact cu părinţii, care sunt pocăiţi şi Satana îşi bate joc de mine. Am plecat la un bătrân

pastor şi dânsul s-a rugat cu punerea mâinilor peste mine. Totul s-a schimbat, voiam să-L văd pe Iisus Hristos, voiam să fac legământ cu El. Dar nu era uşor să mă pocăiesc. Aveam familie. Soţia era Director adjunct la liceu. Ea aparţine poporului Israel. Cum să schimb totul? Copiii erau mândri că ei au un tată cu aşa o poziţie înaltă şi tot ce doreau aveau. Nu ştiam ce să fac, cum să procedez, îmi aduceam aminte de întâlnirile mele cu Boris Elţîn, cu miniştri, cu cei mari… dar trebuie să le pierd pe toate. Prietenul meu era Ambasador la Bucureşti. Îmi zicea: „Ce ai înnebunit?” Dar Dumnezeu mi-a dat putere şi într-un an de zile toată familia a fost de acord să pierdem totul şi să facem legământ cu Dumnezeu, în numele lui Iisus Hristos.

Soţia a doua zi a fost eliberată de la serviciu, copii au suferit, dar totul sufereau cu bucurie.

După ce m-am pocăit, am hotărât să absolv Facultatea de Teologie şi am susţinut teza de doctorat. Au început zilele grele, zile de prigonire, dar Dumnezeu era de partea mea şi a familiei. Îmi pregăteau accidente, dar au fost fără succes. Slăvit să fie Dumnezeu, Tatăl lui Iisus Hristos.

Când am fost scos din ţară, am găsit adăpost în America.

Aici am susţinut din nou teza de doctorat la Columbia State University. Slăvit să fie Domnul.

Îmi amintesc mereu de cuvintele părinţilor, care îmi spuneau să mă feresc de proroci mincinoşi. În viaţa de creştin am întâlnit mulţi proroci oameni a lui Dumnezeu, dar am întâlnit şi proroci mincinoşi. Ei se cunosc după roadele lor, că aşa ne învaţă Biblia. Să cercetaţi totul şi să luaţi ce este bun, dar pe prorocii mincinoşi o să-i cunoaşteţi după roadele lor. Roadele lor sunt: pizma, ura, mândria, iubirea de sine, încearcă să ghicească, prezic viitorul…

Într-o zi Dumnezeu m-a chemat să lucrez în via Lui. Să organizez o misiune internaţională de ajutorare a celor săraci, bătrâni şi bolnavi. împreună cu fraţii Mihai Duciuc, Pavel Bălos am organizat această misiune spre slava lui Dumnezeu şi a lui Iisus Hristos. Deja avem roade frumoase. Astăzi sunt fericit că sunt cu Domnul şi lucrez împreună cu El.

Soţia Avramia şi copiii sunt cu mine şi împreună ne bucurăm, împreună facem lucrarea lui Dumnezeu… Dumnezeu să binecuvânteze pe orice suflet. Fiţi convinşi că Creatorul nostru este Dumnezeu şi Iisus Hristos este unicul Fiu al lui Dumnezeu care a fost născut de El.

SCAUNUL DE DOMNIE AL SATANEI

„Știu unde locuiești; acolo unde este scaunul de domnie al Satanei” (*Apoc 2, 13 pe.p.*)

În rândul creștinilor, ba chiar și în rândul oamenilor de știință, era pusă o singură întrebare: „Unde este scaunul de domnie al Satanei?” De întrebarea aceasta s-au ocupat mulți savanți pe parcursul timpului. Unul din ei a fost Vavilov. Dânsul a fost un om al științei, dar sistemul comunist l-a lichidat, adică a fost împușcat, ca dușman al sistemului comunist. Vavilov a cercetat cu de-amănuntul, pe baza Scripturii, pe baza materialelor de până la nașterea lui Iisus Hristos și după nașterea Lui. Când a ajuns la adevăr pe baza multor dovezi, a fost omorât și toate cercetările lui au fost luate de KGB și s-au păstrat în biblioteca lor până a devenit șef al KGB L. Beria. Acest om era mâna dreaptă a lui Stalin, dar trebuia să-i dovedească lui Stalin că într-adevăr îi este prieten și-l poate ajuta pe el cu lucruri concrete. Pentru aceasta Beria a întreprins multe lucruri. Cu atât mai mult că Beria știa bine unde este acel scaun de domnie, dar pentru a-l vedea avea nevoie să obțină cheia de la odaia Nr. 1 C. de la apartamentul lui Lenin. Această cheie era direct la Stalin. Stalin n-o încredința nimănui. Nici chiar soția lui nu putea să obțină de la el cheia de la camera Nr. 1 C. Într-o noapte când Stalin dormea adânc, soția lui s-a sculat și a intrat în dormitor la el și când s-a apropiat de locul unde era cheia, Stalin dormind a luat pistolul și a împușcat-o drept în inimă. S-au mirat chiar și medicii cum de-a putut Stalin noaptea fiind, în dormitor întuneric, în poziție culcată, dormind s-o împuște direct în inimă. Aceasta a fost ceva de necrezut, dar faptul a rămas fapt. A doua minune pentru medici a fost că glontele s-a oprit în inimă, ceea ce era imposibil la o distanță, de 2, 13 metri. Beria știa bine toate aceste lucruri, dar căuta cu orice preț să capete încredere de la Stalin.

După câteva luni de zile, Beria pleacă direct într-o închisoare de lângă Moscova, alege un om din această închisoare care a făcut crime mari și era condamnat la moarte, îl aduce. În Moscova la Kremlin, unde era rezidența lui Stalin, îl plimbă prin Kremlin, îi face cunoscut totul cum este așezat, apoi îl ia la el în cabinet. Fiind numai ei doi au discutat problema, cum acest om din închisoare cu numele Andreev să stea ascuns într-o tufă de trandafiri cu revorverul în mână, până când va fi orele 8 seara când Stalin va ieși cu Beria la plimbare pe aleea centrală, la 20 m. de boschetul de trandafiri. Acolo era pusă o lampă electrică de

mare dimensiune, dar Andreev era în spatele ei. Când Stalin ieşea la plimbare cu Beria, garda Kremlinului verifica totul. Şi de data aceasta a verificat locul acesta şeful gărzii generalul-colonel Kirilov şi a raportat direct lui Stalin, apoi lui Beria că totul este „verde”. Cuvântul „verde” însemna că nu este niciun pericol, nu este chiar nicio muscă ce ar putea să-l deranjeze pe Stalin. În timpul acesta Andreev cu revorverul, dar fără gloanţe, (dar el nu ştia), imediat s-a deplasat în locul stabilit de Beria. Andreev trebuia să-l împuşte pe Stalin când va fi la cea mai mică distanţă de el. Când a ajuns la cea mai mică distanţă de Andreev, Beria ştia că Andreev va împuşca dar fără gloanţe şi el imediat o să ia măsuri de urgenţă să-l salveze pe Stalin, că aceasta este unica şansă de-a câştiga autoritate în faţa lui Stalin. Când Andreev a tras de trăgător, s-a auzit un sunet mic, foarte neînsemnat, Stalin nici n-a dat atenţie, dar Beria imediat a luat din buzunar revolverul şi a împuşcat de trei ori în Andreev şi desigur că l-a omorât. Repede a venit şeful de gardă Kirilov cu 10 ofiţeri de grad superior şi s-au aruncat la locul unde a împuşcat Beria. L-au găsit pe Andreev mort cu revolverul în mână. Atunci Stalin a declarat că viaţa lui a fost în mâna lui Beria şi dacă Beria nu-l împuşca pe Andreev, el era mort. Stalin a mărturisit că a auzit ceva adică un sunet mic de tot, dar n-a dat nicio atenţie, dar Beria a fost viaţa şi inima lui. Stalin îl declară pe Beria unul din prietenii lui, mai târziu Beria devine prietenul cel mai bun al lui Stalin.

Beria l-a îndemnat pe Stalin să dea un ordin că în timp de două ore şeful închisorii de unde era Andreev să fie împuşcat fără martori şi proces, ceea ce a şi fost executat. Generalul Kririlov a fost de urgenţă arestat, torturat până a murit fiind bătut de ofiţerii din garda lui. Soţia cu doi copii a fost deportată în Siberia pe veci. Copiii au fost luaţi de la mamă şi duşi în diferite locuri la Polul Nord, unde au crescut în orfelinate de copii schimbându-le prenumele, numele, data şi locul de naştere. Cu băiatul lui m-am întâlnit în Iacuţia. De la el am aflat multe lucruri interesante.

După această aventură, Stalin îi încredinţează lui Beria cheia de la camera lui Lenin (e 1 C). Când Beria a intrat în această cameră a văzut scaunul de domnie al Satanei. Stalin imediat a ştiut că Beria a intrat în locul unde este scaunul de domnie al Satanei. Beria s-a aşezat pe scaunul de domnie al Satanei pentru o clipă şi a primit o putere mare deopotrivă cu Stalin. De-atunci Beria şi Stalin au devenit una. Atunci Stalin a povestit totul lui Beria. Cum Vavilov a călcat pe urmele

scaunului de domnie al Satanei şi a trebuit imediat omorât. Toate cercetările lui Vavilov au fost distruse de către Beria. Beria devine un slujitor al Satanei, toţi se tem de Beria şi de Stalin. Beria îşi ordonă o casă aparte, nu departe de Kremlin, unde nu ştie nici soţia lui. Acolo aducea pe cele mai frumoase fete care erau studente la institutul de medicină din Moscova, le folosea, apoi le propunea să facă o baie. Când fetele intrau în baie şi deschideau robinetul cu apă, imediat cada se umplea cu acid sulfuric şi în câteva clipe din acest trup mai rămâneau numai oasele. Nicio fată nu avea scăpare. Aşa a slujit Beria Satanei. Apoi Beria chema pe cei mai de vază savanţi, generali profesori, medici la el la ospeţe. După ce foloseau alcool toţi se dezbrăcau şi plecau să se scalde în bazinul cu apă. Intra şi Beria cu ei în acest bazin, apoi Beria ieşea pe neaşteptate, încuia uşa de fier şi dădea drumul la acid sulfuric în acest bazin, încât niciunul nu rămânea viu până dimineaţă. Chiar dacă striga cineva, nu se auzea, că pereţii erau dublaţi. Toate aceste lucruri au fost descoperite imediat după moartea lui Stalin din 1953. Beria a fost arestat, apoi omorât. Când au găsit această casă, în pivniţă erau două vagoane de oase din trupurile oamenilor. Timp de zeci de ani au lucrat savanţii pentru a identifica cine au fost jertfele lui Beria, dar n-au comunicat pentru că Hruşciov n-a permis, fiindcă el ştia multe despre Beria şi mereu era de partea lui şi acuma îi era frică să spună totul.

Satana îl foloseşte pe Stalin până la maximum. În anii lui de domnie, din 1924 până în 1953 Stalin a omorât peste 20.000.000 de oameni de stat: savanţi, ofiţeri, lucrători de partid, profesori, aviatori, medici, oameni bogaţi, cu alte cuvinte a distrus toată inteligenţa Uniunii Sovietice. Iată ce jertfe cerea Satana de la Stalin.

Beria în anii lui de domnie în Caucaz şi Moscova a omorât direct sau din ordinul lui Stalin peste 3.000.000 de oameni nevinovaţi.

Lenin din 1917 până în 1924 a fost idiot, adică după ce a fost rănit de V. Kaplan nu mai judeca mintal de loc. Zilnic cerea de la Stalin să aducă jertfe de vieţi omeneşti. Numai într-o singruă zi Lenin a cerut de la Stalin să fie împuşcaţi 20.000 de preoţi de pe Volga, apoi 10.000 din Kazani. Mereu cerea jertfe colosale. Apoi Lenin a murit. Pe Stalin l-a otrăvit Beria, când Stalin era Bolnav şi după de 24 de ore Stalin a murit. Peste câteva săptămâni Beria este arestat şi împuşcat. Iată cum procedează Satana cu cei ce-i slujesc lui.

Toate datele oficiale secrete din Kremlin, arată că din 1917 până

în 1953 inclusiv au fost omorâţi 37.000.000 de oameni nevinovaţi. Ei „au fost omorâţi la dorinţa Satanei. În al doilea război mondial Uniunea Sovietică a pierdut 29.000.000 de oameni. Iată domnia Satanei a cerut 66.000.000 de oameni.

Dar Dumnezeu pentru salvarea noastră L-a dat pe unicul Său Fiu. Glorie lui Dumnezeu Tatăl, Domnului Iisus Hristos şi puterii Duhului Sfânt. Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi L-a costat foarte scump – viaţa unicului Său Fiu.

Satana a fost sigur că în Uniunea Sovietică vor rămânea numai ateişti, dar Dumnezeu tot timpul a avut oameni care îi slujeau Lui. Slăvit să fie Domnul. Chiar şi în cele mai grele timpuri Dumnezeu a avut mulţi oameni care-l slujeau cu trup şi suflet.

Hruşciov a declarat în 1964 că va arăta la televizor pe ultimul creştin, dar în curând a fost aruncat de la postul lui. A trebuit să cultive pământul de-o suprafaţă de 6 acri unde creştea roşii, castraveţi, cartofi, pentru el şi familia lui.

Beria era foarte curios să afle de la Stalin istoria sosirii scaunului de domnie al Satanei în Moscova.

În discuţiile lui Stalin cu Beria, ultimul a aflat de la primul cum a fost adus scaunul de domnie al Satanei în Moscova.

Când a fost făcut chivotul lui Dumnezeu, Satana şi-a făcut şi el scaunul lui de domnie. Scaunul lui de domnie l-a făcut în ţările de la răsărit. Acolo a avut Satana succes, că oamenii credeau în diferiţi idoli.

Lumea idolizată s-a dezvoltat într-o credinţă falsă, într-o credinţă fără Dumnezeu. Totuşi Dumnezeu îi binecuvânta, le dădea hrană, ploaie la timp, însă lucrul acesta Dumnezeu îl făcea din dragostea Sa faţă de poporul Său, faţă de cei ce-l slujeau Lui.

Într-o împrejurare Mântuitorul nostru Iisus Hristos a spus: „Nu smulgeţi neghina până nu va sosiremea secerişului, ca nu cumva să fie vătămat vreun spic de grâu”. Aşa este şi astăzi, cei ce sunt ai lui Dumnezeu trăiesc între cei răi. Iisus Hristos în rugăciunea Sa de la sfârşit, când s-a rugat şi pentru noi, L-a rugat pe Dumnezeu să nu ne ia din lume, ci să ne păzească de cel rău în Numele Lui cel Sfânt. De aceea pe pământ astăzi trăiesc şi cei buni şi cei răi. Aceasta este dragostea nemărginită a lui Dumnezeu faţă de creatura Sa.

Desigur că Satana caută prin diferite mijloace să atragă lumea de la Dumnezeu, dar omul are înţelepciune prin creaţiune şi poate conştient decide cui să-i slujească. Suntem datori să-i slujim

Creatorului, care este Dumnezeul Cel Atotputernic, fără început şi sfârşit.

Satana şi-a întocmit scaunul de domnie, dar dorea ca acest scaun să fie folosit în diferite locuri pe suprafaţa pământului. Când Italienii au aflat despre scaunul de domnie al Satanei că se află în ţările răsăritului, au căutat prin diferite metode să afle exact locul. Şeful armatei secrete din Roma Dardanele, a plecat în ţările răsăritului şi a stabilit exact locul unde se afla scaunul de domnie al Satanei. L-a adus la Roma, s-a aşezat pe el, dar în câteva ore a murit. Deci scaunul de domnie al Satanei neîncetat cerea jertfe omeneşti.

Când Cezarul s-a aşezat pe scaunul de domnie al Satanei a primit o putere diavolească. În scurt timp Roma devine cunoscută în toată lumea, Italia devine un Imperiu Roman mondial, toată lumea tremură în faţa Romei. În numele Romei se fac mii şi mii de crime, omoruri, Roma devine o forţă umană care distruge mii şi mii de vieţi omeneşti. Satana începe să înflorească cu acest imperiu, face omoruri, torturi, nimeni n-are voie să creadă în Dumnezeul adevărat. Dar Dumnezeu îşi face lucrarea Sa mai departe. Dumnezeu foloseşte Imperiul Roman în lucrarea Sa divină. Slăvit să fie Dumnezeu – Tatăl lui Iisus Hristos şi puterea Duhului Sfânt. Imperiul Roman construieşte drumuri, ridică cultura, se deschid multe şcoli, apar multe profesii, meserii, cu alte cuvinte creşte cultura. Cei deştepţi şi bogaţi au dreptul să-şi cumpere titlul de cetăţean al Romei. În tot Imperiul Roman se învaţă Limba Latină. Se fac legături terestre, maritime cu Roma. Se spunea, că toate căile duc la Roma. Cezarul era declarat zeu, toţi se închinau lui. Nimeni nu ştia că totul este folosit de Dumnezeu.

Se ridică un fiu dintr-o familie bogată cu numele Saul din Tars, care absolvă cea mai superioară şi valoroasă şcoală din ţara lui – şcoala lui Gămăliei. Nici Gămăliei nu ştia ce student are în şcoala sa. Dar Dumnezeu foloseşte şi această şcoală pentru lucrarea Lui. Saul învaţă printre alte obiecte de studiu limba italiană, cultura Romei, dreptul din Imperiul Romei. Saul devine un om mare şi de vază în conducerea statului religios din Iudeia, din Ierusalim. Este un om care crede că slujeşte cu trup şi suflet lui Dumnezeu, dar nu-L recunoaşte pe Iisus Hristos că este Fiu de Dumnezeu, fiindcă aşa era pusă această problemă de marii preoţi, cărturarii din Ierusalim. Când Saul a corespuns cerinţelor constituţiei Imperiului Roman (cele 12 table de lege a Romei) şi-a cumpărat titlul de cătăţean roman. Era un titlu

foarte mare, onorific şi avea multe priorităţi în Imperiul Roman.

Satana lucra mereu, cu forţe duble, pentru a distruge creştinismul, dar nu a fost îngăduit de Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu mergea mereu înainte şi tot mai mulţi oameni veneau la credinţă. Datorită faptului că Pavel fostul Saul a fost cetăţean roman, cunoştea bine limba italiană şi a putut să fie în mijlocul romanilor, chiar şi în faţa Cezarului pentru a vesti Cuvântul lui Dumnezeu. În ţara unde era scaunul Satanei erau şi bisericile lui Iisus Hristos. Dumnezeu se proslăvea pretutindeni. Slăvit şi onorat să fie Dumnezeu, Iisus Hristos şi puterea Duhului Sfânt

Apoi scaunul de domnie al Satanei ajunge în Anglia prin diferite metode. Anglia primeşte o putere nemărginită faţă de alte continente, ţări ale lumii. Anglia devine o forţă maritimă a lumii, toţi se tem de ea. Anglia devine un monstru mondial cu o putere de cucerire destul de mare. Toţi cunoaştem puterea de cucerire a Angliei din trecut. Cunoaştem bine şi crimele ei lăsate în urma acestor cuceriri.

În anul 1917 scaunul de domnie al Satanei ajunge în Rusia, în oraşul Moscova, unde se află şi astăzi.

Capitala Rusiei era în oraşul Petrograd, dar deoarece scaunul de domnie al Satanei era la Moscova în Februarie 1918 se transferă capitala Rusiei din Petrograd la Moscova. Cu ajutorul scaunului de domnie al Satanei Rusia în scurt timp devine un mare imperiu al comunismului mondial. Uniunea Sovietică se declară o ţară fără de Dumnezeu, distruge orice religie, toţi creştinii sunt persecutaţi. Este o realitate vie că comunismul este numai împotriva creştinilor. Comuniştii nu sunt împotriva musulmanilor, budiştilor. Pe teritoriul Uniunii Sovietice aproximativ 40% din populaţia ei erau musulmani, budişti. Moscheile lor nu erau distruse, musulmanii pentru credinţa lor nu erau în închisori. Pe Satana îl interesa numai cei ce cred în Dumnezeu, Iisus Hristos şi puterea Duhului Sfânt. Dar necătând la acest monstru puternic, creştinismul se întăreşte, cei ce cred în Dumnezeu, Iisus Hristos şi puterea Duhului Sfânt devin adevăraţi martiri ai epocii comuniste pentru Domnul Iisus Hristos.

Cele mai multe biserici subterane de la Adam şi până în zilele noastre au fost în Uniunea Sovietică. Am cunoscut multe biserici subterane. Aş dori să spun câteva cuvinte despre o biserică subterană. În casa unui creştin se adunau 15 creştini, dar peste un scurt timp ei au fost descoperiţi şi nu se mai puteau aduna în locul acela. Atunci

creştinii au hotărât să construiască o casă de rugăciune subterană. Cel mai potrivit loc a fost într-o pădure nu prea mare. Au săpat o groapă de 10 x12 metri cu o adâncime de 3 m. Toată lucrarea se petrecea noaptea, tot pământul săpat era dus în diferite locuri, ca să nu fie observat. Când a fost gata au pus pereţi de lemn, au acoperit-o cu lemn, punând câteva straturi, apoi au pus deasupra pământ şi au sădit flori sălbatice, copăcei de diferite sorturi. Cine trecea pe locul acela nu putea să afle că poate să existe ceva sub pământ. Au lăsat câteva răsuflători, pentru a pătrunde aerul în această cameră subterană. Apoi au săpat patru canale de-o lungime aproximativ de 50 – 100 m din diferite părţi întărite cu lemn, la intrare era uşă pe care era pământ, frunze, ramuri de copac, încât nimeni n-a putut observa că există ceva în această pădure. Aici se adunau câte 15 – 20 de creştini, care mergeau în pădure prin diferite părţi, în diferite timpuri ale zilei. Mereu erau creştini, care făceau serviciul în apropierea intrărilor. Când era liber, posibil de intrat în casa de rugăciune, intrau 15 – 20 de fraţi şi surori. Serviciul dura 3 – 4 ore. Aşa luau ei cina subterană. Timp de 20 de ani a funcţioant această biserică subterană şi nimeni nu ştia. Creştinii aveau o mare bucurie. Mulţi îl primeau pe Iisus, se botezeau. Au pus lumină de la un acumulator de la un tractor mare care lumina camera ca să se poată citi Biblia. Despre această biserică am aflat de la mama mea. Am fost de multe ori în această casă subterană de rugăciune. Le-am adus un casetofon să poată asculta diferite cântări, predici, rugăciuni pe care le pregăteau nişte fraţi din Chişinău, Odesa, Kiev, Moscova. Această cameră subterană era comodă şi foarte confortabilă pentru creştini. În loc de scaune, erau nişte scânduri pe butuci. Aşa trăiau creştinii din bisericile subterane. Deci şi cei de sub pământ se închinau lui Dumnezeu, Iisus Hristos şi puterii Duhului Sfânt.

Astăzi noi vrem să construim case de rugăciuni mai mari decât Palatul de Iarnă din Petrograd, ori mai mari decât Palatul Comunist din Kremlin din Moscova.

Serviciul divin din biserica subterană începea cu o îmbrbăţişare şi sărutări sfinte ale creştinilor, cu lacrimi în ochi de bucurie că Dumnezeu le-a dat încă o posibilitate de a se întâlni în casa Domnului. Toţi creştinii de atunci căutau aşa serviciuri ca să poată veni duminica seară la casa Domnului. Niciunul n-a murit de foame, n-a dus lipsă de cete strict necesare în plan material.

Aceşti creştini sunt pentru mine o putere vie a credinţei în Dumnezeu şi Iisus Hristos.

Din inima acestor credincioşi izvora numai dragoste, răbdare, credinţă, erau plini de duhul rugăciunii, posturilor, citirea Bibliei.

Îmi amintesc un caz când vorbind cu un creştin, i-am spus că au ajuns la tribunal doi creştini care au furat. Dânsul mi-a răspuns: „Dumnezeu nu m-a împuternicit să-i judec pe fraţii lui Iisus Hristos. El este judecătorul drept, El ştie toate, El ştie de ce are loc aşa ceva, noi ne vom ruga pentru aceşti doi fraţi”. Mi-am dat seama cum trăiau creştinii odinioară. Dar ce se întâmplă astăzi? Scaunul de domnie al Satanei din camera e 1 C a fost în 1954 trecut într-o cameră specială sub mausoleul lui Lenin unde se află şi astăzi.

Necătând la puterea Satanei, Dumnezeu a distrus monstrul comunismului şi Cuvântul lui Dumnezeu a pătruns în toate casele ca să fie o mărturie vie.

Dumnezeu a distrus acest monstru fără nicio împuşcătură, fără niciun glonte. Aceasta este puterea şi dragostea lui Dumnezeu. Desigur că aceste zile de mare libertate vor fi terminate şi vor veni zile grele pentru aleşii lui Dumnezeu. Dar noi creştinii adevăraţi nu ne temem, căci Domnul Slavei Iisus Hristos a biruit lumea, iadul şi moartea, iar noi călcăm pe urmele lui Iisus Hristos. Slăvit să fie Domnul Slavei.

Bena a aflat toată istoria scaunului de domnie al Satanei de la Stalin. Stalin a absolvit seminarul teologic, a cunoscut Cuvântul lui Dumnezeu, dar a slujit Satanei. La urmă Stalin a murit otrăvit de Beria, Bena a murit fiind împuşcat mai rău decât un câine turbat. Cei ce slujesc Satanei primesc un sfârşit pe acest pământ aşa ca Lenin, Stalin, Beria.

Lenin a murit otrăvit de Stalin.

Cei ce slujesc lui Dumnezeu au o mare răsplată pe pământ şi în veşnicie. Vedem slujitorii lui Dumnezeu, de exemplu pe Enoh, Ilie, Moise, Pavel şi mulţi, mulţi alţii. Cei ce au slujit Satanei ori îi slujesc îi aşteaptă o judecată grea şi pedeapsa lor este iadul cel veşnic.

Dumnezeu este drept şi judecăţile Lui sunt drepte, El judecă fără părtinire.

În timpul comunismului sute de mii de creştini au fost torturaţi în închisorile Sovietice. Am fost în multe închisori unde erau mii şi mii de creştini. Duceau o viaţă de martiri, dar erau bucuroşi că au parte de patime pentru Iisus Hristos.

Viaţa creştinilor din închisorile Uniunii Sovietice cred, că cu voia lui Dumnezeu va fi o carte aparte de mărturii şi suferinţe.

Diavolul în steagul roşu/secera şi chiocanul.

Aceşti trei indivizi sezind pe tronul lui Satan au primit o putere diavoliasca dubla.

ÎNTÂLNIRE CU PATRIARHUL PIMEN

Fiind student la Moscova, am studiat legile Statului Sovietic şi a altor multor ţări din lume. Când studiam istoria dreptului şi istoria statelor cu diferite orânduieli, am studiat şi unele elemente de cultură religioasă. În timpul acestei lecţii a avut loc o discuţie arzătoare în jurul religiilor din Uniunea Sovietică. În această ţară erau mai multe curente religioase cu diferite culturi. În grupa noastră de 25 de studenţi erau budişti, musulmani, ortodocşi, catolici, induşi, ateişti,

darvinişti. Toţi aveam o singură dorinţă să ne întâlnim cu Patriarhul Moscovei şi a întregii Uniuni Sovietice, Pimen.

Rugămintea noastră a fost rezolvată timp de-o lună. A sosit ziua când trebuia să mergem în Soborul „Sfântul Nicolai”, unde urma să vină Patriarhul Pimen. Am sosit acolo la orele 10 dimineaţă şi împreună cu noi au mai venit vreo 10 profesori, doctori în ştiinţă. Deja în sală erau peste o sută de preoţi, slujitori a lui Pimen.

Toţi erau îmbrăcaţi în haine de sărbătoare. Au ţinut un serviciu divin timp de vreo 30 – 40 minute, apoi am trecut în sala de şedinţă unde patru ore a fost o discuţie mare pe bază de întrebări şi răspunsuri. La toate întrebările ateiştilor, darviniştilor, musulmanilor, budiştilor, hinduşilor a răspuns ajutorul lui Pimen, Filaret. Toate răspunsurile se bazau pe Biblie. Un musulman a întrebat dacă Iisus Hristos a înviat şi cine poate dovedi lucrul acesta. La această întrebare a răspuns Pimen pe baza lucrurilor din Biblie. A citit din Ioan 20, 1 – 29. A rugat să ne ridicăm în picioare, iar el a citit pe genunchi. După aceasta au urmat multe discuţii, întrebări, răspunsuri despre învierea Domnului Iisus Hristos. Apoi doctorul în ştimele filosofice, Agrapian, a cerut să i se permită să facă o precizare cu privire la naşterea, răstignirea şi învierea lui Iisus Hristos. Toţi am crezut, că bătrânul ateu (în vârstă de 72 ani) va nega cele citite din Biblie, dar a fost totul invers. Dânsul a citit dintr-o carte veche, pe care a scos-o din diplomatul său şi a zis: „Această carte este scrisă în limba greacă, datată cu anul 53 după naşterea lui Iisus Hristos, autorul ei este un fiu al vameşului Zacheu, cu care a cinat la masă Iisus Hristos”. A deschis cartea cam pe la mijloc şi a citit despre învierea lui Iisus Hristos şi am auzit cuvinte extrem de mare valoare pentru noi creştinii de atunci şi de astăzi. Nu pot să redau cuvânt cu cuvânt, dar a fost acest conţinut: „Irod a aflat că Iisus Hristos într-adevăr a înviat şi mereu se întâlneşte cu ucenicii Lui, dar foarte des este nevăzut, necunoscut, dispărut, apoi apare unde nu-L cauţi. A hotărât să trimită pe cel puţin 20 de cărturari, oameni destul de deştepţi, ca să afle ce spun ucenicii despre Iisus Hristos, unde au ascuns trupul lui mort, iar dacă a înviat unde este el şi cum poate fi recunoscut de cei ce L-au văzut răstignit pe cruce. Aceşti 20 de cărturari au luat cu ei şi pe nişte soldaţi că poate vor avea ocazia să-L prindă să-L aducă la Irod ca dovadă vie. Aflând de la ucenici ora, ziua şi locul unde va veni Domnul Slavei Iisus Hristos, au venit şi ei dis de dimineaţă şi-L aşteptau. Peste puţin timp au venit şi ucenicii Lui,

apoi s-au adunat peste 500 de oameni, în afară de femei, copii (căci se numărau numai bărbaţii). De-odată Iisus Hristos a strălucit în mijlocul lor, îmbrăcat tot cu aşa fel de haine, dar de culoare albă. Când a început Domnul Slavei să vorbească, toţi l-au cunoscut. Iisus Hristos într-adevăr a înviat. Unul dintre cărturarii lui Irod a strigat: „Învăţătorule acuma credem cu toţii că ai înviat din morţi”. După o vreme Iisus Hristos s-a făcut nevăzut. Au mărturisit totul lui Irod, şi el le-a dat ordin să nu spună la nimeni de cele întâmplate. Ei însă ca niciodată au ieşit din porunca lui Irod şi au răspândit această mare veste, că Iisus Hristos a înviat din morţi.

După aceasta, în sală s-a făcut o mare linişte, nimeni nu îndrăznea să mai întrebe ceva. În timpul acesta musulmanul mi-a zis: „Ferice de cei ce cred în Iisus Hristos, că ei au posibilitate să fie salvaţi”. Nu ştiam ce să-i spun în acel moment, dar în continuare am zis: „Unde-i Muhamed?”. El mi-a răspuns: „a murit, duhul lui este în univers”, dar vorbea cu o voce tremurătoare, nesigură.

Au urmat multe discuţii despre ritualurile bisericii catolice şi ortodoxe. La această întrebare a răspuns unul din slujitorii lui Pimen. Dânsul a argumentat că niciun ritual n-are putere divină de-al mântui pe om. Putere divină de al mântui pe om o are Dumnezeu şi fiecare primeşte după mila şi îndurarea Creatorului, dar în raport cu credinţa lui în Dumnezeu, Iisus Hristos şi puterea Duhului Sfânt.

Apoi au fost întrebări despre botezul cu apă, vârsta la care trebuie făcut botezul şi botezul cu Duhul Sfânt. La această întrebare a răspun Pimen. A făcut o mică introducere despre unele modificări ale creştinismului făcute de împăratul Constantin, apoi s-a arătat că botezul cu apă trebuie înfăptuit la o vârstă conştientă, dar doctrina bisericii a primit unele modificări cu privire la vârsta celui ce se botează, această modificare nu este după Biblie, dar el personal nu o poate schimba. Se poate numai printr-un referendum creştin. Botezul cu Duhul Sfânt este strâns legat de botezul în apă, dar este o întrebare foarte importantă, la care nu este în stare să răspundă în două-trei cuvinte, a mai zis vorbitorul.

A arătat multe locuri în Biblie, unde să citim despre botezul cu Duhul Sfânt. A recomandat şi alte cărţi care se vindeau chiar pe loc în acel sobor.

Discuţia a continuat şi la multe întrebări au încercat să răspundă atei, dar nimeni n-a fost de acord cu răspunsurile lor şi

întâlnirea a luat sfârşit. Ne-am întors din nou la institut. Zilele au trecut, dar noi nu l-am mai văzut pe profesorul nostru, care în mod demonstrativ a dovedit că Domnul Slavei Iisus Hristos a înviat din morţi şi este viu de-a pururea.

Ne-am interesat unde este profesorul, doctorul în filosofie Agrapian, dar degeaba. Noi care eram creştini ortodocşi, creştini catolici, am plâns după el. Aveam o speranţă că el ne va spune şi mai multe din cartea ceea. Dânsul a fost cinci ani pe urmele lui Iisus Hristos, a participat la diferite săpături arheologice din Ierihon, Ierusalim, Samaria, piramidele egiptene. Se vede că a avut mare posibilitate de-a culege bogat material despre Domnul Iisus Hristos. Agrapian era un consultant ştiinţific la biblioteca Comitetului Central al partidului Comunist şi de acolo avea multe surse de literatură pe care le cunoştea bine. Au trecut mulţi ani de zile, noi am absolvit institutul, ne-am dus care încotro la lucru. În 1980 am fost în Iacuta şi acolo am aflat de la avocatul Iacut Hatmâc că Dr. Agrapian a fost dus la închisoarea din Iacuta pe motive politice, că a avut planul să distrugă Uniunea Sovietică. Lucrul acesta la el se observa de când a fost peste graniţă în răsăritul depărtat. În această închisoare erau peste 1700 de persoane şi în timpul unui vânt puternic închisoarea a luat foc de la curentul electric local. N-a putut nimeni să-i salveze pe cei din închisoare, cu toţii au murit. Cu mari greutăţi a scăpat conducerea închisorii. Această veste tristă m-a lovit puternic în inimă. M-am gândit cine-i omul. Pe pământ omul îl omoară pe om. Doar toţi avem un început. un Tată, o origine, adică suntem fraţi de corp, străbunicul nostru este Adam, iar străbunica este Eva. Creatorul lor a fost Dumnezeu Tatăl. Atunci este destul de clar că Creatorul nostru este Dumnezeu. Deci toţi avem începutul în Dumnezeu, toţi suntem copiii lui Dumnezeu, nu contează numărul de generaţii. Atunci de ce se omoară frate pe frate? Creatorul nu doreşte moartea nimănui, ne-a creat pentru slava Lui, atunci de ce se omoară unul pe altul? Deci este o forţă distrugătoare, o forţă care este rădăcina tuturor relelor, cum s-o determinăm, cum s-o distrugem, cine-i permite să producă aşa un mare dezastru, cum să facem să nu ne supunem răului?

Toate aceste întrebări nu-mi dădeau linişte. Nu puteam găsi un răspuns deplin şi satisfăcător. Eram grozav de chinuit în inima mea. L-au dus în închisoare pe Agrapian, din motivul că a dovedit pe baza celor scrise şi văzute de oameni din timpul acela. El a citit ce a scris

autorul cărţii. De ce le-a fost frică? Iisus este Fiu de Dumnezeu, a murit şi a înviat, de ce nu căutăm contact cu Iisus, să-L rugăm să ne învie şi pe noi, cum a înviat El? În toate vremurile oamenii au iubit, au stimat, au avut frică de cel mare şi tare. De data aceasta Cel Mare şi Tare este Iisus Hristos. De ce nu-L iubim de ce nu-L stimăm, de ce nu ne temem de El, de ce… de ce… Atunci o voce puternică mi-a vorbit, că îmi părea că aude toată lumea: „Iisus are un duşman înverşunat care a fost biruit de El, dar încă puţină vreme trăieşte în mijlocul nostru”. Acest răspuns a fost pentru mine o explozie în înţelpeiunea mea, cum a fost explozia bombei atomice din Hiroşima şi Nagasaki din 1945. După explozia din Hiroşima şi Nagasaki, omenirea a înţeles care este puterea uraniului, puterea oxigenului, dar mai mult a înţeles care este pericolul adus de bomba atomică. Aici am înţeles pentru totdeauna care este puterea vrăjmaşului lui Iisus Hristos şi ce nenorocire ne poate aduce puterea lui. Omenirea luptă împotriva tuturor bombelor cu excepţia celor ce le produc. Cei ce produc au bani, titluri, onoare ş.a.m.d.

Dar omenirea ar trebui să lupte împotriva vrăjmaşului lui Iisus Hristos. Vrăjmaşul lui Iisus Hristos este şi vrăjmaşul nostru. Atunci m-am gândit euna să ne luptăm, dacă nu-l vedem, deşi îl simţim, vedem roadele rele produse de el. După aceste lucruri timp de trei zile nu-mi găseam loc. Voiam să dau tot ce am, să refuz totul, dar să-l cunosc pe Creator şi pe vrăjmaşul întregii omeniri. Atunci mă gândeam de ce n-am luat de la mama mea Biblia şi s-o citesc din scoarţă în scoarţă. De data aceasta eram în stare să vin într-o clipă la mama după Biblie, dar între noi era o distanţă enorm de mare (cu trenul trebuia să vin 15 zile şi 15 nopţi). Atunci mi-a venit un gând de k Dumnezeu să mă duc la KGB, căci la ei în bibliotecă sunt biblii în diferite limbi. Aşa am şi făcut. Am plecat la bibliotecă am luat Biblia şi timp de 10 zile am ei tit-o toată, dar tainele ei au rămas mult timp taine pentru mine, până când Dumnezeu îmi descoperea câte una pe rând. Apoi am început din nou să citesc Biblia, dar de data aceasta numai Noul Testament. Voiam să pătrund în toate cuvintele lui Iisus Hristos, să înţeleg cât mai mult. Dumnezeu a avut mare milă de mine şi-mi descoperea câte puţin din tainele Lui.

Atunci am zis în sinea mea: Trebuie să-L cunosc bine şi de aproape pe Dumnezeu, pe Iisus Hristos. Apoi voi cunoaşte bine pe vrăjmaş.

Timp de 10 ani am studiat Biblia. Tot ce găseam scris despre

Dumnezeu, Iisus Hristos, citeam cu mare atenţie ca să observ dacă vrăjmaşul n-a strecurat în aceste cărţi neghina lui. Am studiat multe cărţi, apoi cu mare bucurie am studiat istoria creştinilor începând cu secolul întâi. Am studiat cartea „Creştinii pe vremea lui Nero”. Am studiat Teologia generală, Teologia parţială, Teologia greacă, Apostolicismul, Istoria Bisericilor, Biserica şi Dreptul, Biserica şi Muzica, serviciul divin în biserici, liturghia primilor ani, Catehismul Creştin, adânc am studiat Talmudul, Coranul, Vizionismul, căile de evanghelizare şi multe, multe alte cărţi. Toate acestea m-au asigurat cu perfectă dreptate că Iisus este Fiu de Dumnezeu, a murit pe cruce şi a înviat a treia zi şi s-a înălţat la Tatăl în ceruri. După o muncă înverşunată de 10 ani L-am cunoscut de aproape pe Dumnezeu, pe Iisus Hristos şi am devenit ucenicul lor pe pământ. De data aceasta l-am cunoscut bine şi pe vrăjmaşul omenirii, vrăjmaşul lui Dumnezeu şi al lui Iisus Hristos. Vrăjmaşul este Diavolul cu toţi agenţii lui şi cu oamenii care benevol şi voluntar îl servesc pe el. Răsplata vrăjmaşului este moartea veşnică. De data aceasta mă rugam la Dumnezeu Tatăl şi Domnul Iisus Hristos să-mi dea toată armătura de luptă cu Diavolul. Dumnezeu mi-a făcut descoperit metodele de luptă cu Diavolul, formele de luptă, armătura care trebuie folosită, până când să luptăm. Metodele de luptă cu Satana sunt diferite. Una din primele metode de luptă cu el este să te opui lui cu toată înţelepciunea, puterea şi rezistenţa ta. A te opune Satanei înseamnă a renunţa categoric să îndeplineşti dorinţele lui ori de câte ori te încearcă să-i slujeşti lui prin diferite forme şi metode. Chiar prin cei mai buni prieteni vine la tine să-i slujeşti lui. Vine cu o poftă arzătoare, cu o dorinţă de aţi aduce o veste rea, un răspuns nepotrivit că poate totuşi te va înciuda şi atunci vei rosti cuvinte nepotrivite pe care el le înregistrează. Îţi aduce toate poftele firii pământeşti, poftele lumii, caută să-ţi aducă chiar şi câştig, bucurie, dar ţine minte căci te costă scump din pricină că nu ţi le dă cinstit, te face să renunţi cât de puţin la credinţa adevărată şi să-i slujeşti lui măcar cu o vorbă de la început, apoi cu o faptă şi pe urmă ştie precis că eşti al lui. Când vine Satana cu ispita, imediat declară-i război, cazi pe genunchi şi roagă-te lui Dumnezeu cu voce tare, dacă e posibil ca să audă el că-i slujeşti lui Dumnezeu. În timpul acesta te lasă, apoi vine din nou. Atunci anunţă-L pe Dumnezeu că stai în post şi rugăciune. Că stai în post şi rugăciune nu trebuie să trâmbiţezi pretutindeni, că Satana va găsi altă metodă, dar fă-l de râs pe Satana că

el nu ştie nimic despre planurile tale. Domnul Iisus Hristos ne-a spus că cu post şi rugăciune scoatem din inimă, din casă, din familie orice soi de draci. Imediat devenim biruitori, căci îl avem pe Domnul Slavei, care a biruit lumea, moartea, iadul şi puterea Satanei. Imediat când îţi vine un gând, descifrează adresa ca să ştii de unde vine şi de la cine vine. Dacă îţi vin gânduri bune, blânde, de rugăciune, de post, de milostenie, de răbdare, de îndelunga răbdare, de-a citi Biblia, de-a merge la adunare, de-a pune bani la colectă, de-a ajuta pe săraci, de-a cânta spre slava lui Dumnezeu, de-a recita o poezie, de-a mijloci pentru cineva, de-a vesti împărăţia lui Dumnezeu, de-a vorbi despre Iisus Hristos, adică ori ce gând care fiind realizat aduce zidire, întărire pentru sufletul tău, pentru alte suflete, să ştii negreşit că vine de la Dumnezeu Tatăl. Slăvit să fie El în veci de veci. Amin.

De îţi vin gânduri de-a vorbi pe cineva de rău, de-a urî, de-a spune lucruri spre ruina ta ori a altui suflet, gânduri să nu mergi la adunare că nici cutare sau cutare nu vine regulat, să nu posteşti, că mulţi creştini nu postesc şi alte gânduri de felul acesta, negreşit vin de la Satana. Declară-i război, că eşti fiu de Dumnezeu (1 Ioan 3, 1 – 2)

Trebuie să ştii că Dumnezeu care este te trei ori sfânt te sfinţeşte mereu ca să-ţi păstrezi trupul, sufletul şi duhul în sfinţenie până vine Iisus Hristos să ne ia la El în slavă (1 ŢES. 5, 23) Nu uita frate, nu uita soră să iei cu tine sabia cu două tăişuri, care taie ori ce este rău şi nu este după placul lui Dumnezeu. Această sabie să fie mereu cu tine. Ştii tu care este sabia ta? Nu este sabia ce-o purta Petru, dar este sabia ce-o purta Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Biblia. Ori unde ai fi şi în orice moment să ai la tine Biblia de care grozav se teme Diavolul. Prin Biblie îl descoperim pe Diavol, puterea lui, planul lui, sfârşitul lui. Ea este cuvântul lui Dumnezeu care ne dă puterea de-a ne împotrivi. Când citeşti Biblia Satana pleacă ruşinat de la tine. Nu uita să-ţi încingi mijlocul. A încinge mijlocul înseamnă a fi pus în slujba lui Dumnezeu, a avea o credinţă neclintită, care nu poate fi pusă sub semnul întrebării. Să-ţi îmbraci hainele neprihănirii care sunt faptele neprihănirii, trăirea ta să fie o lumină, să ai roade bune, adică roadele Duhului Sfânt. Să ştie nu numai Diavolul, dar să ştie toţi că tu eşti credincios, îi slujeşti lui Dumnezeu, eşti un bun şi înţelept rob în via lui Dumnezeu, că răsplata ta este viaţa veşnică.

Întâlnirea cu patriarhul Pimen a fost o mare cotitură în viaţa mea. Voiam cu orice preţ să ajung la o adâncă cunoştinţă despre

Creatorul nostru, despre Dumnezeu. Toată dorinţa mea s-a realizat în scurt timp şi cu succes. Nimeni, nimic nu mă poate despărţi de Dumnezeu. Sunt fericit că familia şi eu îi slujim lui Dumnezeu. Avem o siguranţă că vom merge la El în împărăţia Lui. Acuma nu mai sunt şef de tribunal, nu mai sunt judecător. Judecător este Dumnezeu, a Lui să fie slava, Amin. Dar pot declara că am o profesie mai bună decât cea precedentă. Sunt robul lui Dumnezeu, lucrez în via Lui, sunt un ambasador al lui Dumnezeu pe pământ, pretutindeni vorbesc în numele împăratului Universului, vestesc despre împărăţia noastră, sunt cetăţean în această împărăţie (Filipeni 3, 20). Îi aduc slavă Lui de acum şi până în veşnicie. Sunt un om cu totul nou, am altă viaţă, altă gândire, altă vorbire. Pe primul loc este Dumnezeu Tatăl lui Iisus Hristos şi puterea Duhului Sfânt. Viaţa aceasta o consider ca ceva folositor pentru a-mi câştiga viaţa veşnică. Sunt gata să mor în orice clipă pentru slava lui Dumnezeu, pentru slava Domnului Iisus Hristos şi puterea Duhului Sfânt.

Nu mă interesează bogăţiile pe pământ, ştiu bine că naşterea mea n-a adus nimic în lumea aceasta, cu nimic n-am îmbogăţit Universul. Dacă n-am adus nimic, nici nu voi lua nimic cu mine. Dar ştiu bine că unele fapte deja mă aşteaptă în ceruri, iar altele mă vor urma. Sunt bine convins că trecutul nu-mi aparţine, prezentul da. Mereu vestesc Evanghelia prin vorbe sau în scris. Am scris foarte multe scrisori unde am vestit Cuvântul lui Dumnezeu. Fie că se vor pocăi, fie că nu, dar o să le fie mărturie. Doresc ca lupta mea să nu fie în zadar ci pentru mântuirea mea, pentru slava lui Dumnezeu şi mântuirea multora. Dumnezeu ne-a creat spre slava Lui şi doreşte ca toţi să venim la mântuire. Plus de toate am obligaţia din partea lui Dumnezeu Tatăl lui Iisus Hristos să mă rog pentru cei răi, pentru cei slabi, pentru cei căzuţi, pentru copii, pentru orfani, pentru săraci, pentru întristaţi, pentru văduve, pentru cei ce nu-L cunosc pe

Mântuitorul şi pentru Biserica lui Iisus Hristos. Aceasta este voia lui Dumnezeu şi eu în ea lucrez mereu, necontenit. Sunt foarte ocupat şi am multe rugăciuni şi mijlociri pentru persoane oficiale, particulare, pentru colective întregi. Desigur că într-o rugăciune nu le cuprinzi pe toate, dar lucrul acesta se face zilnic. Plus de aceasta sunt şi preot al familiei mele, unde zilnic este altarul lui Dumnezeu şi-i aducem jertfele noastre dintr-o inimă şi un suflet curat Pentru toate II slăvim pe Dumnezeu, Iisus Hristos şi Duhul Sfânt, Amin.

Ţinta: Mintea şi sufletul.

Controlul minţilor omeneşti era efectuat prin supravegherea revistelor, cărţilor, filmelor… Autorităţile uniuni Sovietice folosesc şi astăzi unele biserici pentru înfăptuirea scopurilor.

CONVORBIRILE CU PROTOPOPUL STERNIOLA

După ce l-am primit pe Domnul Slavei în inima mea şi am făcut un legământ oficial cu Dumnezeu, cu Iisus Hristos şi Duhul Sfânt prin botezul cu apă am avut o întâlnire cu Protopopul Sterniola. Pe el îl cunoşteam de 15 ani de la întrunirile şefilor cultelor la masa rotundă, care erau organizate de şeful KGB-ului în fiecare lună timp de patru ore. La aceste întâlniri eram mereu invitat şi de obicei participam. Erau întâlniri interesante cel puţin pentru mine. Vedeam şi auzeam ce nu gândeam.

Sterniola mă simpatiza foarte mult pe mine, că eu totdeauna ceream ca serviciul divin să fie de 3 ore şi nu de 2 ore cum doreau toţi. Plus de aceasta dânsul putea comunica cu mine în limba română, ceea ce nu înţelegeau restul. Desigur că această comunicare o făceam după şedinţă şi în afara clădirii KGB-ului. Odată maiorul Andreev a observat că vorbim limba română. Dânsul ştia limba română, pentru că a fost jurnalist în Bucureşti un an de zile, dar aceasta a fost doar un motiv, dânsul urmărea pe turiştii care veneau din Uniunea Sovietică în

Bucureşti. Andreev a zis, aveţi grijă că o să fiţi fotografiaţi, înregistraţi, apoi toate aceste materiale vor ajunge la Andropov, şeful Statului Major al KGB-ului din Uniunea Sovietică. Imediat ne-am dat seama de acest mare pericol care se poate întâmpla cu mine. I-am mulţumit pentru buna dorinţă, apoi am început să discutăm problemele creştinilor din Bisericile Ortodoxe, dar în limba rusă. De data aceasta am discutat problema cu privire la credinţa adevărată, la ritualurile din Biserica Ortodoxă. Dânsul avea multe remuşcări, dar se străduia să-mi dovedească mie că e bine să acceptăm aşa cum s-a stabilit, că aşa dictează de la Moscova şi nu se poate schimba nimic. Moscova este centrul creştinilor din Uniunea Sovietică, de acolo se trimit scrisori unde se arată la ce oră" să se înceapă serviciul divin, ce să fie citit, adică ce versete şi cum să le explice la creştini, ce cântări să fie cântate, cum să se procedeze la ritualul de înmormântare, cununie, botez, binecuvântări. Nu-mi venea să cred că Moscova se amestecă şi în aşa mici sau mari lucruri. Discutând această problemă am ajuns la tribunal, am intrat la mine în birou. Atunci Sterniola a scos din diplomat o revistă „Patriarhia din Moscova", unde era totul cu de-amănuntul scris. Am rămas mirat de aşa ceva. În partea a doua a revistei erau indicaţii pentru Bisericile ortodoxe şi catolice din ţările comuniste în diferite limbi. Atunci am văzut că Moscova este un monstru al dictaturii comuniste mondiale.

Sterniola a argumentat că asemenea indicaţii primesc şi baptiştii, penticostalii, sâmbătării, cu excepţia Martorilor lui Iehova. Însă Martorii lui Iehova primesc instrucţiunii din străinătate, adică din Germania. Şi a scos revista „Turnul de veghe", unde era scris totul cu de-amănuntul pentru lucrul Martorilor lui Iehova cu cei necredincioşi şi în adunările lor. M-am gândit că atâta timp cât comuniştii din Moscova dirijează credinţa, în ţară este un dezastru, este prigonire totală. Serviciile în bisericile ortodoxe erau scurte, fără dragoste, fără credinţă, fără căldură duhovnicească. Puterea comunistă a pătruns şi în sufletele oamenilor.

Cu Sterniola aveam întâlniri foarte frecvente, dânsul era deştept, a absolvit Facultatea de Teologie şi era interesant de discutat cu el.

Au trecut mulţi ani de-a rândul şi a venit ziua mea şi a familiei mele, când noi am hotărât să-L urmăm pe Iisus Hristos, am făcut cu Dumnezeu, cu Iisus Hristos şi Duhul Sfânt legământ oficial prin botezul

nou testamental. Aceasta a fost o mare surpriză pentru lumea comunistă, chiar şi pentru lumea creştină ortodoxă. Vrăjmaşul meu Satana a scris în toate ziarele că pe data cutare, la ora cutare se va boteza familia judecătorului Vikovan. Au venit din multe părţi, au venit corespondenţi, care au relatat tot ce a fost la acest botez.

Ştiam ce mă poate aştepta în viitor din partea comuniştilor. Dar Dumnezeu a făcut lucrarea Lui şi nimeni nu poate să schimbe planul Său. Slăvit să fie Dumnezeu. Amin.

Peste două zile am fost invitat de şeful meu, de şeful KGB-ului, de mulţi şefi. Au venit la mine mulţi corespondenţi cu rugămintea de-a le povesti ce m-a determinat să mă pocăiesc, să mă botez în apă în faţa publicului. Unii corespondenţi au scris că au avut ultima întâlnire cu mine, îmi determinau sfârşitul vieţii mele, mă vedeau în închisoare, numai un corespondent Habevka, a scris că Vikovan împreună cu familia şi-a asigurat viaţa, viitorul, nu-i pasă de ori ce s-ar întâmpla. Timp de-o lună de zile n-am prea cercetat niciun dosar, că zilnic aveam musafiri şi trebuia să-i primesc, să le acord o atenţie deosebită. Dar mă bucuram foarte mult că vesteam cu putere de la Dumnezeu, Biblia, Cuvântul Lui. Le demonstram categoric că Dumnezeu este Creatorul Universului, al omenirii, al pământului, a tot ce vedem şi nu vedem. Tot ce vorbeam ei înregistrau la casetofon. Înregistrau şi rugăciunile mele. Timpul acesta a fost un timp foarte favorabil pentru biserici, mulţi oameni din lume s-au pocăit, eram invitat în Biserici Penticostale, Baptiste, Sâmbătare, la Martorii lui Iehova. Pretutindeni mergeam şi veneau foarte mulţi oameni nepocăiţi să mă vadă, să le spun din Cuvântul lui Dumnezeu, să le fac mărturie cum m-am pocăit.

Într-o localitate s-au pocăit două profesoare de la liceu. Zilnic primeam telefoane şi scrisori, mă bucuram că Dumnezeu îmi dă putere şi voie să folosesc Cuvântul Lui şi să-L vestesc. Dar Satana nu rămânea indiferent faţă de mine, căuta să mă sperie, că voi fi ucis cu o moarte grea, folosea diferiţi oameni care mă agitau să declar oficial că am greşit, m-am rătăcit şi îmi pare rău că m-am pocăit, să fac aceasta public. Au venit şi mi-au promis posturi destul de avansate, ca Diplomat în străinătate, ca judecător la Curtea Superioară de Apel şi altele, dar toate aveau o singură cerinţă, să renunţ la pocăinţă „ceea ce n-am acceptat şi nici nu voi accepta. Mi-au propus o altă variantă, să nu vestesc niciun cuvânt despre Dumnezeu, să nu merg la biserici, să mă rog acasă, ca să nu ştie nimeni. Am respins şi această propunere.

Atunci mi-au spus să mă pregătesc să lupt cu lumea comunistă, m-au avertizat că ei sunt mai mulţi, dar am răspuns: Voi sunteţi mulţi şi în fruntea voastră stă Satana, noi suntem mai puţini, dar suntem cu Dumnezeu, cu Iisus Hristos care a biruit lumea a biruit moartea, a biruit iadul, a biruit pe Satana care este regele vostru.

Am fost invitat de Sterniola în Biserica Ortodoxă unde el era şeful ei. Am vorbit timp de 60 minute, lumea striga: Glorie lui Dumnezeu, Aleluia, Osana, mărire lui Iisus Hristos.

Peste două săptămâni vine în audienţă la mine Sterniola, dar de data aceasta este un alt om, vorbeşte cu totul diferit, nu este de loc mulţumit. Şi în sfârşit spune, ce se va face el dacă ortodocşii din biserica lui se vor pocăi, la ce va ajunge el, unde va fi autoritatea lui, cine îl va salariza, aşa că nu este de acord ca ortodocşii să se pocăiască. Ei vin la slujbă în fiecare duminică, se roagă şi toată săptămâna sunt liberi. După această discuţie, dânsul îmi propune să mă las de pocăinţă şi atunci Sinodul l-a împuternicit pe el să-mi comunice că ei mă sfinţesc în Soborul Sfântul Nicolai şi din ziua aceea pot să rămân unul din locţiitorii Patriarhului teritorial cu problemele relaţiilor Catedralei cu Bisericile Ortodoxe din străinătate cu un salariu mai mare decât am ca şef de tribunal.

M-am gândit, iată cum lucrează Satana, vrea să-mi dea post şi mai avansat, numai să mă lepăd de credinţa adevărată. Am zis, dar sunt de acord să lucrez cu voi ca pocăit; el a zis, nu ne convine, că de când v-aţi pocăit, bisericile pocăiţilor au început să înflorească, mulţi vin la pocăinţă, dar noi ca slujitori ai lui Iisus Hristos nu putem suporta pe pocăiţi, căci ei renunţă la tot şi numai se roagă, aceasta nu este bine nici pentru noi, nici pentru stat.

Am înţeles că la toţi pe pământ le este frică de-o credinţă adevărată, le este frică de rugăciuni şi de post. Mereu mă gândeam de ce se luptă cu Dumnezeu? şi mereu auzeam un singur răspuns: „Se luptă cu Dumnezeu aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu” Am zis lui Sterniola, de ce nu mi-aţi propus postul acesta până la pocăinţă? Dânsul a zis: „Vedem în pocăinţa voastră un pericol pentru noi ortodocşii de astăzi”. Spre sfârşitul convorbirii, dânsul a zis, că şi şeful KGB-ului ar fi foarte bucuros dacă aş accepta condiţiile lor, atunci n-are nimeni de suferit. Am înţeles că totul se planifica în cabinetul şefului KGB-ului. Am zis, orice m-ar costa, familia mea şi eu rămânem în situaţia în care suntem, nu facem niciun pas înapoi de la Dumnezeu.

În timpul acesta cineva a strigat la urechea mea: „Spune-i lui Sterniola, că peste trei luni va fi dat afară din serviciul pe care îl are, cu mare ruşine; în jurul Bisericii Ortodoxe se vor ridica două Biserici ale lui Iisus Hristos”. Mă gândeam ce se petrece cu mine, cum să spun aşa ceva, cine îl va elibera din serviciu pe aşa un om cu autoritate în faţa KGB-ului şi în faţa Patriarhului, este imposibil, doar are numai 54 de ani. În timpul acesta când mă gândeam ce să fac, aceeaşi voce a strigat şi mai puternic la urechea mea „Spune acum”, atât de tare a răsunat vocea aceasta că eu fără să vreau am zis „am auzit”. Sterniola s-a speriat şi imediat m-a întrebat „ce aţi auzit?” M-am uitat la el, i-am propus să ne ridicăm în picioare şi să facem q rugăciune, apoi voi vorbi. Am făcut o rugăciune, apoi ne-am aşezat pe scaun şi am început să-i spun ce mi-a vorbit o voce la urechea mea. Când dânsul a ascultat totul, a zis: „vezi ce face Satana cu tine, dar tu râu vrei să mă asculţi pe mine slujitor al lui Iisus Hristos de 25 ani de zile. În viaţa mea de creştin am văzut pe mulţi care vorbeau cu draci. Văzând poziţia lui, am zis: „hai să cerem de la Dumnezeu descoperire la cele spuse. Eu am făcut o Rugăciune şi am rugat pe Dumnezeu’că dacă se îndeplineşte totul în timp şi volum, atunci mi-a vorbit Dumnezeu”. Sterniola a fost de acord, a zis: „peste trei luni vom avea o mare mărturie în faţa creştinilor”. Dar eu eram foarte liniştit, eram sigur că aşa se va întâmpla, deşi nu vedeam niciun motiv. Cam peste două luni de zile vine la mine un bărbat cu bicicleta, mă vede în curtea tribunalului şi zice: „Pacea lui Iisus Hristos frate Vikovan”, i-am zâmbit şi am răspuns „pace, pace scump frate, Domnul să vă binecuvânteze până la venirea lui Iisus Hristos, Amin”. L-am poftit în sala de audienţă, ne-am rugat lui Dumnezeu. Apoi dânsul a spus

„Sunt trimis de o grupă de ortodocşi să veniţi în această seară la mine acasă unde vom fi vreo 30 de bărbaţi. Am dat acordul. De la serviciu am plecat direct la el acasă. Acolo erau >26 de bărbaţi, unde ne-m rugat şi am discutat cum ar putea ei organiza o Biserică Baptistă, că fratele care a venit era baptist. Toate lucrurile au fost discutate, dar am zis că sunteţi numai patru pocăiţi botezaţi şi greu se va rezolva. Trebuie conform legii să fiţi nu mai puţin de 20 de pocăiţi. Duminica următoare au plecat într-o zonă muntoasă unde s-au botezat 18 persoane. Am fost chemat din nou şi timp de două săptămâni a fost înfiinţată Biserica Baptistă, desigur, că n-aveau nici păstor, nu erau nici legalizaţi, dar se adunau la un frate acasă şi serviciul divin era foarte

frumos şi cu mult har. În acest timp am fost invitat şi de doi fraţi penticostali, ei erau 12, care au primit botezul în apă. Au avut dorinţa să-i ajut şi pe ei să organizeze o biserică. La ei era mai simplu, că era un frate ca păstor, a organizat un botez unde s-au botezat 10 persoane. Peste două zile vine la tribunal un frate şi îmi aduce un ziar unde era scris că Sterniola a strâns bani să construiască o clădire nouă, dar cu banii adunaţi şi-a cumpărat lui maşină şi casă fiicei mai mari în regiunea Vladivostok. Toţi ortodocşii cer ca Sterniola să fie judecat. În numărul următor era scris că Sterniola a recunoscut vina, a întors banii şi este eliberat din postul lui. Când am calculat, mai erau trei zile până a se încheia trei luni. Am luat ambele ziare şi am plecat la patriarhul Onofriev, cu rugămintea să-mi comunice ce s-a întâmplat cu Sterniola. Dânsul a zis că tot ce scrie este adevărat, şi nu e nimic de făcut. A zis că peste o zi Sinodul îl va elibera, dar peste trei – cinci luni îl vom folosi, că este om deştept, dar la un post mai puţin valoros. După hotărârea Sinodului, am plecat la

Sterniola acasă şi am avut o discuţie de şase ore. De data aceasta a înţeles că n-a avut dreptate. A promis că se va pocăi, dar nu mai ştiu despre soarta lui mai mult. Aceste două biserici s-au format, au crescut la număr.

Am văzut cum Dumnezeu lucrează. Slăvit să fie Dumnezeu, Domnul Iisus Hristos şi Duhul Sfânt. Amin.

LA MASĂ ROTUNDĂ CUMUSULMANI

În 1992 mă aflam la Moscova într-o vizită de lucru la judecătoria supremă. Tot acolo am avut discuţii cu un musulman, Marat. Toate discuţiile noastre au avut loc în jurul activităţii tribunalelor, apoi la sfârşitul convorbirii eu r am zis: „Domnul Iisus Hristos să te binecuvânteze”. Aici dânsul s-a uitat la mine şi m-a întrebat: „Cine este Domnul Iisus Hristos?” Am zis: „Este Fiul lui Dumnezeu”. După acest dialog, dânsul a zis că la orele opt seara va veni la mine în Hotel să vorbim despre Iisus Hristos. Cu aceste cuvinte neam despărţit. La ora opt dânsul a venit la mine şi mi-a propus să plec cu el acasă unde sunt părinţii lui şi părinţii soţiei cu ocazia zilei onomastice a soţiei. Am fost de acord să plec cu el acasă la dânsul. Am ajuns acasă, am servit masa, apoi am început să discutăm despre Iisus Hristos. A trebuit să răspund cu privire la venirea lui Iisus Hristos. Tot ce a fost profeţit, prorocit, s-a împlinit. Până când a fost arătat şi locul unde avea să se nască Iisus Hristos! Ei au povestit că îl recunosc pe prorocul Ilie, pe Elisei, pe

Moise ca profeţi, proroci, slujitori ai lui Dumnezeu. Pe Iisus îl recunosc ca un proroc, dar nu ca Fiu de Dumnezeu. Discuţia a durat până târziu, dar toţi aveam o plăcere mare să-L cunoaştem cât mai mult pe Iisus Hristos. Am citit mult din Coran, am ajuns la concluzia că Muhamed a fost şi s-a născut în 570 după Iisus Hristos, a murit, dar n-a înviat.

Iisus Hristos s-a născut în trup omenesc a trăit, a făcut multe minuni, a murit o moarte crudă pe cruce, dar a treia zi a înviat. Învierea lui Iisus Hristos a trebuit dovedită cu siguranţă.» Am putut să dovedesc numai cu Biblia, aceasta era arma mea de demonstrare şi de apărare.

Marat a cerut să-i aduc alte dovezi despre învierea lui Iisus Hristos afară de Biblie. Aici l-am invitat să mergem la sfârşitul săptămânii în Biblioteca KGB-ului, unde vom găsi multe cărţi ale celor care n-au fost creştini, dar au scris despre Iisus Hristos. A sosit ziua de Sâmbătă, am plecat în Biblioteca KGB-ului, unde am intrat în sala cu literatură din secolele I-III după Iisus Hristos. Timp de câteva ore am căutat după cronologie şi alte coordonate, până am găsit cartea cu titlul „Omul venit din ceruri” scrisă în Limba Greacă, datată cu anul 67 după Iisus Hristos. Autorul cărţii este un filosof din Grecia, care a locuit la Ierusalim, cu numele de Lermuns. O carte neobişnuită pentru zilele noastre, dar bogată în conţinut şi de-o valoare colosală. Avea numai 60 de pagini, cu dimensiunile de 25 c. x32 cm. Era scrisă pe ambele pagini. Nu este hârtie, dar ceva asemănător cu o piele foarte subţire, fină, de culoare cafenie. Scrisă cu litere albe, de-o mărime potrivită. Distanţa dintre rânduri era de două ori mai mare decât rândul scris. Experţi sovietici au tradus cuvânt cu cuvânt această carte. Toată traducerea era scrisă tot în această carte, dar între rânduri. Am citit-o timp de două ore, avea un conţinut foarte bogat, plin de adevăr, că la sfârşitul paginii era lista celor ce au văzut diferite evenimente din timpul când a fost scrisă această carte. Lermuns a studiat cu de-amănuntul viaţa şi activitatea lui Iisus Hristos. Am citit dialogul lui cu Maria din Magdala, care atât de clar explică totul despre Iisus Hristos, mai ales arată învierea Lui. Maria din Magdala spune: „Învăţătorul meu a înviat, L-am îmbrăţişat pe El şi chiar picioarele Lui, era plin de slavă, de Duhul Sfânt”. Tot în această carte sunt 19 dialoguri cu diferiţi oameni, cu diferite profesii, de diferite vârste şi toţi mărturisesc una şi aceiaşi despre învierea lui Iisus Hristos. Un evreu a strigat tare, scrie autorul, Iisus din Nazaret a înviat, dar de frica marilor preoţi noi nu vorbim şi

copiii noştri o să uite de aceste evenimente, dacă noi n-o să vorbim. Toate aceste 19 persoane mărturisesc că L-au văzut şi L-au auzit vorbind pe Iisus Hristos după ce a fost răstignit şi omorât. Avea acelaşi trup, acelaşi haine, răni în mâini, picioare, dar avea o faţă foarte frumoasă şi ochii erau ca para focului. Mereu apărea, vorbea, ne învăţa, ne amintea de tot ce ne-a învăţat până a fi omorât şi deodată dispărea. Au început să fie tulburări în popor, că nu este Iisus, ci un duh. Atunci Iisus a mâncat, a băut cu mulţi din ei, a binecuvântat pâinea. Numai după aceasta toţi au crezut. Aşa scrie autorul. La urmă autorul scrie: „Eu sunt martorul principal, că Iisus a fost omorât şi că a treia zi a înviat, ochii mei L-au văzut, urechile mele L-au auzit". După aceasta, prietenul meu Marat, a zis: „Adevărat Iisus Hristos este Fiu de Dumnezeu". Am plecat cu familia lui şi cu părinţii la adunare la Biserica Penticostală din raionul Bauman Moscova, apoi la Biserica Baptistă tot din Moscova. Au ascultat câteva predici frumoase despre Mântuitorul nostru Iisus Hristos, frumoase cântări, coruri, poezii, rugăciuni. Totul le-a plăcut mult, dar aveau o mare frică de prietenii lor. Timpul a sosit şi noi ne-am despărţit cu rugăciune, cu dragoste şi prietenie. Am fost convins că nu se pot pocăi aşa repede cei ce sunt musulmani. Dar peste un an de zile primesc la serviciu vestea că părinţii lui Marat, care locuiesc în Kazahstan s-au pocăit, s-au botezat şi frecventează o biserică creştină. Părinţii soţiei au refuzat să se pocăiască. Dar şi lor le este o mărturie că Iisus Hristos este Fiu de Dumnezeu.

Aceasta a fost ultima mea întâlnire la masa rotundă cu musulmani. Apoi am fost avertizat de musulmani să nu mai predic în mijlocul lor pe Iisus Hristos, iar alţii mă invitau. Cuvântul lui Dumnezeu progresează mereu.

PROCESUL SE ÎNCEPE CU RUGĂCIUNE

„*Aşa dar, voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi prorocilor, piatra din capul unghiului fiind îsus Hristos. În El toată clădirea este bine închegată, creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună ca să fiţi un locaş al lui Dumnezeu prin Duhul*" (*Efeseni 2, 19 – 22*)

Cu aceste cuvinte am deschis procesul judiciar de la Tribunal după pocăinţa mea din anul 1989. Când intră judecătorul în sala de proces, secretarul Tribunalului dă comanda. „Drepţi, privirea la şeful

Tribunalului”, toţi se ridică în picioare şi ocupă o poziţie ca militari şi îşi îndreaptă privirile la judecătorul şef care este tot în poziţia de drepţi în faţa auditoriului (sălii de proces). După aceasta judecătorul dă comanda „Aşezaţi-vă” şi toţi ocupă locurile lor în cea mai mare ordine şi disciplină. De data aceasta n-a urmat comanda „Aşezaţi-vă”, dar am spus la toţi: „Iisus Hristos este Domn, Iisus Hristos este Fiu de Dumnezeu; în numele Lui eu voi face o rugăciune de mulţumire, de mijlocire şi voi chema prezenţa Lui în sală, ca totul să fie condus de El”. Mulţi din cei prezenţi au strigat: „Glorie lui Iisus”, alţii şi-au împietrit inimile, dar de teamă că sunt în sala de proces, n-au spus nimic. Eu am făcut o rugăciune, apoi cei prezenţi s-au aşezat la locurile lor.

Procesul a decurs foarte bine, toţi aveau – o mare încredere că totul va fi rezolvat după voia lui Dumnezeu. Desigur că procesele în Uniunea Sovietică (astăzi nu s-a schimbat nimic)

sunt foarte complicate, şi acesta a fost un proces foarte greu şi neobişnuit, dar totul decurgea cu succes. Procesul a durat 15 zile (de la 9 dim. până la 6 seara), adică timp 110 – 120 de ore, apoi trei zile (de la 9 dim. până la 10 seara) s-a scris sentinţa. În timpul acestor 18 zile au fost trimise la Kiev şi la Moscova peste 30 de telegrame, dintre care cinci au fost trimise direct lui Gorbaciov. Ştiam bine ce mă aşteaptă, era şi natural ca să fiu pedepsit pentru Numele lui Iisus Hristos, aşteptam comanda de la Moscova să renunţ la postul de judecător. Veneam acasă şi de multe ori nu doream să merg la serviciu că ştiam că mi-au rămas zile numărate să fiu la postul de şef de tribunal, dar o voce îmi şoptea mereu: du-te, roagă-te, dă Biblia la toţi care vin la tribunal. Aceste cuvinte m-au întărit nespus de mult. Am adus foarte multe biblii la tribunal şi cine venea în audienţă primea la sfârşit o biblie. Toţi slujitorii tribunalului aveau câte o biblie. Apoi, desigur, într-o bună zi a venit o grupă de nouă persoane din Kiev – Moscova, necunoscuţi pentru mine şi au asistat la şedinţa de proces, dorind să vadă tot ce le-a fost scris. În ziua aceea au fost în sală ca niciodată peste 200 de persoane. Când s-a terminat rugăciunea am observat că un bărbat îmbrăcat foarte elegant a închis casetofonul şi a deschis pe al doilea. Atunci am înţeles că sunt vizitat de oaspeţi de grad superior.

Peste câteva minute a venit şeful KGB-ului Ivan Nicolaievici în haine militare în grad de colonel (polcovnic), şeful de poliţie maiorul Timofti şi doi ofiţeri necunoscuţi, cerând de la mine voie să asiste la acest proces, dacă e posibil. Am dat ordin la secretarul tribunalului să

verifice documentele lor, cu toate că pe doi îi cunoşteam (doar eram prieteni), dar aşa cere legea. După verificarea documentelor, i-am trecut în procesul verbal unde s-au iscălit că sunt

— 45 – admişi. S-au aşezat lângă persoana cu casetofonul şi s-au adresat către el „tovarăşe general". Atunci am înţeles toată situaţia şi am ştiut că ceva trebuie să se întâmple. Procesul l-am terminat în ziua aceea la orele 4 după amiaza.

Secretarul tribunalului a dat din nou comanda „Drepţi până ce judecătorul va părăsi sala de proces". Toţi s-au ridicat în picioare şi ca semn de respect faţă de public m-am ridicat şi eu şi am deschis Biblia, unde am citit următoarele versete: *„Iisus a luat din nou cuvântul şi le-a zis*: *Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând*; *şi tot ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţă veşnică şi nu vine la judecată ci a trecut din moarte la viaţă"* (Ioan 5: 19, 22, 24)

După aceste cuvinte am făcut o rugăciune lungă unde l-am rugat pe Dumnezeu să aibă milă şi de cei ce nu-L cunosc. Apoi m-am urcat în cabinetul meu la etajul doi şi peste zece minute s-a urcat grupul de inspectori. A fost o discuţie de două ore şi jumătate. Discuţia a fost pe o singură întrebare: De ce am călcat legile statului Sovietic şi mă ocup cu religia creştină. Aceasta este un mare pericol pentru stat, pentru autoritatea mea. Toate aceste lucruri au ajuns până la Kiev şi Moscova. După discuţie mi-au dat să citesc hotărârea Judecătoriei Supreme şi a Ministerului de Justiţie unde era indicat un control de un grup de inspectori în număr de zece persoane. În fruntea acestui grup era numit colonelul Paşcenko şi şeful secţiei judiciare Kaplunski. Doi oameni înrăiţi până la maximum şi fără nicio credinţă în ei. Controlul a durat 15 zile. În fiecare zi începeam lucrul cu rugăciune. Cine venea în audienţă îi înmânam câte o Biblie. Situaţia a devenit şi mai gravă. Aproape că nu vorbeau cu mine. Într-o discuţie Kaplunski mi-a zis că e posibil să am la dorinţa lui un accident mortal şi eu am înţeles totul. Din ziua aceea n-am mai încredinţat conducerea maşinii şoferului, ci am început eu personal să conduc maşina. Seara maşina o puneam la un credincios în garaj ca să fiu sigur de ea.

După ce s-a terminat controlul activităţii judecătoriei, s-a prezentat un raport de 100 de pagini, ceea ce n-a fost în istoria Uniunii

Sovietice. Rezultatele au fost bune şi n-au avut la mine nicio pretenţie. Dar la sfârşit mi-au propus să-mi dau demisia de la postul meu, mai bine să fiu avocat sau notar, ori să-mi schimb profesia. Eu categoric am refuzat, motivând că pot să părăsesc postul meu numai cu condiţia că voi fi în mod obligatoriu eliberat şi se va indica în hotărâre motivul eliberării. Ca să fiu eliberat era nevoie ca 75% din Parlament să voteze împotriva mea. Au fost trei întâlniri, dar n-au dat rezultatul dorit. Peste scurt timp în Constituţie a fost introdus articoul 253 unde era scris că niciun judecător nu poate să aparţină la nicio religie şi în caz că nu se respectă acest articol, vinovaţii sunt traşi la răspunderea penală conform Decretului Prezidenţial. Ştiam că o să fiu condamnat la închisoare pe o vreme destul de lungă, ca să nu mai aibă poftă nimeni să fie creştin din rândul slujitorilor de stat. De data aceasta am simţit că asupra mea vine un mare pericol. Presa a scris că primul judecător creştin va fi primul judecător în închisoare. În timpul acesta am luat concediu şi am început multe evanghelizări în Moldova, Ukraina, Rusia. Eram invitat peste tot. În sfârşit am fost invitat şi de ortodocşi, catolici ca să le predic Biblia. Am predicat Biblia în mai mult de o sută de localităţi. Cuvântul lui Dumnezeu mergea înainte cu succes. A fost organizată o mare evanghelizare pe malul Prutului unde au asistat persoane din trei ţări. A avut loc şi botezul Nou Testamental. Mulţi s-au botezat, mulţi l-au primit pe Domnul Iisus Hristos. În fiecare seară plecam la evanghelizare. În timpul acesta s-a înfiinţat o nouă biserică de 15 membrii tineri. Cu ei am lucrat mult, până s-au maturizat spiritual. Apoi am început evanghelizarea cu oameni care aveau posturi mari de stat.

Într-o bună zi am luat mai multe biblii şi am plecat la şeful meu, la locţiitorii lui, la guvernator şi le-am dat câte o biblie. Nimeni din ei n-a refuzat, dar unii se uitau la mine cu dispreţ. Mă considerau că îndeplinesc o slujbă înjositoare, dar eu ştiam bine că sunt în slujba lui Dumnezeu.

După o discuţie îndelungată cu şeful secţiei criminale, Voitun, dânsul îmi propune o întâlnire după orele de serviciu într-un loc unde să nu ne vadă nimeni şi să putem vorbi. De data aceasta am înţeles că doreşte să ştie mai mult despre Biblie. Am luat cu mine două biblii, una în Limba Rusă şi alta în Limba Ukrainiană, fiindcă dânsul vorbea cu mine mereu în două limbi.

Întâlnirea noastră a avut loc la orele şase seara în sala mică a

unui teatru de cinema. Femeia de serviciu la comanda lui ne-a rezervat această sală şi a rugat-o să nu permită la nimeni să intre şi nici să nu ştie nimeni de această întâlnire. Am intrat în sală şi am încuiat uşa, am aprins lumina, apoi ne-am aşezat la masă. Timp de zece minute amândoi am tăcut. Eu aşteptam să spună la ce m-a chemat, dânsul aştepta să continui discuţia care avusese loc câteva săptămâni în urmă. După 10 minute eu am înţeles că trebuie să iau iniţiativa în mâinile mele, necătând că dânsul era în grad şi post superior. I-am propus ca semn de recunoştinţă şi dragoste faţă de Dumnezeu să se ridice în picioare şi am făcut o rugăciune. După această rugăciune dânsul mi-a pus următoarea întrebare: De ce el va fi pedepsit şi nu mântuit, dacă este creatura lui Dumnezeu? Această întrebare ne-a preocupat aproximativ o oră, în care am început cu respectarea legilor pe pământ. De ce de multe ori chiar prietenii noştri sunt duşi la închisoare. Aceasta se întâmplă din cauză că undeva n-a respectat legea statului. Toate aceste încălcări de lege duc la o condamnare fie mai devreme, fie mai târziu. Dar la Dumnezeu toate lucrurile au locul lor, au vremea lor. Toţi însă primesc ori viaţă veşnică ori moarte (pedeapsă) veşnică, dar deoarece Domnul Iisus Hristos a murit pentru păcatele noastre, noi avem o mare şansă să fim salvaţi. Ceea ce trebuia să facă Creatorul pentru mântuirea noastră a făcut. A trimis pe Fiul Său la noi, dar n-a fost primit, a fost respins de majoritatea oamenilor, la urmă chiar l-au răstignit, numai să scape de El, dar El a înviat a treia zi din morţi şi a avut o mare lucrare pe pământ. Cu apostolii şi prin ei a aşezat multe lucruri care sunt valabile şi pentru noi. Aici am fost întrerupt şi întrebat care lucruri le-a aşezat Iisus Hristos după înviere. Pentru a răspunde la această întrebare am citit câteva versete din Biblie: „*Cei unsprezece ucenici s-au dus în Galileea, în muntele unde le poruncise Iisus să meargă. Când L-au văzut ei, I s-au închinat, dar unii s-au îndoit Iisus* S*-a apropiat de ei, a vorbit cu ei şi le-a zis*: *Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului, Amin*". (Matei 28, 16 – 20)

După aceste cuvinte dânsul a intrat în discuţie şi mai adânc şi cu mai mult interes. Spunea: „În această împrejurare tu faci lucrarea lui Dumnezeu, dar eu sunt fără lucru în faţa lui Dumnezeu". În această discuţie dânsul a înţeles că are şansa reală să vină la Iisus Hristos.

Atât de mult i-a plăcut de toate câte am discutat din Biblie, încât a zis: „ar fi bine să fim mereu împreună şi aş fi şi eu pocăit”. Desigur că frica de-a sluji lui Dumnezeu îi opreşte pe mulţi oameni să nu vină la credinţă. Fiind încurajat de Cuvântul lui Dumnezeu el a fost tare fericit în timpul acela. Apoi m-a rugat – să fac o rugăciune pentru el şi familia lui. După ce am încheiat discuţia era ora zece seara, dânsul m-a rugat să-i dau în cel mai scurt timp două Biblii, una în Limba Rusă şi una în Limba Ukrainiană pentru soţia sa. Dorinţa lui a fost îndeplinită chiar în timpul acela, că aveam cu mine două Biblii. Soţia lui mereu citea Biblia, chiar o lua la lucru şi cine o întreba de unde o are, dânsa spunea că judecătorul Vikovan mi-a dat-o. Atunci am fost nevoit să duc în biroul unde lucia dânsa 15 biblii, ca să dau la fiecare. Toate bibliie au fost primite cu mare dragostse. Cele 15 persoane m-au rugat să mă rog pentru ei şi familiile lor. Astăzi sunt bucuros pă va fi o mărturie pentru ei că au primit Cuvântul lui Dumnezeu. De multe ori mă rog pentru ei ca să fie şi ei copii ai lui Dumnezeu.

După terminarea concediului m-am întors la Tribunal să-mi continui lucrul. Dar de data aceasta aveam puse de toţi multe piedici. Mereu mă chemau la diferite şedinţe, adunări ca să nu fac rugăciune în <tiibunal. Dar eu vesteam Cuvântul lui Dumnezeu unde ei mă trimiteau. Mă bucuram că eram prigonit pentru Iisus Hristos.

GENERALUL IASTREMISKI ŞTIE CĂ ESTE DUMNEZEU

Îmi amintesc ziua când am venit de la botez, unde am făcut legământ cu Dumnezeu, Iisus Hristos şi Duhul Sfânt. M-a întâmpinat în faţa casei unde locuia familia mea Generalul Iastremiski. În această casă cu şase apartamente locuiau şase familii – familia mea, fammilia Gen. Iastremiski, familia locţiitorului şefului poliţiei maiorul Moroz, familia directorului general a companiei de petrol, şeful vameşilor de la frontieră şi o familie a unui pictor.

De multe ori ne întâlneam împreună la una din aceste familii, aveam multe discuţii şi interesante, căci fiecare lucram în diferite sfere. A sosit ziua când eu i-am părăsit. Nu mai eram cu ei împreună, gândurile, vorbirile noastre erau diferite. Doream cât mai mult să vorbesc de Dumnezeu, dar lor le plăcea să vorbească despre problemele statului, politică şi alte probleme numai de valoare umană.

Când m-a întinit Gen. Iastremiski, cu voce blândă m-a felicitat şi a zis: „Am pierdut un prieten, un vecin din mijlocul nostru”. I-am răspuns că Dumnezeu o să aibă milă de familia lui, numai dacă ar dori

să fie creştin. Peste puţin timp, fiul lui Iastremiski se căsătoreşte, dar pe noi nu ne-a invitat la nuntă. Noi nu ne-am supărat, că şi aşa nu aveam de gând să mergem. A doua zi a venit soţia lui carcera profesoară la Universitate şi-a cerut scuze că nu ne-a invitat din motivul că suntem creştini şi n-o să ne simţim bine la masa celor fără Dumnezeu. Foarte mult ne-am bucurat că ei puteau deosebi pe oamenii cu Dumnezeu de oameni fără Dumnezeu. Apoi Iastremiski a fost încadrat ca diplomat la Bucureşti, fiindcă cunoştea Limba Română şi Franceză.

Aflându-mă la Bucureşti la Judecătoria Supremă (Curtea de Apel), m-am întâlnit cu Iastremiski. Discuţiile noastre au durat câteva ore, dar au fost foarte binevoitoare. Am discutat despre sfârşitul tuturor lucrurilor materiale.

Dumnezeu a creat tot ce vedem şi nu vedem, dai aceste lucruri au început şi sfârşit. Am discutat procesul de dezvoltare a omenirii, scara de creştere a populaţiei şi când am întocmit această scară cu semnul invers, am ajuns că la început a fost un singur om creat de Dumnezeu care are o putere divină fără început şi sfârşit. Am citit toată Apocalipsa, de unde am aflat cum va fi sfârşitul tuturor lucrurilor. După aceste discuţii, Iastremiski, a zis, că atunci când era student, a studiat mult ateismul, dar n-a găsit nimic în această ştiinţă, din pricină că este o ştiinţă nouă, tânără, fără rod, fără adevăr. Cu atât mai mult că ateismul este creat tot de oameni, care nu aveau nicio experienţă de viaţă, nu erau precişi pe ceea ce spuneau şi redau prin scrierile lor. El nu era de acord că omul provine de la maimuţă şi că teoria lui Darwin este corectă. Apoi a deschis sertarul şi a scos de acolo o carte scrisă de Darwin care se numeşte „Am fost rătăcit”. A citit din această carte că Darwin a regretat mult pentru teoria creată, un lucru foarte interesant era scris „am creat o teorie, dar nu are temelie ştiinţifică, poate doar un caracter declarativ, fără niciun început. Cred că Dumnezeu a creat totul şi nu omul, omul consumă totul, dar omul nu este creator şi nu s-a autocreat”. Această carte era scrisă în Limba Franceză. Din cartea aceasta am aflat realitatea despre Darwin şi teoria lui. Darwin înainte de moarte stătea ore întregi în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, postea Miercurea şi Vinerea. Deşi lumea ateiştilor cunoştea bine aceste lucrări, nu dore ca să fie cunoscute de cititori. Cu alte cuvinte au folosit numai o parte din teoria lui Darwin. După toate discuţiile Iastremiski a zis că dacă va fi voia lui Dumnezeu, el se va

pocăi, că este convins de existenţa lui Dumnezeu, de puterea Lui nemărginită. A rămas în inima lui o urmă adâncă. Dacă va rămânea credincios lui Dumnezeu va fi salvat prin mărturia aceasta. Biblia o avea în biroul lui de lucru.

Secretarul de Partid şi-a pierdut viaţa

„*Atunci şi cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat amine la lucrul acesta şi a ascultat*; *şi o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui pentru cei ce se tem de Domnul şi cinstesc numele Lul Ei vor fi ai Mei*, *zice Domnul oştirilor. Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu*. *Voi avea milă de ei cum are milă un om de fiul său care-i slujeşte*. *Şi veţi vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit şi cel rău*, *dintre cel ce slujeşte lui Dumnezeu şi cel ce nu slujeşte*". (*Maleahi 3, 16 – 18*)

Cu aceste cuvinte din Biblie am început eu discuţia cu secretarul de partid al zonei teritoriale regionale, Andrieş Paşi. Pe acest prim secretar îl cunoşteam de 20 ani, dar ne întâlneam foarte rar din cauză că locuiam în zone diferite la mari distanţe. Îl cunoşteam de când a graduat Universitatea de Matematică. Era un bun profesor la liceu. S-a căsătorit cu o fată de religie musulmană, pe care o chema Asia, fiindcă de acolo a venit dânsa în Europa. Părinţii primului secretar erau ortodocşi cu tradiţii vechi de credinţă. În curând apare şi religia musulmană din pricina Asiei. În familie se petrec mari tulburări pe motive religioase. Orice sărbătoare creştină este celebrată cu certuri, dezbinări, lacrimi şi în sfârşit Satana reuşeşte să-i facă pe toţi să se lepede de credinţă şi devin toţi atei înflăcăraţi. În curând aceşti atei devin mari învăţători ai neadevărului, răspândesc ateismul pe baza Darwinismului. Desigur că această şcoală de ateism a cucerit mii şi mii de suflete, că era o credinţă fără Dumnezeu şi nu avea nicio răspundere în faţa Creatorului, căci Creatorul era considerat natura, dar natura după învăţătura lui Darwin se supune omului. Şi atunci omul devine superior în tot ce se vede şi nu se vede. Un rol important în dezvoltarea ateismului l-a avut zborul în spaţiul cosmic al navei sovietice Soiuz de la 12 Aprilie 1961, pilotată de colonelul Gagarin, care la întoarcere a declarat: „În faţa mea ca pilot de navă cosmică au fost puse două probleme: 1. partidul comunist şi personal Hruşciov – secretarul general al partidului comunist al Uniunii Sovietice, care m-au însărcinat să verific cu de-amănuntul spaţiul cosmic cu scopul de a-l găsi pe Dumnezeu, dacă există; 2. savanţii m-au însărcinat să verific

cu ajutorul aparatelor sistemul şi modul de viaţă din sapţiul cosmic. La întoarcere am raportat public următoarele rezultate: 1. Pe Dumnezeu nu L-am întâlnit. Hruşciov a rămas adânc satisfăcut şi mulţumit. 2. În spaţiul cosmic omul poate trăi mult şi bine”.

Pe baza acestor declaraţii Hruşciov la 12 Aprilie 1963 a spus că are de-ajunse informaţii că Dumnezeu nu există. Şi pe baza aceasta declară că în timp de un an de zile, adică până la cea de-a doua aniversare a zborului în spaţiul cosmic să termine cu creştinismul pe vecie şi ultimul creştin va fi arătat la televizor şi în faţa publicului va fi spânzurat. În aşa mod creştinismul va fi sfârşit. Lucrul acesta l-au crezut milioane de oameni în cuvintele lui Hruşciov.

Dar Dumnezeu nu S-a lăsat înjosit şi nimeni nu este în stare să stârpească pe copiii lui Dumnezeu cel Atotputernic, care este Creatorul a tot ce vedem şi nu vedem. Firea noastră umană vede numai lucrurile materiale, dar va veni ziua când vom fi în împărăţia lui Dumnezeu şi vom vedea şi lucrurile nemateriale, adică cele spirituale. Slăvit să fie Dumnezeu că p deocamdată ne ocroteşte pe toţi, şi pe buni şi pe răi. Dar Dumnezeu S-a proslăvit şi mai mult prin lucrarea lui Hruşciov în 1964 când trebuia să fie stârpit creştinismul.

În anul 1964 după o călătorie în strinătate, Hruşciov soseşte pe aeroportul internaţional „Vnucovo” din Moscova. După toate regulile, pe Hruşciov trebuia să-l întâlnească tot corpul de miniştrii, dar de data aceasta l-a întâlnit numai şeful KGB-ului şi ministrul poliţiei interne cu un grup de ofiţeri. Toţi corespondenţii au fost de urgenţă expediaţi declarând că Hruşciov este grav bolnav. Pe Hruşciov l-au aşezat într-o maşină specială, dar fără legătură telefonică şi l-au dus într-o vilă de la periferia Moscovei „Leninsele Gorî” şi i-au spus că Secretarul General al Partidului Comunist este Brejnev şi el trebuie să accepte dacă doreşte să rămână în viaţă. Hruşciov a acceptat această propunere şi împreună cu medicul său personal au semnat un buletin de boală gravă şi că el propune în locul său pe Brejnev. Deci puterea lui Hruşciov a devenit egală cu zero. În timpul acesta patriarhul Uniunii Sovietice cu învoirea lui Brejnev s-a adresat către poporul din Uniunea Sovietică cu următoarele cuvinte: „Pe cel ce a dorit să stârpească creştinismul până la ultimul creştin, Dumnezeu l-a trimis la periferia Moscovei să pască iarbă”. În timpul acesta creştinismul a luat o înviorare de care avea nevoie Brejnev în ochii lumii interne şi externe, dar aceasta a durat puţin timp. Toate aaceste lucruri au fost discutate

cu primul secretar de partid care în 1964 era la Moscova la şcoala superioară de partid. Ştiam că el cunoaşte bine aceste lucruri, tocmai în vederea aceasta le-am amintit lui. Discuţia la început a avut caracter înfocat din partea lui, dar după discuţii din Biblie, din viaţă, din ştiinţă, dânsul a devenit calm şi la un moment dat în ochii lui Andrieş apar lacrimi şi dânsul nu se poate stăpâni, plânge în interior, apoi obrajii lui devin spălaţi de lacrimile proprii. În timpul acesta am deschis Biblia şi am citit următoarele versete cu glas tare:

„*Trecătorii îşi băteau joc de El*, *dădeau din cap şi ziceau*: *Tu care strici Templul şi-l zideşti la loc în trei zile*, *mântuieşte-Te pe Tine însuţi*! *Dacă eşti Tu Fiul lui Dumnezeu*, *coboară-Te de pe cruce*. *Preoţii cei mai de seamă*, *împreună cu cărturarii şi bătrânii*, *îşi băteau şi ei joc de El şi ziceau*: *Pe alţii i-a mântuit*, *iar pe Sine nu*. Se *poate măntul Dacă este El împăratul lui Israel*, Să se *coboare acum de pe cruce şi vom crede în EL* S-*a încrezut în Dumnezeu*, *să-L scape acum Dumnezeu dacă-L iubeşte*. *Căci a zis Eu sunt Fiul lui Dumnezeu*! *Tâlharii care erau răstigniţi împreună cu* El *Îi aruncau aceleaşi cuvinte de batjocură*”. (Matei 27, 39 – 44)

După aceste cuvinte bietul Andrieş a început să plângă cu lacrimi de copil zicând: „Am trăit la început ca ortodox, apoi ca musulman din dragoste faţă de soţie, apoi am devenit un ateu înverşunat, dar acum am înţeles că sunt unul din cei doi tâlhari ce L-au răstignit pe Iisus Hristos. Mereu mă mustră cugetul, nu-mi pot găsi loc liniştit, nimic nu mă bucură, mereu mă gândesc ce va fi cu mine în viitor, de ce trebuie să mor, unde voi fi. Totul este pentru mine egal cu zero, nimic nu mă bucură în viaţa aceasta”. Conversaţia a decurs într-o atmosferă călduroasă, plină de încredere. Se uita la mine şi voia să strige cu glas tare: Sunt pocăit, sunt iertat… dar o putere a întunericului îl stăpânea şi doar mă privea în faţă şi zicea: Ferice de tine că ai o nădejde vie, o bază sigură, restul vei dobândi pe acest pământ.

După aceste vorbe i-am zis: Tu ai face un lucru mare dacă ai vrea chiar acum să-L primeşti pe Iisus Hristos ca

Salvator, Mântuitor în viaţa ta personală şi acesta va fi primul legământ făcut de tine cu Dumnezeu. Dansul a zis sunt de acord, dar hai să ne întâlnim Miercuri la orele şase seara (căci convorbirea noastră a avut loc Luni seara de la şase până la 11) Am zis, sunt de acord, numai să nu fie târziu. El a zis că dacă nu este astăzi târziu nu va

fi nici Miercuri. El a motivat că are zece întrebări de pus înainte de a se pocăi. Am făcut o rugăciune, ne-am îmbrăţişat şi ne-am despărţit. La despărţire dânsul a început să plângă, dar a zis că a avut o vreme fericită şi doreşte să fie singur, să mediteze la toate ce au fost discutate. A plecat cu inima zdrobită.

A doua zi, Marţi la orele cinci seara a intrat în comă. Medicul şef imediat mi-a dat un telefon la serviciu. Ştia că suntem prieteni. Am venit la el, dar el n-a mai vorbit cu mine, tăcerea lui a rămas faţă de mine o veşnicie. Mă uitam la el şi plângeam şi mă gândeam ce este omul. Am văzut că viaţa este în mâna Creatorului. Au venit cei mai de vază medici din Kiev, Leningrad, Varşava, dar n-au putut face nimic, decât l-au ţinut în stare de comă până Sâmbătă la orele opt dim. La urmă profesorul Goldştein a zis: Medicina a făcut tot ce a ştiut, restul rămâne pe seama lui Dumnezeu. În timpul acesta m-am bucurat că totuşi oameni de ştiinţă ştiu bine că Atotputernic este unul singur Dumnezeu. Toţi au zis: Ce şi cum a făcut este cu ce a plecat din această lume… În ziua înmormântării lui am vestit cele scrise mai sus şi cei prezenţi au spus: N-a fost în planul de mântuire, alţii au zis: a întârziat. Prin toată inima mea a trecut un val de bucurii că eu am avut parte de chemarea Creatorului, deşi eu n-am fost mai bun decât el. Am început şi mai mult să-L iubesc pe Dumnezeu Tatăl Domnului Iisus Hristos. Oricine va citi aceste cuvinte să-şi dea seama că Dumnezeu are cu noi un

— 58 – plan, dar trebuie acceptat de urgenţă.

Şeful KGB-ului Ivan Nicolaievici, se apropie de mine şi îmi zice: Am peste o sută de biblii confiscate la frontieră. Ce să fac cu ele, că îmi este frică să le ţin în casă”. I-am zis să le aducă la tribunal. Într-o zi mi-a adus 123 de biblii care au fost date oamenilor necredincioşi care veneau în audienţă la mine cu diferite probleme. Astăzi dacă auzi Cuvântul lui Dumnezeu nu-ţi împietri inima, vino la El de urgenţă, că ziua de mâine nu este a noastră. Mulţi atei se temeau să stea de vorbă cu mine ca nu cumva să le propun să se pocăiască şi ei să nu accepte pocăinţa şi din cauza aceasta să moară. Deci şi necredincioşii se tem de Dumnezeu.

Vorbiţi despre Dumnezeu cu putere şi jertfire de sine ca să fie de mărturie.

Bătrânica vrăjitoare a venit la Iisus

Într-o împrejurare Domnul nostru Iisus Hristos, a spus

ucenicilor cum va fi venirea Fiului omului: „*Căci cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului până la cealaltă, așa va fi și Fiul omului în ziua Sa. Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie lepădat de neamul acesta. Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului; mâncau, beau se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla aidoma; oamenii mâncau, beau cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua când.* Se *va arăta Fiul omului… Oricine va căuta să-și scape viața, o va pierde; și oricine o va pierde, o va găsi*" (Luca 17, 24 – 33)

Cu aceste cuvinte din Biblie am intrat în casa unei femei bătrâne, schimbată la faţă de anii trăiţi, de ocupaţiile ei, de vrăjitoriile ei de parcă nu avea o înfăţişare limpede, clară. Se vedea că este chinuită de cineva. Pe baza cuvintelor citite din Biblie, am putut să stau cu ea de vorbă despre Dumnezeu. După o discuţie lungă, dânsa a zis: Eu merg regulat la biserica ortodoxă, pun lumânări să ardă, îmi fac cruce, apoi vin acasă. În biserică mă rog, acasă fac ce pot și așa trăiesc. Am dorit să-i las o Biblie, dar dânsa nu cunoștea nici a citi și nici a scrie. A zis să mai vin la dânsa. Mă gândeam mereu la vârsta ei de 80 ani, că în orice moment poate muri, dar neîmpăcată cu Iisus Hristos. În discuţiile noastre am aflat că are un fecior de 50 ani, nu lucrează, plăteşte bani lunar pentru întreţinerea copilului. Văzând așa o situaţie grea, am decis să plătesc eu în locul lui bani pentru întreţinerea copilului. În așa mod am devenit un prieten de încredere al familiei ei. Apoi dânsa a aflat că eu sunt șef de tribunal și a început să plângă că mi-a povestit totul și eu pot s-o pedepsesc, dar până la urmă a văzut în mine nu un judecător, ci un creştin, un prieten al familiei. Am invitat-o la mine acasă, s-a cunoscut cu sdţia mea Ala.

Această bătrânică a început încetul cu încetul să se lepede de lucrurile lumeşti, dar desigur că a fost o luptă grea cu așa o persoană de 80 ani, fiind stăpânită de tot ce este în lume.

Pentru lucrul acesta am avut nevoie de Noul Testament să fie citit la casetofon. Soţia mea cu copiii mereu o vizitau pe această bătrână pe care o chema Ana. De câte ori mergeam eu, soţia sau copiii, de fiecare dată o ajutam material. Dânsa primea totul în Numele lui Iisus Hristos, apoi asculta Cuvântul lui Dumnezeu.

După o vreme soţia a luat-o pe Ana cu dânsa la adunare. Foarte mult i-a plăcut adunarea. Ana a ieşit în faţa bisericii şi a mărturisit că doreşte să vină la Domnul Iisus Hristos, doreşte să-l slujească Lui. S-a rugat cu lacrimi pe obraz, a plâns de viaţa trăită până atunci. Peste patru luni a fost botezată făcând legământul cu Domnul Iisus Hristos. Viaţa ei s-a schimbat mult şi înspre bine. Viaţa ei materială este foarte grea. Însă noi o ajutăm cu ce putem de aici din America, ca să ştie că Dumnezeu nu lasă pe copiii Lui singuri. Desigur că în fosta Uniune Sovietică, greu se pot ajuta unii pe alţii, că majoritatea trăiesc greu şi cei ce au de toate uită de cei săraci şi nevoiaşi. Cât de bine ar fi dacă fiecare familie credincioasă din America ar susţine câte un bătrân, bolnav, care este creştin, ar fi o bogăţie nesecată pentru împărăţia lui Dumnezeu.

Acuma duc lucrul de evanghelizare cu feciorul ei prin scrisori şi cred că bunul Dumnezeu va avea milă de sufletul lui, dar eu îmi fac lucrul meu de evanghelist. Ar trebui să scriu cel puţin 10 – 15 scrisori de evanghelizare zilnic, dar nu pot de unul singur.

Acest lucru de evanghelizare are mari succese. Să comunici cu orice persoană în parte şi să-i răspunzi la întrebările lui particulare, acest lucru cere timp şi cheltuieli. De câte ori m-am gândit că ar fi creştinește să se organizeze așa o misiune, apoi ce mărturii frumoase s-ar putea scrie pentru zidirea altora.

Scrisorile mele trimise din America în fosta Uniune Sovietică n-au rămas fără răspuns şi au lăsat urme adânci în inima celor ce nu-L cunosc pe Dumnezeu. Totuşi sper că cine va citi această carte nu va fi indiferent pentru lucrarea lui Iisus Hristos. Domnul Iisus Hristos ne-a poruncit să vestim împărăţia lui Dumnezeu până la marginile pământului. Dacă n-avem posibilitate să umblam din casă în casă, din oraş în oraş, din ţară în ţară, atunci putem participa la această lucrare de evanghelizare prin mici epistole, scrisori către persoane concrete. Veniţi fraţilor la această mare lucrare de evanghelizare pentru a salva cât mai multe suflete pentru Dumnezeu.

AMBASADORUL SE CLATINĂ

„*La început Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul Pământul era pustiu şi gol*; *peste faţa adâncului de ape era întuneric şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor*. *Dumnezeu a zis*: *Să dea pământul viețuitoare după soiul lor*, *vite*, *târâtoare şi fiare pământeşti după soiul lor*. *Şi aşa a fost Dumnezeu a făcut fiarele pământului după*

soiul lor, vitele după soiul lor şi toate târâtoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune. Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ" (Geneza 1, 1 – 2; 1, 24 – 26)

Cu aceste cuvinte am început eu convorbirea mea cu ambasadorul Ucrainei la Bucureşti, Leonti Sanduliac care este doctor în Ştiinţele medicinei, profesor, laureat al premiului de stat, ca mare savant în domeniul schimbării totale a sângelui uman. Pe ambasadorul Sanduliac l-am cunoscut din 1985 când a devenit Gorbaciov preşedintele Uniunii Sovietice. El era senator din partea poporului ukrainian. Era un senator înflăcărat în distrugerea comunismului ca forţă mondială. Gorbaciov a găsit o mare susţinere în persoana lui Sanduliac şi dânsul ducea o luptă în mijlocul Ucrainei de-a distruge comunismul. Pentru prima dată în istoria partidului comunist se naşte partidul „Zeliona" în Nordul Ucrainei; membrii acestui partid devin studenţii, tinerimea, oameni de ştiinţă. Din partea Guvernului Ucrainei am fost inclus într-o delegaţie de-a scoate în evidenţă forţa motrică a acestui partid şi de a-l convinge pe Sanduliac să destrame acest partid. Dar din contră am devenit buni prieteni şi l-am susţinut ca judecător pe Sanduliac şi partidul lui. În aceste momente neam cunoscut familiar. Dânsul s-a interesat de părinţii mei, ştiind că sunt creştini credincioşi. Pe baza acestor discuţii am început mai mult să vorbim despre Cuvântul lui Dumnezeu. Îi plăcea foarte mult să-i spun de Dumnezeu. Vremea se mişca cu ritmul ei şi viaţa dădea naştere la probleme noi, dar din ce în ce mai complicate. Ştiam bine că Satana caută orice posibilitate de a împiedica vestirea Cuvântului lui Dumnezeu. Eu ştiam bine că vine o zi când Satana va căuta să se răzbune pe mine pentru vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, dar mereu cugetam la viaţa prorocilor şi nici numi păsa de viaţa mea.

Curând parlamentul şi ministerul de justiţie voiau să mă elibereze din postul meu de şef de tribunal şi nu numai să mă elibereze, dar să-mi dea şi o pedeapsă penală că am făcut de râs şi de ocară statul, guvernul, parlamentul şi tot corpul judiciar din ţară. Răul creştea şi eu eram ameninţat zilnic de un mare pericol. Am decis să plec la Bucureşti la ambasadorul Sanduliac. Am găzduit la el patru zile. La rugămintea mea el a stat de vorbă cu preşedintele Cravciuk, cu ministrul de justiţie Onopenko, cu speakerul parlamentului, Morozov.

Atunci am ştiut tot ce mă aşteaptă pe mine şi familia mea. În timpul acestor patru zile mereu i-am vorbit lui Sanduliac şi soţiei lui despre Dumnezeu, despre mântuire, despre pocăinţă. La început discuţiile îi interesau mai puţin. Sanduliac mereu spunea: Iată ce ţi-a dat ţie pocăinţa. Peste două zile soţia îi zice lui: Eu cred în ceea ce spune Vikovan, prietenul nostru. A cerut să-i dau Biblia mea ca s-o citească. A patra zi a fost o zi mai fructuoasă. Sanduliac după o zi de serviciu vine acasă şi îmi zice: Spune ceva despre Dumnezeu. Apoi face o mică pauză şi rosteşte cu o fire tulburată: ce va fi cu mine dacă totul este aşa cum scrie Biblia, sunt pierdut, vai de mine nenorocitul, de ce să ard în foc, de ce să fiu aşa aspru pedepsit, de ce să sufere familia. În el a apărut un duh de spaimă, de frică, nu ştia ce să spună. În timpul acesta i-am propus să facem o rugăciune, apoi am citit mult din Biblie. I-am spus lui Sanduliac că toţi cei ce doresc să-şi bată joc de mine, numai că sunt creştin, Dumnezeu îl va pedepsi. L-am rugat ca eu altă ocazie să transmită cuvintele mele lui Cravciuk, Onopenki, Morozov. Dânsul a zâmbit şi a zis: Scumpul meu prieten, m-ai ajutat la nevoie şi trebuie şi eu să te ajut, dar să ştii, Cravciuk, Onopenko, Morozov sunt puteri prea mari şi nimeni nu le poate distruge. Am fost nevoit să repet din nou că Dumnezeu îl va distruge cu orice preţ pe toţi răii lumii.

N-a durat nici doi ani de zile şi toţi trei au fost daţi jos de la posturile lor. Pe Onopenko trebuia să-l judece pentru fărădelegile lui. Ambasadorul Sanduliac m-a sfătuit, că ar fi bine cât sunt la acest post să părăsesc ţara şi aşa voi avea de câştigat libertatea. Toate lucrurile au fost analizate, bine cântărite şi am primit hotărârea să plec la Kiev şi în final am ajuns la Chicago.

Bucuria mea a fost că soţia lui a rămas cu Cuvântul lui Dumnezeu, dar Sanduliac a rămas la răscruce, însă n-a fost indiferent. După plecarea mea a venit şi a vizitat familia. Totuşi în el a rămas Cuvântul lui Dumnezeu. Mă rog ca Dumnezeu să-l lumineze, să se îndure de el şi de familia lui. Bucuria mea a fost că acestor oameni nimeni nu îndrăznea să le spună de Dumnezeu. Dar va fi şi pentru ei o mărturie.

Fiecare creştin este dator să vestească împărăţia lui Dumnezeu.

Senatorul Dr. Belousov cunoaşte Biblia

În timp ce eram student la Facultatea de Fizică şi Matematică, ne preda Algebra Dr. Belousov, care era unul din cei mai tineri doctori în matematică. A lucrat ca profesor universitar în Canada timp de trei ani,

apoi doi ani a fost profesor la Universitatea din Siera Leone.

Timp de doi ani de zile Dr. Belousov ne-a predat Algebră liniară. Eu eram un student stăruitor şi lui îi plăcea mult de mine. Mă chema la el în laborator şi lucram cu el zilnic câte 2 – 3 ore în plus. În discuţiile mele cu el, a aflat că părinţii sunt creştini şi că citesc Biblia. Îi plăcea mult să-mi pună întrebări din Biblie, dar mie îmi era frică să spun ceva despre părinţi ori despre Biblie. Mereu îmi spunea, când vei fi acasă să citeşti la pagina cutare şi vei. afla despre cum Dumnezeu a lucrat şi lucrează prin diferiţi oameni, care se numesc profeţi, proroci. Veneam acasă citeam tot ce spunea el. Am înţeles că Belousov cunoaşte bine Biblia. Peste doi ani de zile Belousov a plecat de la noi. L-au mutat în Chişinău director la un institut de Matematică pură modernă şi peste doi ani devine senator în Parlament. După ce absolvisem Facultatea la Moscova lângă Kremlin, cineva mă strigă cu o voce cunoscută, dar nu-mi aminteam de unde; când am privit în urmă l-am văzut pe Dr. Belousov care venise la Moscova la o şedinţă a matematicienilor din toată lumea comunistă. Am avut cu el unele discuţii plăcute, iar seara ne-am întâlnit din nou în hotelul „Rusia" unde am discutat multe probleme ale trecutului. De data aceasta mi-a povestit că tatăl lui era om tare credincios, a fost primul om în oraş care a avut Biblia în casă, că el de copil mic a citit Biblia, probabil a citit-o de cel puţin de 200 ori. Tatăl a luat cu el Biblia şi a plecat pe front, de unde nu s-a mai întors. Au rămas el, fratele cu doi ani mai mic şi mama. Au primit puţin ajutor după război, dar au trăit foarte greu. Dumnezeu i-a ajutat să devină doctor în matematică, fratele lui este doctor în medicină. Aşa l-am cunnoscut pe Belousov. După întâlnirea de la Moscova, el a luat adresa mea. Peste vreo trei luni a venit la mine în ospeţie. După două zile m-a rugat să merg cu el la părinţii mei. La părinţii mei am stat două săptămâni de zile. Ziua mergeam la pescuit ori în pădure la cules de ciuperci. Veneam acasă pe la ora patru sau cinci după masă şi după ce serveam masa ne povestea Biblia de la Geneza până la Apocalipsa. Apoi a rugat să chemăm mai mulţi pocăiţi ca să ne povestească despre Biblie. Timp de două săptămâni a fost un adevărat studiu biblic.

Ne-a povestit cum a fost în Israel pe urmele lui Iisus Hristos. Ne spunea că adevărat Iisus este Fiu de Dumnezeu. Foarte mult ne-a vorbit despre David, Solomon. Povestea cum Dumnezeu face ceea ce nu poate face nimeni, nici măcar nu se repetă şi nimeni nu poate înţelege tot ce face Dumnezeu. Dumnezeu a folosit lichidul numit de

noi apă, care este o combinaţie din oxigen şi hidrogen, adică are doi atomi de hidrogen şi un atom de oxigen. (H_2O) Hidrogenul şi oxigenul sunt în stare gazoasă şi ard foarte puternic. Dar fiind împreună trec din starea gazoasă într-o stare lichidă, după cum o vedem noi că este apa. Ambele substanţe ard, separat, dar împreună imediat sting focul. Ambele substanţe au proprietatea de-a exploda, de a distruge, dar fiind împreună au proprietatea de a da viaţă. Apa este vie. Este viu şi pământul. Toate aceste lucruri erau minuni pentru cei prezenţi. Se vedea planul măreţ al Creatorului. Atât de frumos a povestit despre suferinţele primilor creştini şi mai ales a creştinilor pe timpul lui Nero. A desenat închisoarea unde a fost închis Pavel, ne-a desenat cu ce fel de lanţuri erau legate mâinile şi picioarele lui Pavel. Toate le-a văzut în muzeul din Vatican. A povestit cum în secolul XVI a fost ars de viu Jordano Bruno, care a dovedit pe baza Bibliei că pământul este rotund şi pluteşte în aer, se roteşte în jurul axei sale şi în acelaşi timp se roteşte în jurul soarelui.

Povestea că legile lui Dumnezeu cu privire la ce vedem şi nu vedem sunt absolut necunoscute pentru omenire. Omul este cea mai fină şi mai inteligentă creatură de pe pământ. Omul este creat de Dumnezeu. Numai omul are dreptul să-i spună lui Dumnezeu Tată. Dumnezeu acceptă ca noi să-l zicem Tată, se îngrijeşte de noi, mereu ne rabdă toate fărădelegile noastre. Dumnezeu are un plan măreţ cu omenriea în viitorul apropiat, dar noi ne îndepărtăm de planul Lui că nu-l cunoaştem pe El. Toţi am văzut că senatorul cunoaşte mai mult de 50% din versetele Bibliei pe de-a rostul. Ne-a povestit viaţa şi activitatea lui Moise, Aron, Ilie, Elisei. A citit istoria culturii moabiţilor, istoria bălsămării faraonilor. În aceste cărţi a citit mult despre oamenii lui Dumnezeu.

Cu atâta dragoste povestea despre tatăl lui care nu făcea niciun lucru fără rugăciune. Ne-a povestit despre viaţa lui Daniel fiind în slujbă la împărat. Ne spunea că Dumnezeu are milioane şi bilioane de slujitori care au diferite funcţii. Unii au grijă de fiecare om, alţii au grijă de ape, păduri, flori, râuri, mări oceane, plante, pomi şi aşa mai departe. Dacă undeva ar lipsi slujitorii lui Dumnezeu, Satana cu slujitorii lui ar otrăvi apa, ar distruge toate plantele, ar da foc la pădure, până şi soarele l-ar ascunde ca omenirea să fie în întuneric. Dumnezeu ţine totul ce vedem şi ce nu vedem cu ochii noştri, în control şi totul se supune Lui şi funcţionează după planul Lui.

Pentru prima dată, senatorul Belousov ne-a povestit cum în 1917 s-a primit hotărârea ca steagul Uniunii Sovietice să fie roşu şi pe el să fie secera şi ciocanul. Majoritatea erau de acord ca steagul să fie de culoarea cerului, dar Lenin, Stalin, Sverdlov şi Dzerjinski au hotărât ca steagul să fie roşu. Stalin a demonstrat că în Biblie culoarea roşie este reprezentată ca păcatul omenirii, dar noi am biruit fără Dumnezeu şi de aceea trebuie şi mai departe să mergem fără Dumnezeu. Aşa au hotărât şi aceste cuvinte au fost scrise în procesul verbal, care se păstrează până în zilele noastre. Lenin a propus să fie secera, ceea ce reprezintă simbolul morţii şi toţi au fost de acord, iar Dzerjinski a propus să fie şi ciocanul, care reprezintă la catolici puterea Satanei, că Dzerjinski era catolic, dar a devenit comunist ateu. Aşa a luat naştere steagul roşu cu secera şi ciocanul.

Pentru cei adunaţi aceste lucruri erau o minune, se vedea şi mai mult puterea lui Dumnezeu.

Apoi a luat Biblia de la mama şi a citit la Apocalipsa 17, 12 unde a demonstrat că cele 10 state comuniste vor avea mare putere împreună cu Satana, vor avea putere timp de-o oră, ceea ce înseamnă că puterea comuniştilor va fi nu mai mult de 70 – 80 ani. Comunismul se va prăbuşi, apoi Dumnezeu va împlini totul după cum este scris în Biblie. Trebuie ca Biblia să fie auzită de orice făptură inteligentă a lui Dumnezeu. A fost o mare prorocire.

Apoi a citit Apocalipsa 2, 13. După ce a citit acest verset, a explicat că scaunul de domnie al Satanei are o istorie foarte lungă şi interesantă, pe care a povestit-o timp de două ore. Apoi a zis că scaunul de domnie al Satanei se află la Moscova, în odaia de odihnă a lui Lenin, unde n-are voie să intre nimeni, decât cei mai superiori din Comitetul Central al Partidului. Cheia de la acest cabinet (odaie) se afla la Brejnev. Despre aceasta a povestit fiul lui Brejnev, Iură Brejnev, când a fost la Chişinău. Prin anii 1950 – 1953 Brejnev a fost primul secretar al partidului comunist din Moldova şi unul din prietenii lui Iuri Brejnev era pe atunci şi senatorul Belousov. De aceea a şi devenit senator în Parlament. Lucrul acesta a rămas în memoria mea şi până astăzi. Când eram student la Moscova, cu mine învăţa fiul şefului KGB-ului din Moscova, care era tot maior la KGB. Prin diferite discuţii am aflat tot adevărul despre. scaunul de domnie al Satanei şi cum a ajuns la Moscova. Am fost dublu convins că senatorul Belousov a avut perfectă dreptate şi a vorbit numai adevărul.

Foarte mult ne-a povestit despre Enoh care a umbalt 300 de ani cu Dumnezeu, apoi a fost răpit la cer. Ne-a povestit mult despre cartea lui Enoh care a fost scrisă de el când trăia în viaţa trupească. A spus că Satana este mai înţelept decât orice om înţelept de pe pământ. De aceea Satana foloseşte tot ce a creat Dumnezeu pentru ca oamenii să se distrugă unul pe altul. Oamenii distrugându-se unul pe altul, devin slujitorii lui şi nu doresc să discute de Dumnezeu. Ferice de omul care pune la bază Biblia şi nu altă învăţătură.

Astăzi nu ştiu nimic despre soarta lui Belousov. Dânsul ştia că eu m-am pocăit dar nu ne-am întâlnit după pocăinţa mea. Am primit ştire că i-a murit soţia, apoi a murit şi el de cancer la stomac. Dar rămân să cred că Belousov nu s-a îndepărtat de Dumnezeu ci s-a apropiat de împărăţia lui Dumnezeu.

Şeful Judecătoriei Supreme a primit Biblia

„*Căutaţi pe Domnul câtă vreme se poate găsi*; *chemaţi-L câtă vreme este aproape*. *Să se lase cel rău de calea lui şi omul nelegiuit să se lase de gândurile lui rele şi să se întoarcă la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând*. *Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre şi căile voastre nu sunt căile Mele zice Domnul*" (Isaia 55 6 – 8)

Aceste cuvinte din Biblie au fost selecţionate şi scrise cu litere speciale pe coperta Bibliei în Limba Rusă. Această biblie a fost pregătită pentru şeful Judecătoriei Supreme ca să fie dată în ziua când va celebra 70 ani.

Venirea mea la Iisus Hristos a fost o măreţ lovitură pentru tot corpul judiciar, toţi au rămas mai rău decât paralizaţi. Fiecare credea despre mine în parte, la mulţi le era milă de mine că ştiau ce mă aşteaptă după pocăinţă. Voi fi eliberat de la postul meu, soţia deja nu mai lucra ca profesoară de matematică. Alţii mă priveau ameninţător, aşteptau ziua răzbunării, doreau foarte mult să mă vadă cu totul nenorocit. Această dorinţă o avea şi şeful meu. Am avut cu el multe conversaţii şi de fiecare dată îmi poruncea să mă lepăd de credinţă ca să fiu salvat. Mereu îi spuneam că eu am fost nenorocit, am trăit în întuneric dar acum trăiesc în lumină şi lumina este Iisus Hristos, este viaţa veşnică. Dânsul mi-a zis că nu doreşte să trăiască veşnic, de la un timp te plictiseşti de toate. Atunci i-am zis, nu doreşti să trăieşti veşnic, dar să fii chinuit veşnic doreşti? a răspuns „Nu".

De data aceasta el s-a ridicat de la masă şi a ordonat asistentului timp de 2 ore să nu permită la nimeni să intre la el şi telefonul să nu-l

deranjeze, căci are de rezolvat o problemă cu mine. Nu ştiam ce să cred, dar am zis în gândul meu „Iisus Hristos este cu mine”. Dar toate lucrurile s-au schimbat spre bine. A început să mă întrebe despre venirea mea la pocăinţă, de ce eu sunt convins că voi avea viaţă veşnică, cine poate garanta acest lucru, cum pot demonstra adevărul, cum apreciem teoria lui Darwin, învăţăturile ateismului ştiinţific. Am primit un larg teren de discuţii. Toate lucrurile le-am bazat pe Biblie. Dar înainte de a discuta am cerut voie să fac o rugăciune la Dumnezeu. Dânsul a răspuns „Cu toată plăcerea”.

După aceasta am început pe baza Bibliei să discutăm toate problemele legate de Cuvântul lui Dumnezeu. Discuţia a fost binevoitoare şi la sfârşit mi-am dat seama că tot ce am vorbit s-a înregistrat. Dar n-a fost aşa. Dânsul a zis: „Această discuţie am s-o analizez diseară cu soţia mea Galina, care este doctor în ştiinţe şi apoi vom mai discuta, dacă va fi nevoie, dar va fi şi o bună mărturie pentru KGB, că ai spus totul sincer şi deschis. Când a vrut să verifice pelicula de la casetofon, era ruptă chiar cum am intrat la el în cabinet. Atunci a zis: „Am rămas fără o dovadă vie”. I-am răspuns „Dumnezeu este mai puternic decât planurile omului înşelător”.

Au trecut cam vreo 2 – 3 luni de zile şi eu sunt chemat din nou la el, dar de data aceasta a fost pregătit cu toată tehnica de vorbire şi ascultare. Mi-a propus că ar fi bine să depun cerere de părăsire benevolă a postului meu şi să fiu avocat, ori voi găsi şi alt serviciu. L-am rugat să mă elibereze pe motivul de credinţă în Iisus Hristos ca să am o mărturie vie pentru familie, prieteni. Timp de trei luni de zile mă suna de 2 – 3 ori pe săptămână ca să accept propunerea lui, ca să fiu salvat eu şi familia mea. Pentru el aveam un singur răspuns:

„Sunt de acord, dar eliberaţi-mă pe motivul de credinţă în Iisus Hristos”.

Timp de aproximativ patru ani a fost o luptă între mine şi puterea superiorilor mei de a mă elibera de la postul meu. De trei ori au adunat parlamentul, dar n-au obţinut numărul de voturi împotriva mea. A venit ziua când el a împlinit 70 de ani de la naştere. Toate organele KGB, procurorii, corpul de judecători, pregăteau celebrarea zilei de naştere. Asistenţii lui dădeau indicaţii ce cadouri să fie cumpărate, cum să fie înmânate. S-au prezentat toţi cei invitaţi. Mult am cugetat ce cadou să-i ofer. Duhul Sfânt mi-a şoptit să-i dau cadou o biblie şi un buchet de flori. Am găsit o biblie frumoasă, de dimensiuni

mari, apoi am plecat la piaţă şi am cumpărat 70 de trandafiri. Când am ajuns, deja am întârziat cu trei minute, toţi stăteau în picioare, iar în sală se intona imnul de stat. Eu cu mare grijă am intrat, dar imediat am fost observat de cei ce stăteau la uşă şi într-o clipă i-au trimis un bileţel că eu am întârziat. Şeful securităţii, generalul Kotviţki, conducea ceremonia. S-a uitat la mine şi după intonarea imnului a anunţat că eu am întârziat. Mulţi au aplaudat, restul au rămas nedumeriţi de pedeapsa primită la ceremonia de 70 de ani. Dar totul a decurs într-o atmosferă binevoitoare, plină de aplauze, vorbe calde şi o dragoste reciprocă. Totul a fost bine până la un moment dat. Acest moment a fost atunci când a răsunat vocea generaluli Kotviţki „Cuvântul de felicitare i se acordă lui Vikovan şeful tribunalul, dar în loc de 10 minute îi acordăm numai 5 minute, că a întârziat”. Publicul s-a revoltat, strigând că pentru trei miunute întârziere nu membrită să fie dublu pedepsit. Cei din jurul meu nu-mi dădeau voie să mă ridic din loc, fanfara nu cânta imnul de ceremonie, atunci Kotviţki s-a ridicat cu o înfăţişare de om răzbunător şi crunt a zis: „Îi acordăm 20 de minute, sunteţi mulţumiţi?” În sală a răsunat o voce puternică, ca o un ecou „Vikovan spune totul ce ai de spus” Nu ştiam ce au ei în vedere, ce trebuie să spun, de ce s-a produs acest strigăt. Dar m-am ridicat în picioare, am trecut pe covorul roşu, în timpul acesta a început să cânte fanfara, eu cu paşi militari m-am apropiat de şeful meu şi am zis: „Mă voi folosi de timpul rezervat”.

Discuţia mea a fost mai puţin oficială decât a altora. Am zis cât de frumos este omul din cauză că este creatura lui Dumnezeu, cât de mult a investit Dumnezeu în om – dragoste, înţelepciune, milă, răbdare, îndelungă răbdare, capacitatea de a simţi, de a gândi, de a auzi, de a vedea de a avea miros, de a avea gust de a avea diferite simţuri, emoţii. Gândul este o forţă producătoare de multă înţelepciune, dar noi strigăm că strămoţii noştri provin din maimuţă. Cât de mult ne dispreţuim noi pe noi strigând aceste cuvinte. Unde este puterea umană, puterea înţelepciunii, dacă dintr-un animal fără înţelepciune cum este maimuţa a devenit un om atât de înţelept, inteligent care nu e posibil ca copiii sau nepoţii noştri să devină din nou nişte maimuţe; atunci cum ne-am simţi noi când cineva ar spune că fiul ori fiica generalului cutare sau cutare este din nou maimuţă? Atunci de ce judecăm pe cei răi doar ştim originea lor, că provin din maimuţe, dar pe maimuţe nicio lege pe pământ nu le condamnă, ori

poate mai bine să condamnăm maimuţele ca să nu mai fie producătoare de oameni răi. Atunci şeful meu m-a întrerupt şi a zis: „Am învăţat o teorie falsă şi ruşinoasă pentru starea noastră”. Omul are viaţă superioară că este creat de Dumnezeu. Slăvit să-l fie Numele lui Cel Sfânt. Omul are viaţă de la Dumnezeu, viaţa omului se alimentează tot cu viaţă, că tot ce consumăm noi de fiecare zi este viaţă. Şi această viaţă este scurtă, fiindcă primul om Adam a păcătuit şi prin păcat s-a scurtat viaţa, am devenit dezbrăcaţi de slava lui Dumnezeu. Lui Dumnezeu I-a fost milă de om că este creatura Lui şi n-a dorit să ne lase în starea care am devenit, dar la sfatul divin din Templul Lui Ceresc a decis să-L trimită pe Fiul Său Iisus Hristos care a luat toate păcatele lumii asupra Lui şi Le-a purtat pe cruce la Golgota, a murit pentru toate păcatele lumii de atunci, de astăzi şi până va veni El în slava Sa cerească. Astăzi au trecut 70 de ani în viaţa şefului, din ei 30 ca şef, dar suntem convinşi că nu vor mai urma încă 70 de acuma şi oare nu ne interesează unde vom fi, ce va fi cu noi, de ce ne-am născut, de ce m-am născut chiar eu şi nu altul, de ce trebuie să mor, să produc atâta supărări la rude, prieteni? De ce trebuie să fim duşi în pământ? Ar fi bine să ne gândim la aceste întrebări. Este o întrebare actuală, unde va fi gradul de general, de judecător, de rege? Cine vrea să moară are ocazia ori când, dar cine vrea să trăiască veşnic are o singură ocazie şi de ce n-o folosim? Era o familie de trei persoane – Lazăr, Maria şi Marta – o familie de evrei, dar foarte credincioşi şi Domnul Slavei Iisus Hristos a devenit prietenul acestei familii. A venit timpul când Lazăr a fost bolnav, l-au chemat pe Iisus Hristos, dar El n-a venit. Lazăr fiind grav bolnav a murit. L-au chemat pe Iisus să vină să-l petreacă în ultimul drum pe pământ, Iisus tot n-a venit. Mana şi Marta plângeau şi nu ştiau de ce Iisus Hristos n-a venit. Dar Iisus Hristos a venit a patra zi şi a plâns când le-a văzut pe surorile lui *Lazăr* plângând. Iisus S-a dus la mormânt, dar nimeni nu-L lăsa că trupul lui Lazăr a început să se descompună. Iisus a venit la mormânt şi a strigat: Lazăre, vino afară. Lazăr cu picioarele şi mâinile legate după obiceiul evreilor a ieşit din mormânt. Iisus a zis: „să i se dezlege picioarele şi mâinile”.

Iisus a dat viaţă celor morţi din mormânt cu atât mai mult ne-o dă nouă dacă credem şi-L urmăm pe El. V-am spus acest exemplu din pricină că majoritatea din această sală au învăţat la Moscova la Facultatea de Juridică şi aţi fost cu toţii în biblioteca secretă a

partidului comunist din Kremlin. Toţi aţi citit cartea fariseului, învăţător al legii romanilor în Iudeea, Ramat, care nu credea în Iisus Hristos, dar a fost prezent la mormânt când la înviat pe Lazăr; timp de câţiva ani de zile s-a întâlnit cu Lazăr, până într-o zi când preoţii au dat ordin să-l prindă şi să-l omoare. Acest lucru îl cunoaşteţi cu toţii. Atunci de ce nu credeţi în Iisus Hristos? Vă este ruşine, frică, totuşi murim n-aveţi o altă alternativă de scăpare. Cine crede în Iisus nu moare, ci trece de la viaţa aceasta la cea veşnică. Toţi aţi citit scrisoarea secretă cu numărul KCE-2 scrisă de M. Suslov, mâna dreaptă a lui Brejnev din 1980. Vă amintiţi cu ce cuvinte a încheiat el această scrisoare, dacă aţi uitat, eu totuşi vă amintesc: „Eu ca ideolog al societăţii comuniste am creat o teorie nouă fără de Dumnezeu şi simt că s-a prăbuşit, dar aceasta nu înseamnă nimic, că se creează o altă teorie mai modernă, însă simt ca om că am trăit în zadar, trebuie să mor şi împreună cu mine va muri şi Brejnev şi ţara comunistă. Gândiţi-vă la tot ce vă înconjoară, că nu ne aparţine nouă, doar Celui ce le-a creat; nouă ne aparţine crăpătura pământului care ne înghite fără milă”. Suslov a fost cel mai înflăcărat erou comunist, s-a pronunţat să facă un rai pe pământ fără Dumnezeu. Cunoaşteţi scrisorile lui secrete de prigonire a celor ce cred în Dumnezeu. Dar pământul l-a înghiţit cu milă, după cum a scris el cu mâna lui. Ştiţi că a murit bând coniac şi mulţi astăzi îi urmează calea lui. Dar Suslov s-a văzut fără putere în faţa morţii. De ce toţi cei mari, fie împăraţi, fie generali n-au nicio putere reală asupra morţii. Moartea a fost biruită de Iisus Hristos. Cine crede în Iisus birue moartea. Cuvântul meu va fi o mărturie pentru voi în ziua Domnului. Cu aceste cuvinte am terminat vorbirea apoi i-am înmânat 70 de trandafiri pentru cei 70 de ani trăiţi. Apoi i-am dăruit Biblia spunându-i: în ea vei găsi răspuns la toate întrebările, în ea vei găsi viaţa veşnică. Vă rog se citiţi, s-o trăiţi, ca să fiţi copil al lui Dumnezeu. M-a sărutat şi a zis cu voce tare: „Am s-o studiez”. Nu e uşor să se pocăiască, dar îi va fi de mărturie.

După terminarea părţii oficiale am trecut în sala de mese. Aici eu n-am mai întârziat şi mi s-a oferit cuvântul primul conform listei în ordinea alfabetică. Am rugat ca toţi să se ridice în picioare, eu am făcut o rugăciune de vreo 3 – 4 minute, am rugat pe Dumnezeu să aibă milă de ei şi am plecat acasă. A doua zi au început durerile mele şi mai mult. Eram ameninţat cu moartea prin accident, ocară peste ocară. La toţi răspundeam cu blândeţe. Până şi cel mai bun prieten al meu m-a ocărit

pentru rugăciunea făcută. Ştiam că pentru mine şi familie vin zile grele, dar în mine ardea dorinţa de-a răspândi Cuvântul lui Dumnezeu cât mai repede şi mai ales la acei oameni care au mari posturi de stat şi altul nu poate avea acces la ei. Cu cât ei mă înfricau mai mult, cu atât eu mai tare vesteam Biblia. Când ajungeam la locul de evanghelizare, deja 6 – 10 KGB mă aşteptau acolo. Când am ajuns în America au trecut doar 32 de zile şi KGB ştia că sunt în America.

KGB ştie cum să lucreze, folosind orice sursă de informaţie. Eu mă rog la Dumnezeu ca organele KGB-ului să nu se poată folosi de fraţii noştri cel puţin…!

Domnul este în control la toate. Deci să ne lăsăm călăuziţi de El prin puterea Duhului Sfânt. Amin.

Directorul a murit fără Iisus

„Iisus i-a zis: Eu sunt învierea şi viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi şi oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta? Da, Doamne, i-a zis ea, cred că Tu eşti Hristosul Fiul lui Dumnezeu care trebuia să vină în lume”. (Ioan 11, 25 – 27)

În lumea comunistă s-au ridicat mulţi atei care luptau deschis împotriva lui Dumnezeu, căutau pe baza aceasta să se ridice cât mai sus, să avanseze în posturile de lucru, să aibă autoritate în faţa lumii comuniste, în faţa poliţiei secrete (KGB). Aceşti oameni nu se gândeau la ei de loc, au uitat de unde provin, cine este Creatorul lor, ce va fi cu ei după moarte, ce satisfacţie au ei de la viaţă fără Dumnezeu, de ce luptă atât de înverşunat împotriva Creatorului, care este soarta lor. Mereu în conştiinţa mea erau aceste lucruri, mereu cugetam, ştiam bine că omul nu provine din maimuţă, însă ateii mereu căutau să ne otrăvească sufletele noastre. Mulţi din ei deveneau nişte slujitori înverşunaţi ai Satanei.

Aşa l-am cunoscut pe directorul de la un liceu, Tovarskii. Dânsul era un om dintr-o familie de ortodocşi, dar a luptat puternic împotriva lui Dumnezeu. Satana le-a venit în ajutor. El în scurt timp devine directorul celui mai mare liceu din zona respectivă. Peste doi ani sora lui devine şi ea director de liceu, peste încă un an de zile al doilea frate devine şi el director de liceu. După ce Satana i-a ridicat pe toţi, trei copii la posturi atât de înalte, ei şi mai mult luptau în sprijinirea comunismului, ateismului şi a teoriei darwiniste. Darwin a creat o teorie lipsită de adevăr. La sfârşitul lucrării a scris următoarele

cuvinte: „Învăţătura mea nu este de nicio valoare, cel puţin eu nu cred în ceea ce am scris, cercetat, analizat, studiat; totul este o teorie lipsită de adevăr, dar aveţi posibilitatea să luptaţi în jurul ei, dacă vă convine şi găsiţi ceva de folos…” (Enciclopedia mare a Uniunii Sovietice, vol. nr. 6, Moscova, Biblioteca Centrală V. Lenin, 1952, pg. 325)

Primul care a susţinut teoria lui Darwin a fost cel care l-a inspirat, Diavolul. Într-o împrejurare, Stalin a spus: „Teoria lui Darwin este folosită de Diavol ca o armă cu două încărcături cu direcţii opuse – una distruge intelectul uman, a doua îl distruge pe cel ce se foloseşte de această teorie” (I. Stalin, Amintiri din Biografie, voi nr. 2 pg. 37 – 43 Tiflisi 1932)

De această teorie s-au folosit mulţi slujitori ai Satanei care luptă şi astăzi. De această teorie s-a folosit şi directorul Tovarskii. În liceu nu avea voie nimeni să spună ceva despre Dumnezeu, ori să rostescă cineva Numele lui Dumnezeu sau al lui Iisus Hristos. A fost unicul liceu unde n-a existat niciun copil credincios. A fost un liceu de 1200 de studenţi peste 80 de profesori, afară de corpul de slujbaşi. Porunca lui era ca ori ce lecţie să fie spre slava comuniştilor şi spre hulirea lui Dumnezeu. Organiza multe întâlniri cu populaţia localităţilor din zona respectivă pentru a depune eforturi să arate că nu există Dumnezeu. Dumnezeu a îngăduit mulţi ani ca această familie de trei fraţi (între ei şi o soră) să lupte împotriva lui Dumnezeu. Fratele lui a fost lovit de-o boală chinuitoare, s-a sfârşit în mari chinuri şi dureri. Au mai trecut câţiva ani şi într-o boală de cancer moare şi sora lui. Rămâne el singur, dar mereu luptă împotriva lui Dumnezeu. În 1993 este puţin lovit cu o durere de inimă. Aceasta a fost prima lui durere, dar foarte neînsemnată, necătând că avea 62 ani. Poliţia secretă (KGB) imediat la internat într-un spital de categorie semisecretă şi închis pentru vizitatori. Comuniştii i-au rezervat în acest spital un apartament cu două camere, era un om de valoare mare pentru ei, doreau să-l folosească şi în viitor, necătând că Uniunea Sovietică s-a destrămat, dar comuniştii şi azi ţin toate posturile de onoare în mâna lor. La el în spital era greu de pătruns, dar am făcut

O posibilitate ca doi creştini să vină la el în spital. A sosit acea mare zi când doi creştini au venit la el în spital, au vorbit de sănătate, de viaţă, apoi au demonstrat pe baza Cuvântului lui Dumnezeu că sănătatea o poate da numai Dumnezeu, viaţa a dat-o El şi tot El o ia. Cine se încrede în Dumnezeu nu moare niciodată. Aici discuţia a avut

un mare succes, dânsul se temea să spună ceva împotriva lui Dumnezeu, dar Diavolul îl muncea grozav, îi impunea să se împotrivească Cuvântului despre Dumnezeu. În timpul acesta se produceau lucruri mari, Satana îl scutura, a transpirat, nu ştia ce să spună. Atunci a venit soţia lui cu un buchet de flori şi cu o biblie pe care i-am dat-o în caz că nu vom avea ocazie să fim la el în vizită. În clipa aceea el a rostit cuvinte de împotrivire. Soţia i-a zis: Tu mereu spuneai că nu e bine să discuţi despre lucrurile pe care nu le cunoşti, sau cel puţin n-ai citit despre ele îndeajuns". La aceste cuvinte a tăcut, şi a privit ţintă spre tavan. L-au lăsat să mediteze puţin, apoi au discutat din nou despre creatura lui Dumnezeu. I-au spus că Dumnezeu este plin de milă şi îndurare, iartă totul, nu ţine seama de păcatele făcute în neştiinţă. Desigur că era greu să

1 pocăieşti, dar am dorit să-i fie o mărturie. La sfârşit au făcut o rugăciune şi apoi i-au spus dacă vei refuza să studiezi Cuvântul lui Dumnezeu, în clipa când vei refuza, negreşit vei muri.

După această discuţie, soţia n-a îndrăznit să-i spună că are pentru el o biblie, dar s-a gândit că va veni peste o zi şi totuşi are să i-o dea. După ce s-a întors acasă nu-şi găsea loc. Noaptea a avut un vis gorzav de chinuitor. S-a sculat din somn şi n-a dormit până dimineaţa. Cum s-a făcut ziuă a luat din grădina liceului un buchet de flori şi a plecat la el la spital. Când a văzut-o a izbucnit în plâns spunând cu lacrimi în ochi că pocăiţii de ieri i-au luat liniştea, trăia bine, dar acum nu ştie ce să gândească. În timpul acesta soţia scoate Biblia i-o dă în mână şi-i spune că pentru această Biblie am venit astăzi la tine, căci mâine poate fi târziu. Te rog citeşte acum ceva din această carte. Dânsul fiind stăpânit de Satana a pus Biblia jos şi a zis către soţia sa, mai întâi vreau să-ţi citesc ceva ce a scris J. Verne. Deodată apare o pauză de tăcere. Dânsa aşteaptă să-i citească, dar el era deja mort. În clipa când a refuzat să citească Biblia a şi murit. Toate acestea scrise le-a mărturisit soţia lui cu lacrimi în ochi la înmormântare.

Peste şase luni vine o misiune din America în zona respectivă şi mă invită pe mine să plec în câteva locuri cu evanghelizarea. Primul loc l-am ales liceul unde a fost director Tovarskii. M-am înţeles cu directorul pe care îl cunoşteam bine şi dânsul peste două zile ne-a organizat vreo 1.000 de studenţi, toţi profesorii şi aproape la vreo 400 de părinţi. Evanghelizarea a durat două ore, apoi au fost poezii, cântări. Lucrarea de slăvire a lui Dumnezeu şi Domnului Iisus Hristos a durat

în total patru ore. Au fost întrebări şi răspunsuri. Soţia lui Tovarniţki a doua oară a mărturisit tot ce s-a întâmplat cu soţul ei.

Nu refuzaţi Cuvântul lui Dumnezeu când îl auziţi, imediat primiţi-L căci nu ştiţi a cui este ziua de mâine.

Şeful de poliţie – duşman al creştinilor

În zona unde lucram eu ca şef de tribunal, a venit un nou şef de poliţie, maiorul Timotei. Dânsul era de 38 de ani şi avea în el o mare mândrie, era om făţarnic, om lacom de bani, de averi, de vorbe goale. Caracterul lui s-a format în familia în care a crescut el. Erau patru copii, el era cel mai mic în familie. Când el avea un an de zile, tatăl lui, un om din centrul Rusiei, un lucrător fanatic al comunismului, a venit acasă în stare de ebrietate şi în discuţiile cu soţia a scos revolverul şi a împuşcat-o. A strigat „în numele partidului comunist îţi iau zilele pe care le ai”. După crima aceasta el a fost luat şi nimeni n-a ştiut mai mult de el. Au rămas patru copii, cel mai mic era de un an, cel mai mare era o fetiţă de 10 ani. O tragedie nespus de mare. Aceşti patru copii au fost înfiaţi de patru familii de lucrători ai comunismului, dar duşi în diferite părţi ale Uniunii Sovietice, ca să nu mai ştie unul de altul şi să nu ştie de crima întâmplată. La copii le-a schimbat numele, numele de familie, ziua, luna şi locul de naştere; desigur că era greu de restabilit adevărul. Acest copil de un an de zile a fost înfiat de-o familie Timotei, care

m trâsax $ că EKM de şarM uiti-Q zonă din nordul

Ucrainei. Neavând copii, l-a educat pe acest copil iubitor de banij de averi, de sine, făţarnic, adică a investit în el toate calităţile lui de comunist bătrân. Anii treceau pe rând, nu se simţea şi nu se ştia nimic. A absolvit şcoala de poliţie, s-a căsătorit cu o profesoară foarte. simpatică şi deşteaptă; în familia lor s-a născut un băiat pe care îl iubeau. Dar în el a rămas individualismul, pizma, lăcomia, făţărnicia şi tot ce a moştenit. Totul aproba numai pentru sume mari de bani. Repede a avansat până la şef de poliţie într-o zonă bună şi de mare răspundere, din cauză că cei superiori ştiau bine că *este* fiu de rus, fiul unui lucrător fanatic al KGB-ului. Toate aceste lucruri n-au putut să fie ascunse. A venit o vreme când au fost toate descoperite. Sora lui, Vera, când tatăl a împuşcat-o pe mamă-sa, avea 10 ani. Ea a fost dusă în centrul Siberiei şi înfiată de-o familie de securişti. Când a împlinit 20 de ani, a făcut cunoştinţă cu un militar din nordul Ucrainei, care s-a născut vecin cu Timoşenco. Au trăit la o distanţă de 2 – 3 mile. S-au căsătorit şi timp de 12 ani au trăit la acei ce au înfiat-o. Apoi au decis să

vină în Ukraina. Au construit o casă frumoasă, aveau patru copii, a fost de multe ori în audienţă la şeful de poliţie Timotei, dar nu ştia că el este fratele de corp al ei. De câteva ori el a dat-o afară din cabinet, numind-o cu cuvinte urâte. În timpul acesta soţul ei a început să folosească alcool şi se comporta foarte urât cu dânsa. Poliţia nu a luat nicio măsură de reeducare cu soţul ei, căci se cunoşteau de mici copii. Atunci dânsa a venit la tribunal cu rugămintea de a-l trimite pe soţul ei la tratament de desalcoolizare, obligatoriu pe termen de doi ani; acest lucru îl putea face numai tribunalul. Pentru a-l trimite la tratament, am avut nevoie să primesc toate informaţiile despre soţul ei şi despre dânsa: unde s-au născut, unde au trăit, ce au lucrat, când s-au căsătorit, cu cine a folosit prima dată alcool… Culegeam o informaţie colosolă, apoi aveam nevoie de-o informaţie despre părinţii lor. Până am primit toate aceste informaţii din arhivele secrete ale KGB-ului, au trecut aproximativ patru luni. În timpul acesta eu eram pocăit, foarte des discutam cu Timoşenco de Dumnezeu, de Iisus Hristos, de pocăinţă, dar dânsul n-avea răbdare să asculte, dar din stima pe care o avea faţă de mine, mă asculta, dar fără plăcere. Am vorbit mult cu soţia lui şi dânsa într-o bună zi declară că L primeşte pe Iisus Hristos şi în timp de două săptămâni face legământul cu Dumnezeu, Iisus Hristos şi Duhul Sfânt prin botezul cu apă. Din clipa aceasta Timoşenco se declară duşman al meu, al familiei lui şi al pocăiţilor. Cu mine se comporta corect, că eu eram superior lui în funcţie şi nu avea altă ieşire. A început s-o izgonească pe soţie din casă cu copilul. Dânsa venea mereu la mine ca să se consulte cum să procedeze. Mereu o încurajam în Domnul Iisus Hristos. Atunci am început să vorbesc cu Timoşenco despre comportarea lui în familie. L-am avertizat în numele legii pământeşti că vine o zi când va răspunde în faţa tribunalul. Dânsul şi-a dat seama că poată să piardă postul. A început să nu vină la soţie câte 2 – 4 zile. Într-o zi a băut mult alcool şi s-a aşezat la volanul maşinii de poliţie. După vreo 10 km s-a lovit într-un copac, din maşină n-a rămas nimic. A plătit maşina care costa 12.000 de ruble, o sumă grozav de mare, adică leafa lui pe trei ani. Totuşi şeful l-a pedepsit, dar l-a lăsat la postul lui, motivând că totul s-a întâmplat că soţia lui s-a pocăit. A început să-şi construiască o casă cu două etaje, dar înregistrată pe numele unei persoane care era moartă de trei ani.

În timpul acesta eu primiesc toate documentele, informaţiile necesare cu privire la familia sus amintită – Vera. Din aceste

documente am descoperit tot adevărul despre Timoşenco. Imediat l-am chemat la tribunal, am discutat cu el, i-am arătat tot adevărul, am chemat-o pe sora lui, care a povestit tot cum s-a întâmplat, căci totul s-a petrecut sub ochii ei. Am restabilit unde sunt şi ceilalţi doi copii. L-am chemat pe Timoşenco care l-a înfiat, de la început nu recunoştea, dar a fost adus în faţa documentelor şi a recunoscut adevărul. Aşa s-au întâlnit fraţii de corp după 40 de ani de viaţă zbuciumată. În clipa aceasta l-am văzut pe Timoşenco plângând. Spunea că-i pare rău de soţie, de copil, dar nu poate vedea în ochi pe pocăiţi, căci el a văzut cum bătrânul aresta pe pocăiţi, îi declara duşmani ai partidului comunist şi-i trimitea în închisoare fără proces, pe baza a doi-trei martori. Şi de ce acum el trebuie să aibă soţie pocăită, copilul tot pocăit, măcar că are 6 ani, cântă despre Iisus Hristos împreună cu soţia.

Construcţia casei era spre sfârşit şi dorea s-o transfere pe numele lui; el nu-şi dădea seama că o trece de pe un mort pe alt mort. Dar avea nevoie să divorţeze de soţie ca să nu pretindă la avere. S-a dus la şeful lui, generalul şef, ca să intervină printr-o rugăminte la şeful judecătoriei superioare, ca divorţul lui să fie transferat la alt tribunal, pe motive că soţia este pocăită, iar şeful tribunalului din zona respectivă, Vikovan, tot pocăit este şi nu doreşte să aibă proces cu rugăciune. Desigur că dorinţa lui a fost satisfăcută cu o mare bucurie. Dar nu era niciun motiv ca Timoşenco să primească aprobare pentru divorţ, iar dacă primea n-avea nicio şansă să mai fie şef de poliţie, aşa erau cerinţele partidului. Totuşi Timoşenco a înaintat actele pentru divorţ într-un tribunal unde şef era un slujitor devotat al KGB-ului, Sabov. Ne cunoşteam foarte bine. De două ori am vorbit cu Sabov să nu permită divorţul, că nu e conform legii. Însă dânsul a vorbit foarte amabil cu mine, dar a pregătit nişte acte false, că soţia lui Timoşenco educă copilul greşit şi el poate fi adus ca jertfă, poate să-l otrăvească pe soţul ei. Dar ea să nu se întâmple aşa ceva, trebuie divorţaţi de urgenţa. Pe Timoşenco îl declară ca un erou, care a descoperit planurile pocăiţilor, care pot „să dea pe soţi, pe copii ca jertfă” prin diferite metode. Am rămas foarte supărat, când am văzut atât

— 86 – de multă nedreptate şi cum lucrează Satana de bine prin oamenii de stat, care sunt obligaţi să spună numai adevărul, dar ei biruesc cu minciuna. M-am gândit că nu există ca Sabov să nu primească răsplată pentru făţărnicia lui. Dar au trecut 20 de luni de la

acest divorţ nelegal şi Sabov vine acasă, se culcă în pat, dar dimineaţa nu se poate scula, este jumătate paralizat, nu poate vorbi; a fost eliberat din postul de şef de tribunal pe motive de boală. Toţi l-au părăsit, chiar şi Satana l-a părăsit, că nu mai avea nevoie de el, l-a folosit până la maximum. După cazul lui Sabov, Timofti aşteaptă să fie lovit, dar nu ştie când şi cu ce.

După divorţ, casa o trece pe numele lui cu mare bucurie şi vine la mine şi îmi arată toate actele, este mândru că este stăpân pe o avere destul de mare. Dar Satana avea grijă de Timoşenco. Într-o zi, el şi-a adus tot mobilierul necesar, casa lui era ca un palat; dar în noaptea aceea el pleacă la pescuit şi când se întoarce acasă totul era ars. A avut loc un incendiu de la curentul electric. Au rămas pereţii de cărămidă, acoperişul, care era de tablă, dar semidistrus. Ceea ce n-a vrut să dea soţiei şi copilului, Satana i-a dat foc. Să nu credeţi că Satana o susţine pe soţia sau copilul lui. Nu, nicidecum. Satana te foloseşte, apoi îţi aduce necazuri, îşi bate joc de tine, de munca ta, desigur, că totul este îngăduit, acceptat de Dumnezeu.

Dumnezeu doreşte ca Timoşenco să vadă în cine s-a încrezut; Dumnezeu nu doreşte moartea păcătosului. Timoşenco are şanse să-şi salveze viaţa până este viu în acest trup. Nu odată am vorbit cu el, ca să fie de mărturie.

Locţiitorul lui Timoşenco mereu spunea, că lui toate lucrurile îi merg invers, de când s-a divorţat. Spunea că peste doi ani o să iasă la pensie şi se va pocăi, că-i place viaţa de pocăit, are o asigurare pe viitor. Mă rog lui Dumnezeu ca el să se pocăiască, să se umple cu milă, cu dragoste, cu o atitudine corectă faţă de creştini.

Necătând la toate cele descrise, în cabinetul lui Timofti este Biblia pe care eu i-am dat-o cadou ca sursă a vieţii veşnice. E greu să spunem ce se va întâmpla cu el, dar ştim că este înştiinţat şi este chemat să vină la Dumnezeu. Doamne, ai milă de noi toţi, că suntem creatura Ta.

Noi trebuie zilnic să vestim Cuvântul lui Dumnezeu, ca să nu fie om care ar putea spune că n-a auzit de Dumnezeu. Când toţi vor auzi de Dumnezeu, fie că vor crede, fie că nu vor crede, dar le va fi de mărturie, cu siguranţă va veni Domnul Slvaei Iisus Hristos să-şi ia mireasa Sa care suntem noi cei credincioşi şi trăim în El şi El trăieşte în noi. Amin.

Prima evanghelizare în şcoală

Ştiam bine că în nicio şcoală din fosta Uniune Sovietică majoritatea copiilor nu-L cunoşteau pe Dumnezeu. Nimeni n-avea voie să vină să vorbească despre Dumnezeu.

Atunci am hotărât să trec prin şcolile cele mai mari unde să vestesc Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu ştiam cum să fac acest lucru ca să fiu admis şi să pot vorbi cu copiii, cu profesorii, cu părinţii.

Atunci am întocmit un plan de convorbiri prin şcoli cu scopul de-a explica legile statului – explicarea lor, respectarea lor, nivelul situaţiei criminale din zona respectivă, din ţară.

Acest plan a fost bine primit de opinia publică, de profesori şi de părinţi, chiar şi cei mai înverşunaţi comunişti au acceptat aşa un plan de lucru educativ. Am trimis planul meu de lucru prin şcoli şi am început turneul de evanghelizare prin şcoli. Lucrul a fost bine venit, se adunau câte 300 – 400 de elevi, profesori şi părinţi, timp de 40 – 50 minute explicam legile statului, respectarea lor, situaţia criminală din zonă, din ţară. Apoi imediat treceam la Cuvântul lui Dumnezeu şi explicam de unde vine păcatul, cine este autorul păcatului, ce urmăreşte autorul păcatului şi ce doreşte Creatorul să facă cu omenirea care este creatura Lui personală. De ce omul fiind cea mai superioară creaţiune de pe pământ, mereu face crime, este rău, nemulţumit, dar uită că vine o zi când lasă tot ce-a agonisit în lumea aceasta, devine un corp mort, neînsufleţit, fără înţelepciune. De ce se petrece acest proces, de ce omul trebuie să se nască, să producă dureri de naştere, o lungă dezvoltare fizică, o ridicare socială, politică, materială, apoi merge o cădere bruscă şi moare, din nou produce dureri, lacrimi celor rămaşi? Cine a stabilit acest proces, oare aşa a fost acceptat de la început? Am început să vorbesc cum Dumnezeu l-a creat pe om, primul a fost Adam, apoi a fost Eva. Adam şi Eva n-au avut mamă, n-au avut fraţi şi surori. Despre aceasta vom vorbi mai târziu. Adam a fost o creatură perfectă, cu o înţelepciune perfectă, vorbea cu Dumnezeu. Din trupul lui a fost separată Eva, care este os din oasele lui Adam, carne din carnea lui. Viaţa familiară decurgea bine, fericită, în familie era o înţelegerea deplină. Eva asculta de Adam, Adam o asculta pe Eva. Adam şi Eva ascultau de Dumnezeu şi toate lucrurile mergeau bine. Numai Dumnezeu ştia ce o să se petreacă în viitor. Toţi slujitorii cerului cântau şi-L lăudau pe Dumnezeu. Dar Dumnezeu vedea ce mare pericol vine asupra creaturii Lui. Şi El a pregătit o sfântă rezolvare a situaţiei care avea să fie în curând. Despre hotărârea lui Dumnezeu nu

ştia nimeni, era ţinută ascunsă, dar ne-a fost descoperită nouă la vremea potrivită.

Diavolul având mare înţelepciune în raport cu Adam şi Eva, vreme îndelungată a studiat toate metodele posibile de a-l înşela pe Adam. Adam zilnic comunica cu Dumnezeu, lucra cu Dumnezeu, punea nume la toate creaturile lui Dumnezeu. Adam avea o memorie care depăşea orice memorie, orice computer. Nu au fost două creaturi cu unul şi acelaşi nume. O minune extraordinară. Au trecut mulţi ani şi Adam comunica cu Dumnezeu, se bucura de toate creaturile Lui. Dumnezeu a zis că nu este bine ca Adam să fie singur, să-i facem un ajutor potrivit lui. Când peste Adam a venit un somn adânc, Dumnezeu a luat os din coasta lui Adam, adică a coastă a fost scoasă, carnea a fost închisă la locul ei. Când Adam s-a trezit, Dumnezeu i-a înfăţişat-o pe Eva, ca să fie soţia lui. Apariţia Evei, a fost o mare bucurie pentru Adam. Era o familie excelentă, plină de armonie şi dragoste. Apariţia Evei a adus planuri noi înaintea Satanei. De data aceasta Diavolul, a hotărât să se folosească de Eva, ştiind bine că ea este mai slabă la voinţă, la caracter, că este mai târziu creată şi este creată din coasta lui Adam şi n-a avut aşa multă experienţă de viaţă cu Dumnezeu, cum a avut Adam. În acelaşi timp Satana a şiut că Adam are să asculte pe Eva din două motive: primul motiv era că Adam o iubea nespus de mult, acest lucru îl vedem şi atunci când Adam păcătuieşte din pricina Evei, nu divorţează de ea, n-o părăseşte, ci continuă viaţa împreună cu Eva. Al doilea motiv a fost că Adam va asculta de Eva că este os din oasele lui, carne din carnea lui, adică Eva era o parte din Adam.

Adam n-o să-i poată refuza că vocea ei era şi vocea lui. Nu cu mult timp în urmă Adam şi Eva erau un singur trup. Lucrul acesta îl cunoştea bine Diavolul şi s-a folosit de toate aceste lucruri. Oare Dumnezeu n-a ştiut ce va face Diavoul? ba da, a ştiut totul, dar aceasta a fost hotărârea Creatorului, ca mai târziu toate creaturile cereşti să vadă în Dumnezeu un Creator plin de dragoste. De aceea Duhul Sfânt ne spune că Dumnezeu este DRAGOSTE. Măreţul plan al lui Dumnezeu a fost sfânt, perfect, drept. Slăvit să fie Dumnezeu, Iisus Hristos şi Duhul Sfânt în veci. Amin.

Sutaţia creată în familia lui Adam a folosit-o cu succes Diavolul, dar succesul lui a fost pe un termen foarte scurt. În curând a fost zdrobit şi în viitor va fi nimicit pe veci. Diavolul îşi ia înfăţiarea unui şarpe, se urcă în pomul din care Dumnezeu poruncise lui Adam, ba şi

Evei să nu mănânce, că în ziua în care vor mânca vor muri.

Toate animalele veneau la Adam şi Eva, comunicau cu ei, se supuneau lor, de aceea vorbirea şarpelui cu voce de om n-a fost o surpriză pentru Eva. Eva mereu dorea să cunoască tot mai mult; Eva a luat fructul în mână. Adam era undeva nu departe de Eva, dar n-a auzit şi n-a văzut discuţia Evei cu Diâvoului. De-odată o vede pe Eva cu un fruct frumos în mână, ea a gustat din el şi imediat i-a propus şi lui Adam. Bietul Adam n-a discutat cu Eva de unde are acest fruct frumos, dar fiindcă o iubea, imediat a luat şi a mâncat din acest măr frumos. Diavolul a avut o mare biruinţă asupra întregii omeniri de atunci şi până va veni Domnul Slavei Iisus Hristos. Atunci Adam şi Eva au cunoscut că au greşit. Păcatul a intrat în cea mai superioară creatură a lui Dumnezeu. De atunci Diavolul face tot felul de rele. Tot Diavolul a organizat primul război mondial dintre Cain şi Abel. Diavolul avea parte la Eva, ea l-a ascultat, i-a slujit lui şi ea devine o proprietate a Satanei. Primul născut copil a fost Cain, îl stăpâneşte pe deplin, îl învaţă să fie rău, ucigaş, mincinos, făţarnic, să fugă de Dumnezeu, să n-asculte de Creator. Abel a fost stăpânit de Duhul lui Dumnezeu. Atunci Diavolul organizează un război, unde Abel cade jertfă lui Cain, adică Satanei. Adam şi Eva nu puteau spune nimic, pentru că au devenit robi ai Satanei.

După ce a intrat păcatul în Adam şi Eva, Dumnezeu a micşorat toate capacităţile umane, tot ce a fost investit în om a fost redus şi limitat.

Numai la rugăciunea lui Elisei, Dumnezeu a deschis, adică a mărit vederea robului, ca să poată vedea oastea cerească dar pe un timp scurt. Omenirea a rămas cu totul limitată, dar Dumnezeu nu ne-a părăsit.

Şi voi veţi deveni robi ai Satanei, dacă nu vă pocăiţi, dacă nu veniţi la Dumnezeu, la Iisus Hristos şi Duhul Sfânt.

Diavolul lucrează şi astăzi, cu puteri şi mai mari. Toate războaiele, omorurile, aparţin lui. Unde aţi văzut ca mama să-şi omoare copiii ei, care se dezvoltă sub inima ei şi din prima zi de existenţă strigă mamă? Dar Diavolul lucrează la conştiinţa milioanelor de mame şi ele îşi omoară copiii. Vă miraţi cum de a îndrăznit fiul de 32 de ani s-o omoare pe mamă, acesta este un singur caz timp de trei luni, în zona unde eu eram şef de tribunal, dar tot în acelaşi timp au întrerupt naşterea 372 de mame, au omorât copiii după naştere 27 de

mame. Vedeţi ce succese mari are Diavolul dacă te supui lui.

Dar în acest timp s-au pocăit trei persoane. De ce are loc aşa o disproporţie, fiindcă cei ce-l ascultă pe Satana urăsc viaţa veşnică. Le place minciuna, băutura, desfrânarea, furturile şi tot ce este rău. În timp de trei luni s-au divorţat în zona respectivă 235 familii, dar s-au căsătorit numai 193, dintre care 47 s-au căsătorit a doua oară. Observaţi că Diavolul vrea să distrugă căsătoria, care este lăsată de Dumnezeu ca ceva sfânt. Gândiţi-vă de ce nu-i voie să vorbim de Dumnezeu, doar El ne-a creat, este Tatăl nostru. Toţi care ascultă de Dumnezeu au pace, sunt asiguraţi cu viaţa veşnică. Am fost într-o închisoare unde sunt 8.000 de persoane; numai 231 sunt în închisoare fără nicio vină. Vina lor este că ei vorbeau de Dumnezeu, se rugau lui Dumnezeu, ajutau pe bătrâni, bolnavi, pe săraci, orfani, văduve. N-au făcut niciun rău, nicio crimă. Restul toţi cei ce au slujit Satanei şi au făcut crime. O persoană din închisoare se apropie de mine şi mă întreabă de ce îi judecă pe cei fără vină. (s-a referit la credincioşi) Desigur că nu e uşor să-l faci să înţeleagă că Diavolul încă există. Am zis dar de ce crezi că L-au răstignit pe Iisus Hristos? A răspuns, că era Fiu de Dumnezeu. Am zis, adevărat ai înţeles, de ce L-au omorât pe Iisus Hristos.

După această convorbire, elevii, părinţii, m-au invitat să mai vin, dar profesorii tăceau, că se temeau să nu piardă serviciul. De data aceasta am avut peste 200 de biblii şi pe toate le-am împărţit, nu a rămas nicio biblie. M-am bucurat nespus de mult că Cuvântul lui Dumnezeu mergea înainte. Dar n-a duruat mult timp şi şeful meu şi şeful KGB-ului mi-au interzis să plec prin şcoli, că sunt plângeri din partea unor preofesori împotriva mea.

Dar m-am bucurat mult că am fost în 15 şcoli, unde totuşi Cuvântul lui Dumnezeu progresa.

Slăvit să fie Dumnezeu, Domnul Iisus Hristos şi Duhul Sfânt în veci. Amin.

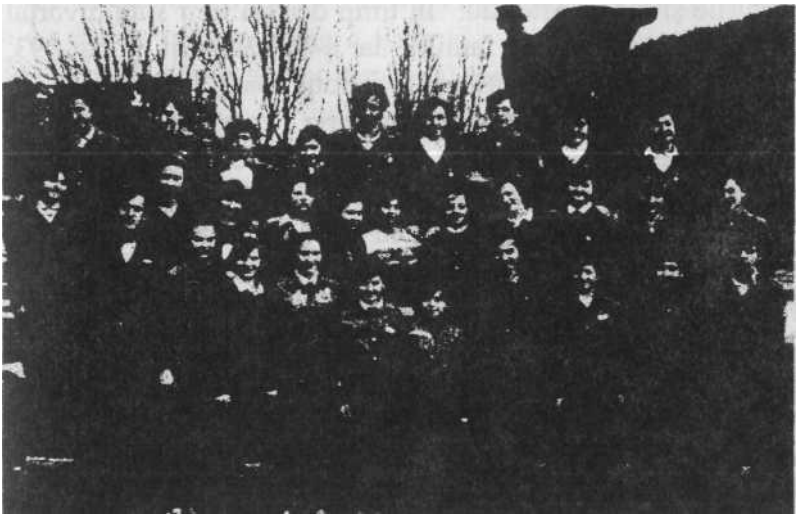

Cuvântul lui Dumnezeu progresa prin Taberele de copii în Rusia

O evanghelizare cu militari

Cunoşteaam pe mulţi oameni militari de grad superior. Într-o zi m-am întâlnit cu procurorul districtului militar din zona de apus, generalul Carbişev, la casa ofiţerilor sovietici. Am discutat cu el probleme militare, apoi de justiţie şi la sfârşit dânsul a dorit să afle motivele pentru care eu m-am pocăit. Această parte a discuţiei a durat aproximativ o oră, la care s-a ataşat şi ambasadorul Sanduliac, care a sosit din România cu probleme de serviciu.

Am cerut aprobarea lui Carbişev să discut unele probleme de justiţie, probleme ale creştinismului şi să vorbesc despre Biblie cu militarii din districtul militar de rachete, unde era o zonă absolut închisă. Generalul s-a uitat la mine şi a zis: „Nu-ţi este frică să vorbeşti de Biblie în acest regiment de câteva mii de militari unde majoritatea sunt musulmani?” Am răspuns, nu. Dânsul mi-a eliberat o împuternicire pentru o Sâmbătă pe timp de trei ore (6 – 9 seara). Imediat am luat legătură cu şeful regimentului, colonelul Dioga, care m-a acceptat cu mare plăcere, că el era bun prieten cu Carbişev.

Colonelul Dioga a spus că nu poate asista, că pleacă la Moscova, dar va asista locţiitorul lui. În ziua stabilită am fost adunaţi majoritatea militarilor, cu excepţia celor ce erau la serviciu fără întrerupere. La început am vorbit zece minute despre legile fundamentale ale militarilor, apoi am răspuns la vreo douăzeci de întrebări. Totul a durat o oră, apoi am trecut la discuţii despre Dumnezeu, Iisus Hristos,

Duhul Sfânt, viaţa veşnică, mântuire, cum să-L urmăm pe Iisus. Discuţia a fost foarte interesantă; din sală veneau multe bilete cu întrebări. Atât timp cât am vorbit din Vechiul Testament a fost pace în inimile musulmanilor, dar când am trecut la Noul Testament au început multe discuţii. Desigur că musulmanii îl apărau pe Muhamed, au citit multe versete din Coranul lor, dar erau fără putere, căci erau scrise de om care s-a declarat că poate salva omenirea, dar a murit împreună cu păcatele lui.

Maiorul Mozoz mi-a pus următoarea întrebare: „De ce Satana n-a venit la Adam?” Desigur că am cerut să mi se aprobe încă o oră în plus ca să răspund la această întrebare, atât de voluminoasă şi de-o mare importanţă. Au hotărât că pot să fiu cu ei până la ora 12 noaptea; dacă cineva nu doreşte poate să plece. S-a făcut o întrerupere de zece minute; în timpul acesta au venit soţiile militarilor. Sala era plină. Toţi aşteptau un răspuns după Biblie, cu dovezi. Am înţeles că unii din ei au citit Biblia. Răspunsul pe care l-au primit militarii este arătat mai jos.

Apoi soţia unui militar m-a rugat să-i răspund de ce Dumnezeu n-a primit jertfa lui Cain. Această întrebare era plăcută pentru mine, că eu citisem în biblioteca secretă a KGB-ului cartea lui Enoh şi o parte din cartea lui Noe. Aveam în memoria mea multe lucruri pe care le ţineam minte pe de-a rostul. După răspunsul la aceste două întrebări, a fost din nou o mică întrerupere; în timpul acesta s-au apropiat de mine o grupă de ofiţeri musulmani şi m-au rugat să le spun cine poate mărturisi că Iisus Hristos a înviat din morţi a treia zi, sunt cărţi scrise de oameni de ştiinţă din timpul acela, se poate găsi ceva mai mult decât scrie Biblia, ori în Biblie ne oprim. După ce am intart din nou în sală, unul din aceşti ofiţeri s-a sculat în picioare şi m-a rugat să aduc dovezi că Iisus Hristos într-adevăr a înviat a treia zi. Toţi musulmanii s-au ridicat în picioare şi strigau „Fără dovezi vii nu credem niciun cuvânt”. După aceasta am citit din Biblie locurile principale care mărturisesc despre învierea lui Iisus Hristos. Apoi m-am oprit la cartea scrisă de Klaudiu, şeful cancelariei de la Roma din anul 23 după naşterea lui Iisus Hristos. Răspunsul la această întrebare se anexează în continuare. – l la ora 12 noaptea am părăsit regimentul militar, dar între ei au rămmas multe discuţii. Am mai fost invitat încă odată de către Dioga, care dorea mult să audă despre Dumnezeu din gura oamenilor de stat pocăiţi, dar n-a fost posibil să mai mă întâlnesc cu ei.

De ce Satana n-a venit la Adam?

Când Dumnezeu l-a creat pe om, a investit foarte mult în el. În primul om, Adam, a fost investit o colosală înţelepciune, o memorie" puternică, care întrecea memoria tuturor computerelor de astăzi luate împreună, un auzit mare, o mare capacitate de-a vedea. Omul creat de Dumnezeu este o creatură născută de Dumnezeu, după chipul şi asemănarea Lui.

Dumnezeu mereu a comunicat cu Adam. Adam a lucrat nespus de mult împreună cu Dumnezeu. Adam se bucura nespus de mult de toate capacităţile lui umane, ştia bine că este creat de Dumnezeu, Îi slujea cu mare respect, ÎI iubea nespus de mult pe Dumnezeu, îl asculta. Se simţea foarte fericit cu Dumnezeu. Adam ştia bine că aşa ca el, cu aşa capacităţi, frumuseţe, cu aşa exterior, cu aşa mare valoare în faţa lui Dumnezeu pe pământ nu-i nimeni, ci doar el unul singur. Era îmbrăcat în hainele slavei lui Dumnezeu. Adam era împăratul tuturor creaturilor pe pământ. Dumnezeu mereu stătea cu Adam de vorbă, cât de fericit era Adam, căci comunica, prin viu grai cu Creatorul.

Nici im înger din ceruri nu comunica atât de mult cu Dumnezeu cât comunica Adam. Tot ce a creat pe pământ

Dumnezeu i-a dat lui Adam. Toate creaturile pământului se supuneau lui Adam. Adam cu mare respect ţinea Poruncile şi Legile lui Dumnezeu. Între Dumnezeu şi Adam era o înţelegere ca între Tată şi fiu, o dragoste nemărginită. Adam era liniştit, că nu ştia ce are de gând să facă Satana în viitor, dar Dumnezeu ştia totul, însă avea deja şi planul de salvare pentru Adam şi toţi urmaşii lui Adam. Adam nu ştia dacă va avea urmaşi că el vedea şi înţelegea că aşa ca el nu este altul. Necătând la singurătatea lui, Adam niciodată n-a îndrăznit să-i ceară lui Dumnezeu să-i facă încă o persoană de gen opus sau de acelaşi gen pentru singurătatea lui. Dar Dumnezeu ştia bine că sunt clipe în viaţa lui Adam când el este întristat de singurătatea lui, dar se mulţumea cu planul lui Dumnezeu şi primea totul cu dragoste şi bucurie din partea lui Dumnezeu.

Mult timp Adam a lucrat cu Dumnezeu. A pus nume la toate animalele, la toate florile, la toate păsările, la toate vieţuitoarele apelor, la toate vieţuitoarele din pământ, la toate plantele pământului, la toţi copacii, la toate bogăţiile din inima pământului, la toţi munţii, la toate râurile, la toate apele, la toate insectele, la toate lucrurile de pe pământ. Aceasta a fost o mare lucrare a lui Adam împreună cu Dumnezeu. Adam ştia pe toate pe nume, n-a greşit să pună nume la fel

la mai multe creaturi. Totul era perfect şi corect. După ce Adam a sfârşit această mare lucrare se bucura de toată creatura lui Dumnezeu. Tot ce era creat de Dumnezeu se supunea lui Adam, el comunica cu ele şi ele ascultau de glasul lui. Adam era mare împărat a tot ce era pe pământ.

Dar timpul acesta era un timp greu pentru Satana. El a adunat pe toţi slujitorii lui şi examina diferite planuri ca să-l poată înşela pe Adam ca el să calce porunca lui Dumnezeu.

El ştia bine că dacă reuşeşte să-l înşele pe Adam să calce porunca de bază a lui Dumnezeu, aceasta ar fi o mare victorie pentru împărăţia lui. Satana ştia bine că dacă Adam îl ascultă pe el, aceasta înseamnă că Adam îi slujeşte lui şi îndeplineşte porunca lui. În aşa caz Satana îi ia imediat lui Adam dreptul de împărat, plus de aceasta pune între Dumnezeu şi Adam o vrăjmăşie în veci. Satana nu ştia planul lui Dumnezeu de salvare cu omenirea, nu ştia că Dumnezeu a pregătit pe Fiul Său să fie o jertfă necurmată pentru a salva nu numai omenirea, dar de-a curaţi şi cerurile. Iisus Hrsitos trebuia să împace pe cei de pe pământ şi pe cei din ceruri cu Dumnezeu. Dumnezeu iubea tot ce a creat El. Dar creaturile Lui s-au ridicat împotriva Sa.

Satana a ştiut bine că nu-l poate înşela pe Adam, din pricină că Adam este într-o strânsă comunicare cu Dumnezeu. Atât timp cât omul este într-o strânsă, permanentă comunicare cu Dumnezeu, Satana nu-l poate ataca, nu are putere şi autoritate să vină la om. Mântuitorul ne-a spus să fim treji şi să veghem. A veghea înseamnă să fii în post şi rugăciune, să fii în casa de rugăciune a lui Dumnezeu, mereu să citeşti Biblia, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Totul să faci cu voia lui Dumnezeu. Dacă eşti în aşa o stare vei fi puternic în faţa Satanei, îl vei birui, că ai permanentă comunicare cu Dumnezeu.

Mângâietorul lui Adam era Dumnezeu şi toată creatura Lui. Dumnezeu ştia totul, dar a vrut ca Adam să fie fericit în toată plinătatea lui umană. Pentru aceasta Dumnezeu ia hotărârea să-i facă lui Adam un ajutor potrivit. Şi lucrul acesta s-a petrecut când peste Adam s-a trimis un somn adânc. Dumnezeu ia os din oasele lui Adam şi carne din carnea lui Adam, închide operaţia şi o face pe Eva, adică partea feminină. În aşa fel a fost făcută Eva.

De la creaţiune este scris şi într-o împrejurare şi Iisus Hristos spune că omul va lăsa pe mama sa pe tatăl său şi se va lipi de nevasta lui. Nu ne-a arătat că nevasta se va lipi de bărbatul ei. Apoi ne spune că

cei doi vor fi un singur trup.

Când Adam s-a trezit lângă el era frumoasa Eva, cu care el a avut multă bucurie, mângâiere şi era fericit că are un ajutor potrivit. Eva era deja matură, de vârsta lui, vorbea ca el, avea aceleaşi calităţi umane. O bucurie nespus de mare, avea cu cine comunica. Amândoi comunicau cu Dumnezeu, comunicau între ei. Adam nu se satură povestind Evei despre marea lucrare pe care o făcuse cu Dumnezeu, cum el a pus nume la fiecare vietate de pe pământ, de sub pământ, din apă, din aer, la toate plantele, la toate vieţuitoarele mărilor şi oceanelor, la toate plantele de la fundul mărilor şi oceanelor. Eva rămânea adânc impresionată de această mare realizare pe care o avusese Adam.

Dar această fericire n-a ţinut mult timp, căci vrăjmaşul lor era Satana, care nu dormea şi avea plan ca să-i câştige pe Adam şi pe Eva, căci în aşa fel toţi urmaşii lor vor fi un popor al lui şi va avea o împărăţie veşnică cu slujitorii creaţi de Dumnezeu. Atunci Satana hotărăşte să aibă tratative cu Eva şi nu cu Adam. Din pricină că Adam era mult mai aproape de Dumnezeu, a lucrat împreună cu Dumnezeu, are o înţelepciune grozav de mare, a fost în stare să aibă în memoria lui o mare enciclopedie a faunei, florei, a bogăţiilor subterane şi să ţină totul în supunere, cu alte cuvinte este împărat pe pământ, este călăuzit de Dumnezeu. Are o vedere puternică, a văzut toate bogăţiile aşezate de Dumnezeu în pământ, cunoaşte totul. Atunci Satana după calculele lui se opreşte la Eva şi aici el are succes, dar succesul lui este pe o vreme scurtă. Satana intră în trupul unui şarpe cu o frumuseţe deosebită, cu înţelepciune înaltă, fiind mascat cu o blândeţe fină. Se înfăţişează Evei, vorbind într-o limbă înţeleasă de ea. Eva văzând înţelepciunea lui şi blândeţea a stat de vorbă cu el, cu atât mai mult a dus tratative cu el. Dar nu şi-a dat seama că tratativele sunt în favoarea Satanei. În timpul tratativelor Adam nu era departe de Eva, dar n-a fost deranjat, a avut toată încrederea în Eva că doar îi este soţie, îi este un ajutor potrivit şi-au va putea face ceva rău pentru el, adică pentru Adam. Cu atât mai mult că Adam ştia bine că Eva ştie totul, a vorbit nu odată cu Dumnezeu, cunoaşte Poruncile Lui.

Adam nu s-a gândit că trebuie să vegheze asupra Evei, să analizeze tot ce spune şi ce propune Eva în lumina Poruncilor lui Dumnezeu. În acest moment Adam admite o slăbiciune, o prea mare încredere în ajutorul lui potrivit. Adam a uitat că Eva îi este ajutorul lui şi nu superiorul lui. Aceste greşeli l-a costat pe Adam viaţa. Orice

neascultare de Dumnezeu te costă viaţa. De aceea Domnul Iisus Hristos ne spune să fim treji şi să veghem. Două-ucruri stau în faţa oricărui creştin:

1. Să fii mereu treaz.

2. Mereu să veghezi, mereu să fii la postul de slujbă a lui Dumnezeu.

Eva desigur că a fost curioasă ca orice femeie să ştie totul, ca să vină în faţa lui Adam spunându-i că prin ea a putut cunoaşte binele şi răul. În Eva s-a născut planul de-a deveni stăpână pe Adam, că priaea s-a descoperit marea taină a cunoaşterii binelui şi răului. Adam devine robul Evei. Cel întâi făcut de Dumnezeu devine al doilea şi în această situaţie Eva devine superioară lui Adam. Dorinţa de-a deveni superioară lui Adam a făcut-o pe Eva să semneze contractul cu Satana şi să mănânce din fructul pomului interzis de Dumnezeu, numai cu condiţia că ea va cunoaşte binele şi răul. Această dorinţă arde în toate femeile de-a deveni superioare bărbaţilor, dar să ştim că aceasta este dorinţă care vine nu de la Dumnezeu, cioie la Satana. Dorinţa Evei a fost să cunoască binele şi răul, căci Adam nu cunoştea răul. Dar după cum vedem Satana nu se opreşte aici. Continuă tratativele cu Eva, ca ea să-l convingă şi pe Adam că e bine să guste din acest fruct al pomului oprit pentru a avea o cunoştinţă mai largă. Satana se temea că dacă Adam nu gustă din acest fruct al pomului oprit, dar gustă numai Eva, atunci Eva va fi distrusă şi lui Adam Dumnezeu poate să-i facă un alt ajutor, atunci Satana rămâne învivs. Dar Satana a ştiut că Dumnezeu a poruncit ca Adam şi Eva să nască fii şi fiice şi să stăpânească totul. Satana dorea să ia de la Adam dreptul de-a fi stăpân a tot ce a creat Dumnezeu pe pământ. Dorea ca Adam cu Eva să-i slujească lui cât de puţin şi atunci slujitorul nu poate fi împărat, nu poate fi stăpân. Stăpân devine acela cui i-au slujit. Acesta a fost planul Satanei. Când Satana a făcut planul său de-a deveni dumnezeu, avea nevoie de un contract care să fie semnat de una din creaturile superioare a lui Dumnezeu, adică de Eva şi Adam, ca să poată spune că a devenit împărat al pământului prin contract de pace şi nu prin război. De data aceasta Satana obţine biruinţă, dar pe o vreme scurtă. Eva cade de acord cu sfatul Satanei, îl semnează practic gustând din fructul pomului oprit, în prezenţa îngerilor răi ai Satanei care priveau cum decurg tratativele. După ce Eva a gustat, imediat i-a propus şi lui Adam. Adam acceptă propunerea Evei din mai multe motive. Unul din aceste motive a fost

că Adam o iubea pe Eva nespus de mult. Satana ştia că Adam o iubeşte pe Eva şi o folosit acest lucru. Desigur că Satana a folosit mai multe lucruri. S-a folosit şi de faptul că Eva era o fiinţă mai slabă, mai puţin îl cunoaşte pe Dumnezeu, n-a lucrat atât de mult cu El ca Adam, şi că are dorinţa să facă şi ea ceva curios pentru Adam.

Toate acestea au fost analizate de Satana şi cu ele a biruit. Cum Adam cu Eva au semnat contractul Satanei pe fructul din pomul oprit s-au făcut robii lui. Nu numai ei ci şi noi.

După ce a fost semnat acest contract mişelesc, Adam şi Eva s-au vândut robi Satanei şi imediat Satana devine împăratul pământului. După cădere vine Creatorul Universului dorind să afle care au fost motivele că Adam şi Eva au anulat contractul semnat între El şi ei, că nu vor mânca din pomul oprit şi de ce s-au vândut ca robi? Însă de data aceasta ei au fugit de faţa Creatorului, că s-au temut, au devenit robi ai întunericului, le-a fost ruşine, le-a fost frică.

De ce Adam şi Eva n-au cerut iertare de la Dumnezeu? Ei n-au cerut iertare fiindcă ei erau înzestraţi cu mari capacităţi de Dumnezeu, au semnat contractul, cunoşteau bine sentinţa celor ce calcă acest contract. În acest contract nu se prevedea nicio amnistie pentru vinovaţi. Satana devenise împărat al pământului, era imposibil ca Adam să capete imediat o iertare, aceasta însemna că el devine din nou împărat, dar nu putea să fie doi împăraţi într-o singură împărăţie. Satana a primit împărăţia de la Adam şi Eva, legitim, prin semnarea contractului; A deveni împărat, trebuie să ai teritorii şi populaţie. Satana a câştigat ca teritoriu pământul, iar ca populaţie pe Adam cu Eva şi toţi cei ce se vor naşte din ei.

După cum vedem Adam a fost biruit de Satana, şi trebuia să vină cineva ca să biruie pe Satana… Aici era soluţia, dar în timpul acela nu s-a găsit nimeni, nici în ceruri nici pe pământ. Pe Dumnezeu însă nu-L surprinde situaţia creată. Aceasta poate fi numită taina cea marea a divinităţii lui Dumnezeu. Această mare taină ne-a fost descoperită nouă. Planul de salvare, de mântuire. Însă Dumnezeu nu permite ca promisiunile Satanei faţă de Eva, că ea va fi superioară şi nu Adam, să fie împlinite. Dumnezeu pune porunci de blestem pentru Eva, Adam, Diavol. Dorinţele Evei să depindă de Adam, să nască copii cu mari dureri, Adam rob al hranei şi îmbrăcămintei sale şi a familiei lui, capul Satanei să fie zdrobit. Toate aceste lucruri s-au împlinit pe parcursul anilor şi unele în viitor. E vorba când Satana va fi aruncat în focul

veşnic. Adam şi Eva imediat au fost dezbrăcaţi de hainele slavei lui Dumnezeu şi au rămas goi. Au rămas fără haine. Ei erau îmbrăcaţi în hainele slavei lui Dumnezeu, deci vă puteţi închipui ce frumoşi erau ei în aceste haine, dar deodată rămân goi. Şarpelui imediat îi dispar aripile, picioarele şi devine o funie care se târâie pe burtă pe baza unor mari sforţări a vertebrelor.

Aici a fost un moment istoric important când tot cerul aştepta să vadă ce se va petrece mai departe pe pământ. Necătând că Satana ştie oficial că vine ziua când îi va fi distrus capul, nu încetează să facă rele. Satana fiind împărat al pământului declară război în mijlocul poporului lui. Primul război mondial a fost între Cain şi Abel unde au rămas pe câmpul de luptă 50% din numărul celor ce au participat la acest război. Lanţul războaielor nu s-a terminat pici până astăzi.

Observaţi că Satana vine acolo unde simte că credinţa, relaţia cu Dumnezeu este mai slabă. Deci datoria creştină este să ne întărim mai mult în credinţă în Dumnezeu.

Este un mare pericol ca soţia să ia superioritatea faţă de bărbat. Despre lucrul acesta ne-a vorbit mult apostolul Pavel mânat de Duhul Sfânt.

Adam devine rob, devine într-o situaţie rea şi grea. Îşi dă seama de tot ce s-a petrecut. A văzut în faţa ochilor cum a lucrat cu Dumnezeu, cum vorbea cu Eva, cum a semnat contractul din îndemnul Evei.

Adam cu lacrimi în ochi a spus lui Dumnezeu: „Eva pe care mi-ai dat-o m-a îndemnat să calc porunca Ta”. Deşi Adam era într-o situaţie extrem de grea, nu s-a despărţit de Eva, n-a certat-o, a iubit-o până la moarte. Fiindcă a ştiut că Dumnezeu i-a dat-o. Ce dă Dumnezeu trebuie să primeşti cu dragoste, cu bucurie, ce împreunează Dumnezeu omul să nu despartă. Lucrul acesta Adam l-a cunoscut bine şi l-a împlinit. Din cauza Evei Adam a pierdut tronul, a pierdut hainele slavei lui Dumnezeu, a pierdut legătura cu El, a pierdut locul în grădina Edenului, a pierdut viaţa, dar pe Eva a iubit-o că a primit-o de la Dumnezeu.

Această parte din viaţa pe pământ a lui Adam trebuie s-o păstreze toţi bărbaţii. Orice s-ar întâmpla, să nu divorţaţi, să nu vă urâţi, căci Dumnezeu a împreunat. Dar Dumnezeu împreunează atunci când suntem supuşi şi smeriţi Lui. El ne dă ajutor potrivit. Numai Dumnezeu ne poate da ajutor potrivit.

Satana niciodată nu se apropie de acele familii unde există strânsă legătură cu Dumnezeu.

Capacităţile lui Adam au scăzut, au devenit la fel cu capacităţile unui rob muritor.

De ce jertfa lui Cain n-a fost primită

În familia lui Adam şi Eva se nasc copii. Primul a fost Cain, apoi Abel. Aceşti copii mereu întrebau pe părinţii lor despre istoria familiei lor. Desigur că Adam şi Eva le povestea despre cum au fost ei creaţi de Dumnezeu, că ei nu au mamă, nu au fraţi, nu au surori, nu au spiţă de neam, dar au început al zilelor şi sfârşit al vieţii. De la părinţi copiii au aflat despre tot ce s-a întâmplat cu familia lor. Copiii aveau frică de animale. S-au împrietenit însă cu cele blânde; unul din ei devine păstor, altul devine agricultor. împreună cu ei lucrau şi părinţii lor. Adam, Eva şi copiii aduc jertfe lui Dumnezeu. Copiii au aflat de la părinţi despre jertfele plăcute lui Dumnezeu.

Abel era un băiat liniştit, calm supus şi ascultător de Dumnezeu şi de părinţi. Vedem că Dumnezeu nu pierde legătura cu omul creat de El, ţine toate lucrurile sub control.

Abel având frică de Dumnezeu aducea jertfe din mieii nou născuţi, miei fără cusur, care II reprezenta pe Mielul lui Dumnezeu. Lui Dumnezeu îi plăcea aceste jertfe şi ele erau primite. Cain era un copil cu un caracter mai repezit, nu era ca Abel. Fiind agricultor a hotărât să aducă jertfe lui Dumnezeu din ceea ce creştea el ca agricultor. Desigur că lui Dumnezeu nu I-a plăcut asemenea jertfe. Jertfele lui Cain erau din culturile crescute pe pământul blestemat, unde creşteau şi spini şi pălămidă. Este clar că jertfa lui Cain nu a fost plăcută lui Dumnezeu.

Cain a văzut că Dumnezeu primeşte numai jertfele lui Abel şi ale lui nu. Cain fiind instruit de Satana ia o hotărâre în inima sa ca să-l omoare pe Abel şi atunci Dumnezeu va primi jertfa lui, că nu va avea cine aduce altă jertfă. Ce planuri josnice face Satana prin Cain. Cain se putea opune Satanei. „Păcatul pândeşte la uşă, dar tu POŢI să-l stăpâneşti”, dar n-a făcut-o. Robul ascultă de stăpân, dar de data aceasta stăpânul este Satana.

Într-adevăr Cain îl cheamă pe Abel la câmp şi cu puterea Satanei îi declară război şi-l biruieşte. Aceasta este a doua biruinţă pe pământ a Satanei. Cain îl omoară pe fratele lui, Abel. Când Dumnezeu îl întreabă unde este fratele tău Abel, el instruit de Satana minte că nu ştie unde este. Cain comite o mulţime de păcate, devine rău,

neascultător, ucigaş, mincinos. Este primul om pe pământ după placul Satanei. Desigur Cain a primit răsplata cuvenită de la Dumnezeu.

Toate jertfele aduse în faţa lui Dumnezeu trebuie să fie şi astăzi fără cusur, plăcute Lui. Nouă ne-a rămas să aducem jertfă vie lui Dumnezeu trupurile, sufletul şi duhul nostru pe care Dumnezeu mereu le sfinţeşte.

Iisus Hristos ne-a învăţat să dăm la un sărac în numele Lui ceea ce avem mai bun, dar de câte ori se întâmplă invers. Pentru aceasta trebuie să cunoaştem Cuvântul lui Dumnezeu şi să-l trăim aşa cum este poruncit de El.

Cain pentru crima lui a primit de la Dumnezeu pedeapsa cuvenită pe pământ. Cain a fost blestemat, izgonit din ogorul lui. Dumnezeu a zis: „Acum blestemat eşti tu, izgonit din ogorul acesta, care şi-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău. Când vei lucra pământul să nu-ţi mai dea bogăţia lui. Pribeag şi fugar să fii pe pământ. Cain a zis Domnului; pedeapsa mea e prea mare ca s-o pot suferi. Iată că Tu mă izgoneşti azi de pe faţa pământului; eu va trebui să mă ascund de faţa Ta şi să fiu pribeag şi fugar pe pământ; şi oricine mă va găsi mă va omorî. Domnul a zis: Nicidecum, ci dacă va omorî cineva pe Cain, Cain să fie răzbunat de şapte ori. Şi Domnul a hotărât un semn pentru Cain, ca oricine îl va găsi să nu-l omoare. Apoi Cain a ieşit din faţa Domnului şi a locuit în ţara Nod, la răsărit de Eden”. (Geneza 4, 11 – 16) Deci grădina Edenului era pe pământ, dar era păzită de îngerii lui Dumnezeu.

Din cartea lui Enoh (cel care a umblat cu Dumnezeu 300 de ani) aflăm că atunci când Cain şi Abel au început să aducă jertfe lui Dumnezeu a trecut o lungă vreme de la naşterea lor. În acest timp Adam şi Eva au născut mulţi copii care s-au căsătorit unul cu altul şi au avut şi ei copii. Fiecare familie se stabilea într-un loc separat şi declara locul acela ţara lor. Această ţară purta numele soţului ori a soţiei, dar de multe ori numele primului lor născut de parte bărbătească. Când Cain l-a omorât pe Abel erau multe ţări pe pământ, dar cu o populaţie destul de mică. Ceilalţi copii ai lui Adam după Cain, Abel şi până la Set au slujit Satanei. După moartea lui Abel, la scurt timp se naşte Set. Eva a mulţumit lui Dumnezeu pentru Set fiindcă era convinsă că Dumnezeu l-a dat în locul lui Abel, să aibă cine-i sluji lui Dumnezeu cum a slujit Abel. Set a fost un om al lui Dumnezeu. Set se naşte când Adam avea vârsta de 130 de ani. Deci vedem că Eva a păcătuit fără să nască în

grădina Edenului. Dar Eva începe să nască în afara grădinii Edenului. Enoh scrie că în familia lui Adam n-a încetat naşterea din ziua când a ieşit din grădina Edenului până la răpirea lui (a lui Enoh) în cer. La înmormântarea lui Adam au fost peste trei mii de copii, nepoţi, strănepoţi ai lui. A fost înmormântat în acelaşi ogor cu Eva. Mormintele lor au fost văzute de Noe care ne scrie multe lucruri în cartea sa.

La 125 de ani după moartea lui Adam s-a născut Noe. Într-adevăr din Set a ieşit o seminţie care a slujit lui

Dumnezeu, dar din ceilalţi au ieşit popoare care îl slujeau pe Satana. La 87 de ani după moartea lui Adam, Enoh a fost luat în cer la Dumnezeu. Tot în cartea lui Enoh citim că Eva a murit cu 50 de ani înaintea lui Adam. Tot timpul acesta Adam şedea la mormântul Evei şi plângea că a rămas singur. Desigur că a rămas singur fără Dumnezeu şi fără ajutorul potrivit. Omul care a fost cu Dumnezeu, dar a rămas singur, a avut o mare durere în sufletul lui.

IISUS HRISTOS A ÎNVIAT

După ce am citit versetele principale din Biblie, m-am oprit la cartea lui Klaudiu.

Când eram student la Moscova, am avut posibilitatea să fiu o vreme în biblioteca secretă a partidului comunist din Kremlin. În această bibliotecă am citit multe cărţi scrise până la naşterea lui Iisus Hristos, în timpul Lui, după moartea Lui, chiar şi după învierea Lui. Aceste cărţi mi-au deschis ochii, mintea şi inima pentru Iisus Hristos.

În timpul când Iisus Hristos învăţa noroadele despre împărăţia lui Dumnezeu, la Roma era un purtător de cuvânt al Imperului Roman pentru Iudeea. Acesta era Klaudiu. El odată pe lună pleca la Pilat în Pont, la Irod, la Felix şi ducea diferite mesaje şi aducea alte mesaje în schimb pentru Roma.

În una din călătoriile sale, Klaudiu s-a întâlnit cu Iisus Hristos, a vorbit cu El, a văzut unele minuni pe care le făcuse Domnul Iisus Hristos. Toate aceste lucruri au fost scrise de Klaudiu şi raportate Cezarului. A primit poruncă să nu răspândească această veste la nimeni, ceea ce a şi făcut. Când Iisus a fost judecat şi răstignit, Klaudiu era în Ierusalim, a fost la curent cu toate evenimentele din timpul acela. S-a interesat de ce L-au răstignit pe Iisus Hristos, fără să aibă vină, dar cei din Ierusalim i-au răspuns că s-a declarat împărat al iudeilor şi Fiu al lui Dumnezeu. Klaudiu căuta să vadă ce crimă făcuse

Iisus, că Roma nu ştie nimica despre crimele Lui. Atunci Pilat l-a liniştit pe Klaudiu spunându-i că Iisus a fost judecat şi condamnat la moarte pe motive de religie a evreilor, care după legea lor au dreptul să ceară de la judecătorul Romei executarea unor persoane care pot să stârnească un pericol social, o răscoală în popor şi decât să moară mulţi, mai bine s-a găsit o cale să moară unul chiar nevinovat pentru a fi salvaţi cei mulţi. Procesul de judecată, explică în continuare, că a decurs pe baza celor 12 tăblițe de lege a Romei, cu martori vii, cu participarea marilor preoţi, pe care Roma i-a împuternicit. Iisus a fost examinat de sfatul religios din Ierusalim şi hotărârea a fost să fie dat la moarte pentru a pune capăt acestor tulburări din poporul iudeu. Cu treizeci şi ceva de ani în urmă au fost primele tulburări din cauza naşterii lui Iisus din Nazaret şi Irod a fost nevoit să recurgă la cele mai grave şi groaznice măsuri pentru a le „pune capăt”. A omorât câteva mii de copii de parte bărbătească în vârstă de până la doi ani. Lucrurile acestea sunt cunoscute şi astăzi, dar pe acest Iisus nu L-a găsit să-L omoare atunci, ca să fie pace în popor. Timp de peste treizeci de ani a fost minunat ce se petrecea în popor. El făcea ca toţi cei bolnavi din naştere, să vadă, să audă, să vorbească şi pe baza acestor fapte poporul mergea zi şi noapte după El, lăsau casele, familiile, lucrul şi-L urmau. A ajuns momentul critic, când Iisus spune că a venit să salveze lumea, că El este împărat al iudeilor. A fost cel mai critic moment, doar n-o să se supună Roma lui Iisus. A declarat în faţa marilor preoţi că distruge Ierusalimul, templul lor, şi în trei zile îl construieşte din nou. Aceste lucruri erau „periculoase” pentru evrei, dar şi pentru tot Imperiul Roman. A trebuit să se raporteze totul Romei, a spus Klaudiu. Pilat a zis că despre lucrul acest se îngrijeşte Ana şi Caiafa, care peste două zile pleacă la Roma. El ca judecător n-a călcat legea Romei. Atunci de ce el a scris că Iisus din Nazaret este împăratul iudeilor şi a scris în trei limbi? A dat ordine să se pună inscripţia deasupra capului pe cruce. Aceasta este vina Lui, pentru aceasta a fost condamnat la moarte, trebuie ca toţi să ştie adevărul. Dacă Pilat a recunoscut că Iisus este împăratul iudeilor, după legea Romei n-a avut voie să-L condamne la moarte, că este scris în tabla a doua că judecătorul este mai mic decât împăratul. Iisus trebuia să fie judecat de Sfatul Imperial, fiind adus la Roma. Atunci Pilat a zis că totul a făcut după placul evreilor şi-a fost orbit, dar este gata să-şi primească pedeapsa.

Peste o scurtă vreme Pilat a fost luat din Pont de către Roma şi

nimeni nu l-a mai văzut. Pilat a dispărut la porunca Romei şi a rămas o taină, scria Klaudiu.

În ultima parte a cărţii, Klaudiu scrie că Roma a fost înştiinţată oficial că Iisus din Nazaret care a fost răstignit, a înviat, trupul a dispărut, unii ostaşi romani au fugit şi nu pot fi găsiţi. Iisus este mereu cu slujitorii Lui. S-a stabilit ziua când Iisus trebuia să se întâlnească cu ucenicii Lui, s-a stabilit şi locul. Totul a fost precizat de la unul din ucenicii Lui.

Roma îl trimite pe Klaudiu cu trei cărturari – filosofi de la şcoala de drept din Roma, pentru a cerceta toate zvonurile şi de-a afla adevărul despre Iisus din Nazaret.

În locul stabilit s-au adunat peste cinci sute de bărbaţi afară de femei şi copii şi aşteptau să vină Iisus. Cei adunaţi ascultau cuvintele multora care L-au văzut, vorbeau despre ostaşii romani care au dispărut, despre minunile lui Iisus; erau acolo şi cei ce au fost vindecaţi de Iisus. Dar Iisus tot nu venea. Toţi priveau în toate direcţiile şi deodată Iisus este în mijlocul celor adunaţi şi zice: „Pace vouă celor ce mă aşteptaţi şi mă căutaţi”. Toţi erau fără putere, nu puteau să facă măcar un pas spre El. Iisus i-a privit pe toţi de jur-împrejur şi s-a oprit cu ochii spre Klaudiu şi a zis: „Scrie ce vezi şi ce auzi”. În timpul acesta Klaudiu a primit o putere dublă că putea să scrie tot ce vorbea Iisus. Când a ridicat El mâinile spre cer toţi cei bolnavi au fost într-o clipă vindecaţi. Apoi Iisus a dispărut, cum n-au văzut de unde a venit, tot aşa n-au văzut încotro a plecat. Cărturarii – filosofii care erau cu Klaudiu au rămas uimiţi şi au zis unul către altul, că Iisus nu este un om obişnuit, probabil că a venit de la Mercur după cum scriu grecii din Atena.

Omul care a fost omorât este viu, vrea, ÎI vedem, nu vrea, nu-L vedem. Trebuia să plece la Roma să povestească totul Cezarului. Ar fi bine ca toţi evreii şi grecii să fie scoşi din Roma. Aşa vor fi ei salvaţi. Cam acest lucru era descris de Klaudiu.

Desigur că Iisus din Nazaret a înviat şi este viu, dar dacă pleacă la Mercur, vom fi liniştiţi.

Cartea lui Klaudiu se încheie cu cuvintele: „Iisus din Nazaret a fost într-adevăr omorât ca un tâlhar, dar a înviat ca o minune, am trei martori care au fost cu mine, în afară de cei ce au fost acolo”.

Tot din această carte cunoaştem bine că Klaudiu n-a crezut în Iisus Hristos, a rămas un om care credea în idoli, dar a scris ce a văzut

şi ce a auzit.

Dacă aş avea posibilitatea să citesc încă odată aceste cărţi m-aş îmbogăţi mult despre Iisus Hristos.

La încheiere şeful KGB-ului militar din acest district a spus că tot ce am vorbit este scris în aceste cărţi, dar dacă n-au crezut cei ce L-au văzut, cu atât mai mult nu este nevoie să credem noi care nu L-am văzut, dar vreau să spun că am avut o seară plăcută.

Ferice de noi că nu l-am văzut învierea dar credem pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Slăvire Lui în veci de veci. Amin.

Creştinii din închisorile comuniste

Luna Mai anul 1989 a fost cea mai grea lună din viaţa mea pe pământ. Atunci am fost inclus în Comisia de Stat pentru dreptul omului de a crede în Dumnezeu. Această comisie a fost organizată de Moscova. A trebuit să vizitez zece închisori din lumea comunistă unde erau oameni condamnaţi pentru credinţă. Când am ajuns în oraşul Iakutsk da la Polul Nord, ne-am oprit timp de două zile la primul secretar de partid al statului Iakutia, domnul Nikolov. În sala lui de audienţăă erau deja sosiţi şefii sectoarelor de securitate a KGB-ului din Moscova, care au căutat să ne convingă că oamenii din această închisoare sunt nu numai credincioşi, dar sunt duşmanii statului sovietic După două zile de şcoală petrecută cu noi, am plecat în diferite închisori din zona Polului Nord. Eu împreună cu şeful KGB din zona respectivă, colonelul Kigai şi cu alte cinci persoane, am vizitat închisoarea din localitatea Vilivisk la o distanţă de aproximativ de 200 miles de la oraşul Iakutsk. Când am ajuns în această închisoare elicopterul a aterizat direct în centrul închisorii. Ne-a întâmpinat o grupă de 15 persoane îmbrăcate în haine albe care reprezentau corpul militar de medici din această închisoare. Am rămas uimit de aceste persoane. După o discuţie de câteva ore l-am recunoscut pe unul din grupul acesta de medici. Dânsul era doctor în ştiinţe medicale din Moscova de la spitalul Pirogov, despre care o să vorbesc mai târziu. Pe dânsul îl chema Labanov Leonid Petrovici. L-am recunoscut pe Labanov, fiindcă dânsul ne-a citit o lecţie de patru ore, când eram student la Moscova, despre transplantarea organelor interne la oameni. Dânsul nu m-a recunoscut pe mine. Dar în timpul acesta în memoria mea s-a restabilit lecţia citită când eram student la Moscova. Mi-am amintit despre cuvintele lui; ne-a spus că multe organe interne – inima, ficatul, rinichii, plămânii, ochii şi altele care aparţineau creştinilor, funcţionează în trupurile

unor comuniști atei. Mi-am amintit cum ne-a povestit că în anul 1975 în ziua de 22 Decembrie lui Anvar Pelşe, prietenul lui Leonid Brejnev care în timpul acela era preşedintele comisiei de control a partidului comunist din Uniunea Sovietică, i-au transplantat rinichii unui credncios de 28 ani, care n-a cedat în faţa legii, adică n-au putut să-l convingă să renunţe la credinţă, şi care a fost omorât de un ofiţer de miliţie în timpul anchetării, dar organele interne au fost toate folosite cu succes. Operaţia lui Pelşe a durat şase ore, unde au participat 20 de medici din diferite ţări. În timmpul acesta eu am fost tulburat şi eram foarte îngrijorat de tot ce se petrece. Pentru prima dată am văzut că omul în lumea comunistă, mai ales în Uniunea Sovietică, este zero, nu are nicio valoare. Am pierdut toate puterile fizice, îmi părea că în momentul acela ar fi mai bine să mor decât să văd şi să cunosc crimele atât de dureroase pentru mine. În timpul discuţiilor cu medicii, cu şefii închisorii din Viliusk, m-am gândit că aceşti medici omoară pe credincioşii din închisoare şi le folosesc organele interne pentru transplantare. Am înţeles că această închisoare este un laborator de unde se iau inimi, rinichi, plămâni, ochi şi alte organe pentru comuniştii care se tem de moarte, dar totuşi nu scapă de ea. După o discuţie îndelungată, care a urmat în cabinetul şefului închisorii, am înţeles de ce în această închisoare sunt aşa mulţi medici, că ei se ocupă cu transplantarea organelor interne a oamenilor. La sfârşitul convorbirii, Dr. Labanov ne-a întrebat:

„Moscova v-a informat despre situaţia din închisoarea aceasta?” Noi am răspuns: „Desigur că cunoaştem totul, de aceea am venit aici în control”.

Atunci Labanov s-a uitat la şeful închisorii, colonelul Şirokov, care a zis: „Deci nu vom ascunde nimic, totul va fi pus la dispoziţie, ca să puteţi controla”. Fiecare din noi aveam sectorul ce trebuia să-l controlăm. Eu trebuia să verific dacă toate documentele sunt conform legii statului sovietic. Trebuia să pregătim un raport care avea să ajungă la preşedintele ţării. Fiindcă el nu recunoştea că în Uniunea Sovietică sunt mii şi mii de creştini şi deţinuţi politici în închisorile sovietice. El ştia bine că 30% din cei din închisoare sunt creştini şi oameni care nu sunt de acord cu politica statului sovietic, dar nu dorea să recunoască, voia să ducă lumea în rătăcire.

În prima zi din închisoare au fost numai diferite discuţii. A doua zi, Dr. Labanov s-a apropiat de mine şi m-a întrebat: „La Moscova v-au

povestit despre laboratoul meu din această închisoare?” Eu i-am răspuns categoric: „Ştiu totul, de aceea am fost trimis aici pentru a vedea tot ce mi-a povestit şeful spitalului Pirogov”.

Atunci Labanov mi-a permis să încep controlul cu laboratorul lui, unde toată documentaţia este în ordine, că doreşte să plece peste 20 de zile la Leningrad, unde locuieşte fiica lui.

Laboratorul lui Labanov

Laboratorul lui Labanov ocupa cinci cabinete. Primul era cabinetul de lucru al lui Labanov. În acest cabinet am verificat toate documentele care erau însoţite de fotografii în culori. În unul din cabinetele lui era camera de operaţie. În această cameră erau cele mai moderne aparate din toată lumea. În cele trei cabinete la difertie temperaturi se păstrau diferite organe interne ale oamenilor din închisoare. În aceste cabinete nu puteam să intrăm ca să nu schimbăm temperatura, să nu pătrundă praf ori microbi. Dar totul se vedea cu ajutorul unor mari televizoare japoneze. Cu ajutorul aparatelor robot se putea verifica tot ce este acolo şi cum se păstrează. Am văzut cantităţi Tnari de sânge de diferite grupuri şi calităţi, care se păstrau în nişte vse speciale de culoare aurie închise complet. După ce am văzut toate aceste lucruri am început să controlez dosarele oamenilor vii, apoi dosarele oamenilor care au fost vii.

Dr. Labanov mi-a povestit că are rezerve de peste 200 de inimi care se păstrează la temperaturi speciale, însă odată la 48 de ore vine un elicopter militar şi primieşte toate organele, sângele şi sunt duse în Moscova pentru a fi folosite mai departe în spitalul Pirogov.

L-am rugat pe Dr. Labanov să-mi povestească cum se obţin aceste organe. Labanov mi-a povestit că aceasta este cea mai mare închisoare din, Uniunea Sovietică, unde sunt peste 4.000 de credincioşi şi oameni politici. Cei ce ajung în această închisoare cu ajutorul unui ciocan fierbinte le pune o cruce pe frunte. De la temperatura ciocanului pielea de pe frunte arde până la os şi osul pe frunte primeşte o culoare neagră. Acelora care nu sunt de acord cu politica comunistă li se aplică aceeaşi metodă, dar nu se pune cruce, ci o stea în cinci colţuri. Cei ce *cedează*. În urma metodelor de tortură din închisoare, rămân în viaţă, dar niciodată nu sunt eliberaţi din închisoare. Celor ce au fost eliberaţi din închisoare li s-a făcut o mică operaţie şi le-au pus altă piele pe frunte, ca să nu se vadă cum au fost torturaţi. Dar din această închisoare pot să iasă până la 10 oameni pe an. Şi ei sunt prelucraţi cu

diferite medicamente şi nu mai au o memorie corectă. Vorbesc, dar nu pot să-şi amintească trecutul lor. Dar cei ce acceptă reeducarea sovietică, sunt verificaţi de medicii cei mai buni. Sunt îngrijiţi bine, nu lucrează lucru greu, se odihnesc, citesc cărţi, privesc televizorul ascultă radio, duc o viaţă bună, dar ei nu ştiu de ce. Aceşti oameni au un număr, care le înlocuieşte numele şi prenumele. De ex. persoana 375-AB, înseamnă că este al 375 om de la care se va lua A – inima, B – rinichi. Fiecare ştie numărul şi literele lui, dar nu ştie ce înseamnă. Când este nevoie de vreun organ intern, Moscova comandă şi în timp de 48 ore organele necesare sunt trimise la Moscova. Trupurile acestor oameni sunt folosite în totalitate. Pielea se foloseşte pentru diferite obiecte făcute din piele şi trimise la export. Carnea şi oasele se folosesc pentru hrană, pentru urşii care vin să mănânce şi în timpul acesta sunt împuşcaţi. Puii mici de urs se hrănesc cu carnea şi oasele acestor oameni.

Înainte de-a lua organele acestor oameni, lor li se dă mâncare cu medicamente speciale ca în scurt timp să le fie somn şi să adoarmă. După ce adoarme, omul este luat în camera de operaţie şi este despicat în două şi se scot organele necesare din el. Celor rămaşi li se spune că persoana, de ex. 375 – AB, a plecat la familia lui. La familie însă se comunică altfel, că a murit bătându-se cu alţi deţinuţi şi este îngropat în cimitirul închisorii. Le trimite şi o fotografie când el este pe masa de operaţie, demonstrând că medicii au făcut tot ce au putut ca să-l salveze, dar nu a fost posibil. Cei ce-l aşteaptă să vină acasă trimit scrisoare de mulţumire, că totuşi medicii sovietici au făcut totul ca soţul ei ori tatăl lor să fie salvat, dar a fost imposibil. Nimeni nu poate să ajungă la aceste închisori şi cred pe medici pe cuvânt. Dar cuvântul lor este cuvântul de ucigaş care omoară suflete nevinovate. Multe operaţii nu sunt reuşite şi trebuie imediat de raportat la Moscova. Se scrie în raport că în timpul scoaterii oragnelor interne, persoana respectivă s-a trezit şi în camerele inimii a avut loc procesul de închegare a sângelui. Aceasta este unicul motiv de scuză pentru medicii din acest laborator. Pentru mine a fost lucru de necrezut, când am fost în această închisoare, dar m-am convins, că comuniştii sunt cei ce au distrus în oameni toată viaţa spirituală.

Apoi am început să controlez dosarele celor veniţi în închisoare. În procesul de verificare a dosarelor m-am întâlnit cu un om care ştia cum mă cheamă, de unde sunt. Am rămas mirat de lucrul acesta. Acest

bărbat era din Ukraina, avea vreo 40 – 45 de ani. Stând de vorbă cu el, am aflat multe lucruri care se fac în închisoare. Dânsul era Tincujiu Nicolai, bărbat care era judecat că a vestit Cuvântul lui Dumnezeu în Siberia. Nicolai mi-a spus că el are multe lucruri să-mi spună, dar se teme să nu afle şeful închisorii, că îl poate omorî. Am hotărât ca peste două zile să vină la mine în camera mea de odihnă şi să discutăm tot ce ştie el. Peste două zile am cerut să fie trimişi la mine cinci bărbaţi pe rând ca să discut cu ei problemele de mâncare, disciplină, ce pretenţii au ei la conducerea închisorii. Am procedat în aşa mod ca să nu fie cunoscut Tincujiu. Ordinul a fost îndeplinit. Când a ajuns timpul să vină Nicolai la mine, el avea deja pregătit tot ce dorea să-mi spună, dar cu părere de rău n-a apucat să-mi spună tot că viaţa lui a luat sfârşit. Despre aceasta o să vorbim mai jos. Când a intrat Tincujiu la mine, a început să plângă şi mi-a spus că la toţi oamenii din închisoare le-a schimbat numele, prenumele, locul, anul de naştere. Nu primesc nicio scrisoare de la familie şi nu ştiu ce s-a întâmplat. Zilnic dispar oameni, nimeni nu le spune unde dispar. Totul este la locul cuvenit, dar oamenii dispar. Dânsul mi-a spus că el are numărul 1050 – X, ceea ce înseamnă că aşa bărbat ca el au fost în această închisoare 1049 – X şi el este al 1050 – X şi cea ce mai înseamnă că au de gând să-l omoare şi toate organele lui interne să fie vândute la persoanele din Moscova, ori în alte ţări. A zis că lucrează foarte puţin, primesc hrană bună zilnic o oră sunt verificaţi de medici. Mi-a povestit cum îi obligă pe unii bărbaţi să se împreuneze cu diferite animale pentru a vedea ce se va naşte. Labanov şi şeful închisorii sunt milionari. În fiecare lună vine un elicopter special fără niciun număr pe el şi încarcă containere cu cele mai scumpe organe omeneşti şi pleacă. Toţi ştiu că trebuie să moară, dar nimeni nu spune nimic, are nădejdea că va scăpa, dar nădejdea este egală cu zero. Mi-a spus că Labanov are un laborator sub pământ, unde zilnic de la ora 11: 00 dimineaţa până la ora 2: 00 după amiaza lipseşte din laboratorul oficial. Când am urmărit lucrul acesta m-am convins că este adevărat. Dar nu am putut stabili laboratorul subteran. Mi-a povestit cum o firmă (companie) din orientul apropiat numită IUC – 10 vine pe data. de întâi în fiecare lună cu o maşină japoneză Suzuki de culoare neagră, iese din maşină un bărbat îmbrăcat în haine de femeie cu un diplomat cafeniu în mână şi intră direct în laborator la Labanov şi peste 10 minute iese afară îmbrăcat bărbat cu un diplomat negru de aceiaşi mărime. Când intră cu diplomat negru, iese cu

diplomat cafeniu. Lucrul acesta se petrece la ora 8: 00 dimineaţa. Se urcă în maşină şi pleacă. A aflat că această companie cumpără ochi de culoare albastră.

În timpul acesta a intrat un subofiţer şi a spus că Tincujiu este rugat să vie la Labanov în laborator pentru a-i lua temperatura. Eu am fost de acord cu condiţia că în ziua următoare aş dori să continui discuţia cu Tincujiu vreo 10 – 20 minute. Subofiţerul mi-a răspuns, „nu-i nicio problemă, totul va fi în ordine”. Când a ieşit subofiţerul a zis, „mă bucur că v-a plăcut să discutaţi cu Tincujiu timp de 32 minute, el este un om deştept, ştie multe, are ce vorbi, dar acum avem nevoie de el”.

Am înţeles că eu sunt urmărit la fiecare pas. M-am gândit că se poate întâmpla şi cu mine orice. Mi-a fost frică să mai vorbesc cu cineva din această închisoare. Peste trei ore a venit la mine acelaşi subofiţer şi mi-a spus că Tincujiu a murit în accident neprevăzut. După ce a fost la Labanov în laborator a fost găsit sănătos şi în timpul acesta radistul închisorii ofiţerul Meduha l-a luat pe Tincujiu să-i ajute a fixa pe clădire antena de legătură cu alte închisori din zona aceea. Dar în timpul acesta el nu s-a sprijinit bine şi a căzut jos de pe acoperişul casei centrale cu trei etaje şi a murit când a ajuns jos. Mi-a arătat locul jos unde a căzut şi a murit; era o pată de sânge. Dar n-am putut să-l văd mort pe Tincujiu. Mi-au spus că l-au dus de urgenţă în altă localitate ca să vină familia să-l vadă. Pe parcurs am aflat că Tincujiu n-a mai ieşit din laboratorul lui Labanov. Am înţeles că Tincujiu a devenit în prezenţa mea jertfa ordinară a închisorii comuniste din Iacutia.

În următoarele zile petrecute în această închisoare m-am simţit foarte rău, îmi era frică de Labanov. Dar am fost păzit de Dumnezeu. Totul a trecut cu bine pentru mine, dar şi astăzi eu îl văd pe Tincujiu în faţa mea, îl văd pe Labanov şi pe toţi ucigaşii din această închisoare. Din ziua aceea şi până astăzi o parte din inimă este blocată. A fost pentru mine o grozăvie. Am văzut laboratorul lui Labanov condus de Satana. Desigur că nu pot să redau tot ce am văzut, nu pot rezista să descriu tot ce este acolo. Am vrut să scriu pe scurt, ca să nu-l distrug prea mult pe cititor.

Despre toate aceste lucruri am povestit lui Samarov, când m-am întors la Moscova. L-am rugat pe el să facă un raport, dar să nu spună de la cine a primit toate aceste materiale. Samarov era în parlament şi a făcut un raport cu rugămintea ca toţi oamenii pare n-au fost de acord

cu politica comunistă şi cei ce cred în Dumnezeu să fie eliberaţi din toate închisorile sovietice. Majoritatea în parlament a fost de acord, dar Gorbaciov a fost împotrivă. Gorbaciov a spus minciuni că Uniunea Sovietică nu are aşa oameni în închisori. Atunci Saharov a propus să se formeze o comisie de stat şi să controleze, dar şi aici Gorbaciov a fost împotrivă. A spus că el personal va verifica, dar n-a verificat, că a ştiut tot ce este în ţară. Mulţi comunişti din Moscova au trăit şi trăiesc cu organe de la creştini. Văzând această situaţie, Samarov a refuzat să fie reabilitat de Gorbaciov şi a refuzat să primească toate gradele şi medaliile lui în semn de protest. Peste foarte scurt timp după acest raport, Samarov a murit. Aceasta-i metoda comunistă de-a scăpa de oamenii pe care îi urăsc. Cât am fost în ţara lor îmi era frică să spun tot ce am văzut şi ştiam. Dar acum am hotărât să spun unele lucruri aşa cum au fost şi cum sunt.

Dumnezeu mă păzeşte de tot ce este rău, că-i slujesc Lui.

COPIII DIN ÎNCHISOARE

De mai multe ori am fost în închisorile de copii de la 14 până la 18 ani. De fiecare dată când stăteam de vorbă cu copiii, mereu mă întrebau despre părinţii lor: dacă mai trăiesc, dacă doresc să-i vadă, dacă nu sunt bolnavi părinţii lor, dacă n-au îmbătrânit aşteptând pe ei, dacă m-am întâlnit cu părinţii lor vreodată. Şi multe alte întrebări. După fiecare întrebare plângeam puternic de mila copiilor nevinovaţi. Mereu îmi puneam o singură întrebare: De ce suferă aceşti copii nevinovaţi? Ei toţi au avut mamă şi tată, au fost iubiţi de părinţi, dar astăzi, ei nu pot şti nimic despre părinţii lor. Nu primesc nicio veste. Părinţii nu ştiu nimic despre copii şi copiii nu ştiu nimic despre părinţi. Aş fi dorit să-i mângâi pe aceşti copii lipsiţi de fericire, lipsiţi de dragostea părintească. Vai de copiii din închisorile comuniste. Cei mai sănătoşi şi mai buni copii erau duşi la Moscova în închisoarea specială pe care noi judecătorii o numeam închisoarea Kremlinului blestemat. Ştiam bine că acolo ei sunt folosiţi pentru viaţa altora. Din închisoarea Kremlinului blestemat nu ieşea niciun copil. Toţi îşi lăsau viaţa acolo.

În închisoare copiii erau torturaţi, reeducaţi în spiritul comunist. Primeau medicamente speciale şi ei făceau totul fără să judece. Era o şcoală unde învăţau, apoi patru ore lucrau. Duceau o viaţă tristă. O viaţă plină de jigniri, plină de lipsuri, plină de lacrimi. Toţi erau tunşi la zero, îmbrăcaţi cu haine negre, pe piept pe partea dreaptă era numărul special al fiecăruia. De exemplu, avea e 407, ce însemna că

e din zona e 4, legătura cu părinţii îi pierdută, este reeducat, are şapte ani de când este în închisoare.

Altul avea e 12034:

1 – din zona întâia a ţării

2 – are doi părinţi

0 – reeducat

3 – trei ani de închisoare

4 – din familie de pocăiţi

Deci fiecare copil avea numărul lui, care dădea o informaţie sigură despre el. Toate numerele erau scrise de culoare albă, dar unii aveau numere scrise de culoare roşie. Cei cu numere de culoare roşie erau de dus, adică pregătiţi pentru Moscova.

Erau prost alimentaţi. Mereu erau duşi la un spital special din Leningrad la diferite experienţe. Din acest spital nu se întorcea niciun copil. Toate aceste lucruri erau cunoscute de mulţi oameni, dar nimeni nu spunea nimic, le era frică de Moscova. Numai în anii de domnie a lui Brejnev din 1964 până în 1982, au fost vânduţi în diferite ţări ale lumii peste 3.000 de copii din închisoare. Nimeni nu lua nicio măsură. Mulţi copii din lumea comunistă trăiesc astăzi cu viaţa copiilor nevinovaţi din închisorile Uniunii Sovietice. Aceste închisori erau numai din copiii celor credincioşi. Marele duşman al poporului său a fost Andropov, care controla direct toate închisorile unde erau credincioşi. Aceşti copii erau sortiţi la moarte, prin diferite metode de experienţă. Când am stat de vorbă cu medicul Belousov, am aflat multe lucruri care se petreceau în închisoare. Belousov junior mi-a povestit cum obligă pe fetele de 15 – 18 ani să rămână gravide şi tot el cu lucrătorii din laboratorul lui făceau avorturi. Din copilul de 6 – 10 săptămâni produceau un medicament special, care imediat vindecă oasele frânte la diferite accidente. Au preparat multe medicamente pentru Europa de Apus. Beloşkevici junior trebuia pentru acest medicament secret să primească premiul Nobel. Dânsul s-a ocupat cu această experienţă timp de zece ani. Avea mare putere că fratele lui Beloşkevici era doctor, academician, senator, prieten cu Bodiul, primul secretar de partid din Moldova. Dar Bodiul era cel mai bun prieten al lui Brejnev. Nu ştiau copiii că în spatele lor era Brejnev cu toţi prietenii lui. Toţi şefii de închisoare erau ofiţeri de grad superior. Erau oameni fără milă, fără simţiâri de oameni. În fiecare zi copiii erau bătuţi de către lucrătorii închisorii. M-am întâlnit cu directorul şcolii din închisoare,

Dumitraşcevici, care îmi spunea că a băgat ace sub unghii la copii ca să fie mai liniştiţi. Această metodă dă rezultate bune. Copilul plânge şi este ca mort, dar inima lucrează. Peste un timp scurt primeşte o injecţie şi imediat se trezeşte şi devine blând, ascultător. Plângea inima în mine când ştiam ce se face dar nu puteam face nimic. Moscova ştia totul. Toţi lucrătorii din închisoare erau trimişi şi aprobaţi de Moscova. Uniunea Sovietică nu mai este, dar copiii au rămas în aceste închisori. Şi mai dureros este pentru copiii care se nasc în închisoare, n-au voie să fie văzuţi de mama lor. Imediat îi duc într-o închisoare specială pentru aşa categorie de copii. Ei sunt numiţi copiii închisorii. Doresc rudele să-i ia, dar n-au dreptul.

Aceşti copii niciodată nu vor întreba despre părinţii lor. Ei nu ştiu nimic despre părinţi. Pe aceştia îi creşte Moscova şi ei devin oameni răi, fără milă. Ei devin aşa ca Beloşkevici, ca Labanov, ca Dumitraşcevici şi alţii. Ei păzesc guvernul din Moscova, fiindcă ei sunt ca nişte roboţi vii.

Cine îi va izbăvi pe aceşti copii din închisoare? Mulţi şefi de închisoare au devenit foarte bogaţi. Trebuie să plăteşti 2000 de dolari pe oră de întâlnire cu cel din închisoare. Şefii de închisoare, mă refer la cei de la 18 ani în sus, organizau asemenea întâlniri în biroul lor, că era sigur că va fi secret, dar totul s-a aflat. Şeful închisorii din Cernovin Derm Petrovici era cel mai bogat om din zona respectivă.

În discuţiile mele cu el am văzut că este un ticălos, un om mârşav. Odată pe lună pleca la centru şi ducea suma necesară la şeful lui. Şeful judecătoriei supreme de stat venea cu şeful poliţiei din Ukraina la Derm Petrovici la data de 25 Decembrie în fiecare an şi primea un cadou de-o sumă mare de dolari.

Până a fi credincios, am fost împreună cu ei şi am văzut tot ce făceau ei. Ei se fereau de judecători, ca să apară în faţa noastră curaţi.

Dar fărădelegile totdeauna ies la suprafaţă. Îi mulţumesc din inimă, din adâncul sufletului, Creatorului Universului de mila cu care m-a călăuzit şi m-a scăpat din grozăviile lumii satanice. M-a sfinţit prin Cuvântul Lui şi mă pregăteşte pentru întâlnirea cu El în împărăţia Lui. Slavă Lui.

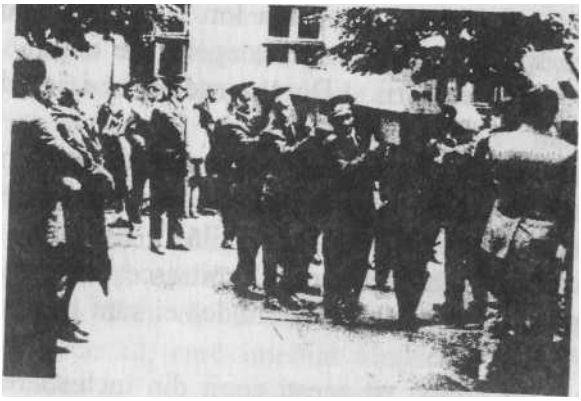

Jertfe ale comunistelor.

Bisericile creştine din închisoare

„La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu.

Toate lucrurile au fost făcute prin El şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără EL În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor" (Ioan 1, 1 – 4)

Dumnezeu în tot timpul şi pretutindeni a fost şi este o lumină a oamenilor, deci El mereu ne învaţă, ne mustră, ne călăuzeşte, pentru a face lucrarea Sa. Lucrarea lui Dumnezeu constă ca fiecare om să-L cunoască pe El Tatăl lui Iisus Hristos care este şi Mântuitorul nostru. A-L cunoaşte pe Dumnezeu poate oricine doreşte, dar dorinţa să fie sinceră, că Dumnezeu. Se Lasă descoperit şi. Se lasă cunoscut. Însă pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu este o condiţie stabilită tot de EL. Această condiţie o găsim în Cuvântul Lui: *„Şi dacă de acolo vei căuta pe Domnul Dumnezeul tău, ÎI vei găsi, dacă-L vei căuta din toată inima ta şi din tot sufletul tău"*. (Deutoronom 4, 29)

După cum vedem condiţia este să-L căutăm pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul nostru. Numai aşa II putem găsi. Numai acei cu inima curată II pot găsi pe Dumnezeu. După ce-L găsim trebuie să facem legământ cu El – botezul Nou Testamental – apoi să ne încadrăm în slujba lui. Pentru a ne încadra în slujba lui Dumnezeu trebuie să ne lepădăm de noi înşine şi să luăm crucea în fiecare zi şi mereu, fără oprire să-L urmăm pe Iisus Hristos. Lepădarea de sine, înseamnă să trăieşti ca Iisus Hristos, să procedezi ca El, să umbli cu El, să fii o lumină pentru lume, ca prin viaţa ta lumea să-L vadă pe Iisus Hristos.

După aceasta trebuie să te recunoşti în faţa Lui că eşti un păcătos şi roagă-L să-ţi ajute să poţi duce crucea până la sfârşit şi să poţi merge pe calea îngustă şi grea până în împărăţia Lui. Pentru aceasta trebuie să îndeplineşti o altă condiţie. Desigur că această condiţie este tot de Dumnezeu stabilită şi anume: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire”. (1 Ioan 1, 9)

Deci şi de data aceasta vedem o cerinţă condiţionată din partea Domnului pentru noi. Şi anume, dacă ne mărturisim păcatele, adică mereu să recunoaştem în faţa Lui că suntem păcătoşi şi avem nevoie ca Domnul slavei, Iisus Hristos să ne ierte de păcatele noastre.

Cu aceste cuvinte de mai sus am plecat la o mare închisoare de bărbaţi din nordul Ucrainei. În această închisoare erau aproximativ 8.000 de bărbaţi care erau aduşi a doua sau a treia oară. Fiecare din ei avea deja petrecuţi cel puţin 8 – 10 ani de închisoare, dar nu s-au supus reeducării. Ei au săvârşit o nouă crimă care era mai grozavă decât cele precedente. În această închisoare nu avea dreptul să intre nimeni, era o închisoare de regim extrasever şi făcea parte dintr-o închisoare de tip închisă (izolată) de lumea exterioară.

Fiind şef de tribunal am avut tot dreptul să intru în această straşnică închisoare. Şeful închisorii era un general-colonel de vreo 45 – 50 de ani. La sosirea mea a căutat să dubleze straja, că el personal răspundea de securitatea mea. Eu l-am rugat să fie liniştit căci n-am venit din iniţiativa mea sau din numele guvernului, ci am venit în numele lui Iisus Hristos, care este viu de-a pururea şi este Salvatorul întregii omeniri? Atunci şeful închisorii mă întreabă: „Ce aveţi de gând să faceţi în această închisoare?” Eu l-am rugat să-i hrănească pe toţi cei din închisoare şi să-i adune pentru 2 – 3 ore în sala de adunări a închisorii, cu excepţia celor ce sunt la postul de serviciu e 1 şi e 2 şi a celor bolnavi, care nu sunt transportabili.

La orele 2 după amiaza au fost prezenţi peste 6.000 de persoane în frunte cu şeful închisorii şi tot corpul activ al închisorii, circa vreo 120 – 130 de ofiţeri. Adunarea a deschis-o şeful închisorii şi după cinci minute mă prezintă pe mine şi îmi dă cuvântul. Pe mine mă însoţea o grupă mică de fraţi şi surori şi un grup de corespondenţi de la diferite ziare, reviste, telecompanii.

Am început lucrarea cu o rugăciune şi toată sala a stat pe genunchi, chiar şi şeful închisorii. După rugăciune m-am recomandat

cine sunt şi cu ce scop am venit. Predica mea a durat o oră şi douăzeci de minute, apoi am răspuns la foarte multe întrebări. Prima întrebare a fost: Nu vă temeţi că pentru această lucrare veţi intra în această închisoare cu noi? La această întrebare am răspuns în felul următor: „Eu am fost în închisoare împreună cu voi, dar Iisus Hristos m-a scos şi acuma sunt liber. Doresc să vă scot şi pe voi din închisoarea păcatului, dar aceasta trebuie să fie şi dorinţa voastră personală, că Iisus Hrsitos doreşte şi m-a trimis pe mine la voi". Iii timpul acesta au strigat „Mare este Dumnezeu". Am răspuns la întrebări. Şeful închisorii mi-a pus următoarea întrebare: „Puteţi să ne daţi o dovadă şi o garanţie că cine se pocaieşte este iertat şi va avea mântuirea asigurată?"

Pentru a da răspuns la această întrebare, m-am gândit bine şi mi-am dat seama că răspund la întrebarea unui general care a absolvit Academia Militară şi nu poţi răspunde oricum, întâi m-am gândit puţin, apoi am început să răspund, dar a trebuit să vorbesc mult despre Moise şi viaţa lui, am citit vreo zece pagini din istoria bălsămării faraonilor, unde faraonul Egiptului scrie cu mâna lui: „Moise era un om obişnuit, dar avea o mare credinţă în Dumnezeul robilor din Egipt, mereu îi ajuta, îi sfătuia, a lucrat cu ei, a dormit la ei, dar când a venit vremea să elibereze pe robii evrei a avut o putere pe care n-a avut-o nimeni în ţara Egiptului, care era cea mai puternică ţară. În faţa lui Moise n-a rezistat nimeni, cu el era o putere necunoscută". Apoi am descris viaţa lui Moise şi pricinele de părăsire a Egiptului. Apoi am vorbit despre împăratul David, arătând viaţa lui, care este bine descrisă în cartea „Cultura moabiţilor". Şi în sfârşit am vorbit despre viaţa apostolului Pavel. Am încheiat cu cuvintele: „Toţi aceşti trei şi mulţi alţi slujitori ai lui Dumnezeu vor fi în împărăţia lui Dumnezeu. Moise deja este în cer" Mi-au cerut dovadă vie sau prin martori despre acest lucru. Aici Dumnezeu m-a luminat cu următorul răspuns din cuvântul Lui: „După şase zile Iisus a luat cu El pe Petru, Iacov şi Ioan, fratele lui şi i-a dus la o parte pe un munte înalt. El S-a schimbat la faţă înaintea lor; faţa Lui a strălucit ca soarele şi hainele I S-au făcut albe ca lumina. Şi iată că li s-a arătat Moise şi Ilie stând de vorbă cu El. Petru a luat cuvântul şi a zis lui Iisus: Doamne este bine să fim aici; dacă vrei am să fac aici trei colibe, una pentru Tine, una pentru Moise şi una pentru Ilie". (Matei 17, 1 – 4)

Acesta a fost un răspuns plin de adevăr, convingător, la baza căruia sunt trei martori, Petru, Iacov şi Ioan, că Moise este deja în cer şi

că toţi cei credincioşi vor fi în cer. După aceasta micul grup de fraţi şi surori L-au slăvit pe Iisus cu câteva cântări şi poezii. Apoi a urmat o rugăciune comună a fraţilor, surorilor şi a celor ce doresc să-L laude pe Iisus Hristos prin rugăciunile lor. După aceasta am întrebat: Cine doreşte să se împace cu Iisus şi să-L primească ca Mântuitor şi Salvator să vină în faţa adunării. Parcă văd şi acum pe un grup de oameni în haine negre, tunşi la zero cu feţele posomorâte, îmbătrânite de viaţa grea din închisoare, cu lacrimi în ochi, cu o inimă zdrobită, cu picioarele tremurând, au declarat într-un glas: „Vrem să-l slujim lui Iisus Hristos”. Apoi fiecare pe rând s-au rugat, stând în genunchi. Rugăciunile lor au fost scurte. Unul a strigat „Tată dacă este voia Ta iartă-mă şi primeşte-mă la Tine”. Apoi a fost încă o rugăciune de încheiere şi mulţumire lui Dumnezeu. A fost o zi minunată, când Dumnezeu S-a proslăvit prin cei din închisoare. Aşa a luat naştere prima biserică creştină din una din închisorile Uniunii Sovietice.

Şeful închisorii mi-a zis: „Am rămas distrus de această lucrare, ce va fi cu mine?” I-am zis: „Ai timp să vii la Iisus, dar vino acum, ca să nu fie târziu”. După plecarea din închisoare, imediat a aflat centrul militar din Kiev şi securitatea din Moscova. Ziariştii au scris tot cu de-amănuntul. A doua zi m-a sunat şeful meu şi mi-a zis: „De ce ai procedat aşa şi fără ştirea mea? Vei suferi mult pentru că te rătăceşti la sfârşit de veac”. I-am răspuns că totul am făcut în numele de cinste şi onoare al lui Iisus Hristos. Convorbirea s-a terminat pe o notă tristă din partea şefului. Dar a sosit ziua şi ora când i-am înmânat şi lui Biblia în mod oficial unde erau prezenţi peste 100 de judecători, şefi de poliţie, de la securitate, de la partid, guvern. Şi am zis: „Pe pământ am martori şi în cer am martori că vă dau Biblia pentru mărturie”. Despre aceasta va fi scris aparte.

Timp de o lună de zile am avut contact cu şeful închisorii şi apoi a fost a doua vizită. Am luat sub răspunderea mea 12 oameni din închisoare fără strajă şi am plecat cu autobuzul la un mare râu unde au fost botezaţi în numele Tatălui, Fiului şi a Duhului Sfânt. Niciunul n-a îndrăznit să fugă după cum eram ameninţat de alţii. Condiţia a fost următoarea: dacă fuge vreunul, eu îl înlocuiesc pe el în închisoare, dar nu mi-a fost frică, ştiam că Dumnezeu este cu noi şi lucrarea Lui trebuie făcută până la bun sfârşit.

După botezul Nou Testamental, a fost prima cină. Pentru prima dată ei au fost la masa lui Iisus Hristos. Am ales un păstor, ne-am rugat

cu punerea mâinilor pe el, s-a ales un secretar al bisericii creştine din închisoare. Cam peste opt ore ne-am întors cu toţii plini de bucurie în închisoare. Şeful închisorii când ne-a văzut, de-odată m-a îmbrăţişat strigând „Mare este Dumnezeu”. Nimeni n-a crezut că toţi se vor boteza şi se vor întoarce în închisoare la „datoria” lor pentru călcarea legii pământeşti.

Peste trei luni de zile m-a sunat şeful închisorii şi mi-a zis: „Cum să mă rog ca toţi cei din închisoare să se pocăiască; am 12 sfinţi în mijlocul a 8.000 de fii ai răutăţii” Convorbirea a durat timp de aproximativ două ore, apoi a zis: „Vreau să vin şi eu la Iisus dar cel rău nu mă lasă”. M-a rugat să mă rog pentru el. Apoi organele de securitate a pus între mine şi el un zid de piatră. Când el îmi da un telefon, securitatea îl întrerupea şi invers. Apoi a trebuit să plec şi în multe alte locuri din Uniunea Sovietică, România, Iugoslavia, Moldova, Polonia şi altele. Dar sunt mulţumit că în împărăţia balaurului s-a născut o biserică creştină. Îmi amintesc de această biserică cu multă plăcere, dragoste, că Dumnezeu este Atotputernic.

Dumnezeu doreşte să ne umple cu Duhul Sfânt

Dumnezeu lucrează neîncetat prin diferite meot de care-i aparţin numai Lui. Când lacrimile poporului evreu au ajuns la tronul de milă şi îndurare al lui Dumnezeu, EI I-a folosit pe Moise pe care îl avea în planul Său de lucru pentru a scoate pe poporul evreu din robia Egiptului. Moise nu ştia nimic despre planul lui Dumnezeu cu privire la el însuşi. Ba cu atât mai mult, Moise era în vâfstă de 80 de ani şi la vârsta aceasta el slujea lui Dumnezeu şi îşi amintea despre viaţa şi activitatea lui în Egipt. În inima lui Moise era o rană nevindecată când îşi aducea aminte de fraţii lui care erau supuşi robiei grele din ţara Egiptului. Îşi amintea de şansa pierdută de-a ajuta pe fraţii săi din robie. În Moise ardea dorinţa reală de a-i ajuta pe fraţii lui din robie, el mijlocea pentru ei înaintea lui Dumnezeu. Moise a iubit pe fraţii săi din robie mai mult decât pe el însuşi. Pentru ei el a pierdut marele titlu de prinţ al Faraonului, a pierdut şi postul de

Faraon. Totul a pierdut, fiindcă II iubea pe Dumnezeu.

Voia să facă voia lui Dumnezeu, dorea să-L cunoască pe

Dumnezeu de aproape. Pentru această mare dragoste faţă de Dumnezeul viu şi adevărat Moise a pierdut tronul de Faraon în Egipt. Dar Moise nu ştia că Dumnezeu cunoştea inima lui, dragostea lui. Moise n-a ştiut că Dumnezeu îl pregăteşte de-a fi primul împărat al

poporului lui Dumnezeu. Moise devine ambasador al lui Dumnezeu, Moise devine primul purtător de cuvânt al lui Dumnezeu pe pământ. Moise duce negocieri, tratative cu Faraonul Egiptului în numele lui Dumnezeu.

Omenirea a rămas străpunsă văzându-l pe Moise la aşa un mare post – ambasadorul lui Dumnezeu. Aceste toate lucruri le găsim pe paginile Bibliei prin descoperirea Duhului Sfânt.

Când Moise a fost să stea de vorbă cu marele Creator, cu Dumnezeu, s-a cutremurat de sfinţenia Lui şi la porunca Creatorului şi-a scos încălţămintea, căci locul era sfânt şi Moise trebuia încălţat cu puterea Cuvântului lui Dumnezeu, după cum Duhul Sfânt spune prin Pavel efesenilor: „Să aveţi picioarele încălţate cu râvna Evangheliei păcii”. (Efeseni 6, 15)

Moise trebuia să plece la Faraon cu misiunea de pace, dar având putere de la Dumnezeu pentru a fi legitimat şi împuternicit. După ce Moise s-a descălţat, a fost umplut cu Duhul Sfânt. Duhul Sfânt nu l-a părăsit pe Moise până a lepădat hainele vechi şi muritoare şi a plecat în împărăţia lui Dumnezeu. Moise a fost primit de către Dumnezeu, Iisus Hristos, de toţi îngerii lui Dumnezeu cu cea mai mare dragoste. În împărăţia lui Dumnezeu Moise a primit odihna şi fericirea deplină. Când Iisus era în trup, în prezenţa a trei martori vii şi credincioşi l-a chemat pe Moise şi pe Ilie din împărăţia lui Dumnezeu să vină la El pentru a fi într-o discuţie, convorbire duhovnicească. Cu toate că Iisus era dezbrăcat de slava cerească, Moise şi Ilie L-au ascultat şi au venit la El pe munte. Ei II cunoşteau că e Fiul lui Dumnezeu.

Dragostea lui Moise o vedem în rugăciunea lui în faţa lui Dumnezeu când mijloceşte pentru popor. Moise cu faţa la pământ şi cu lacrimi în ochi şi cu inima zdrobită II roagă pe Dumnezeu să ierte pe popor, iar dacă nu-l iartă şi el n-are trecere în faţa Lui, acum nu ca ambasador, nu ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, dar ca împărat al poporului ales de Creator după planul Lui, ÎI roagă să-l pună în acelaşi rând cu părinţii lui pe care Moise îi iubea nespus de mult. Moise nu cere pentru el nicio slavă pentru lucrarea făcută în faţa lui

Dumnezeu. Dumnezeu este plin de milă, îndurare şi dragoste faţă de cei ce i-a creat El. Ascultă rugămintea lui Moise, poporul primeşte salvare cu excepţia că unii au fost totuşi pedepsiţi cu moartea din cauză că au fost cei ce au organizat tot răul împotriva lui Dumnezeu.

Anii trec şi nemulţumirile în rândul poporului evreu cresc, la mulţi le pare rău că au ascultat de glasul lui Dumnezeu şi au ieşit din Egipt. Toate nemulţumirile lor se răsfrâng asupra lui Moise. S-au ridicat împotriva lui. De data aceasta îl vedem pe Moise disperat, plângând de tot ce s-a creat în jurul lui. Numai Satana era mulţumit că a reuşit să facă asemenea tulburări. Dar Moise nu se clatină, el vine în faţa lui Dumnezeu şi stă de vorbă cu El.

Moise spune lui Dumnezeu că poporul cere carne, dar este imposibil în Urnita posibilităţii lui ca conducător să satisfacă dorinţa poporului. Cere de la Dumnezeu sfaturi, ajutor. Dumnezeu tace şi-l ascultă pe Moise. La sfârşitul rugăciunii Moise spune Creatorului că-i este greu să conducă singur un popor atât de încăpăţânat. După ce a terminat rugăciunea în faţa Creatorului, El a poruncit lui Moise să aleagă pe cei mai bătrâni, adică pe cei mai ascultători bărbaţi, în număr de 70 şi să vină în faţa cortului, unde Duhul lui Dumnezeu adesea se cobora pentru diferite lucrări sfinte. Moise a ales 70 de bătrâni, dar la uşa cortului au venit numai 68, nimeni n-a ştiut de ce n-au venit cei doi Eldad şi Meldad. Moise a lăsat pe Iosua cu poporul, dar el a venit la uşa cortului, unde trebuia să se pogoare Duhul lui Dumnezeu. Moise a văzut că cei doi lipsesc, dar a înţeles că e lucrarea lui Dumnezeu şi a rămas să-L întâlnească pe Creator împreună cu cei 68 de bătrâni. Când Dumnezeu S-a coborât nu l-a întrebat pe Moise de ce ai adus 68 şi nu 70. Pentru Moise a fost o dovadă că totul este rânduit de către Dumnezeu.

Dumnezeu a luat din Duhul Sfânt care era peste Moise şi a turnat peste cei 70, adică şi peste Eldad şi Meldad. În timpul acesta toţi cei 70 au primit o mare putere duhovnicească şi au început să prorocească. Un tânăr a auzit bine că Eldad şi Meldad prorocesc în corturile lor şi nu s-au dus la întâlnirea cu Dumnezeu. Acest tânăr a alergat la Iosua fiul lui Nun şi a povestit totul despre Eldad şi Meldad. Iosua era primul ajutor al lui Moise, era foarte zelos pentru Moise. A fost foarte supărat de lucrul acesta. Iosua imediat a alergat la Moise şi l-a rugat: „domnul meu, te rog porunceşte lui Eldad şi lui Meldad să nu mai prorocească, că ei n-au ascultat de tine şi n-au venit la uşa cortului”. Moise cu o blândeţe senină pe faţa lui a răspuns lui Iosua: „noi nu putem să-i ordonăm lui Dumnezeu cui şi peste cine să toarne Duhul Sfânt. Să ne rugăm lui Dumnezeu ca tot poporul să fie din proroci, toţi să fie plini de Duhul lui Dumnezeu”.

După această discuţie toţi cei ce proroceau n-au mai prorocit. Pentru Moise a fost de ajuns, că a cunoscut că Dumnezeu i-a împuternicit să lucreze împreună cu El. Se naşte o întrebare: De ce s-au oprit a mai proroci? Sunt diferite răspunsuri date de oameni, dar Dumnezeu ne dă un singur răspuns şi acesta este corect. Este Da şi Amin. *„După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii şi fiicele voastre vor proroci, bătrânii voştri vor visa visuri şi tinerii voştri vor avea vedenii”* (Ioel 2, 28)

Duhul sfânt încă nu fusese dat fiindcă Iisus încă nu fusese proslăvit. (Ioan 7, 39) Până la proslăvirea lui Iisus, Duhul Sfânt era turnat ori trimis la o persoană pentru a îndeplini o lucrare pentru Dumnezeu. Dumnezeu şi în trecut şi acum foloseşte pe cine vrea El. Duhul sfânt se dă spre folosul altora şi nu spre folosul personal. Moise ştia bine că Dumnezeu este salvarea lui şi a poporului. De aceea a venit în faţa lui Dumnezeu.

Când Moise era în Egipt a avut o revelaţie cu Dumnezeu. Într-o zi Moise şi-a pironit ochii spre cer şi deodată cerul s-a deschis. Moise a văzut pe Iisus Hristos că este Fiul lui Dumnezeu şi L-a văzut cum a venit în trup omenesc pe pământ. A văzut toată lucrarea lui Iisus pe pământ. A văzut cum oamenii l-au răstignit pe cruce, a văzut cu ce moarte a murit Iisus pe cruce. Apoi a văzut învierea lui Iisus Hristos, a văzut înălţarea lui Iisus. Lui Moise i s-a arătat toate patimile şi slava lui Iisus. După această revelaţie Moise categoric renunţă la tronul de Faraon. Nu-l interesează viaţa pământească, Moise dorea să câştige viaţa în împărăţia lui Dumnezeu. A dispreţuit totul pe pământ, nu s-a uitat nici la toată ocara pe care o primise şi pe care trebuia s-o primească. El a văzut slava lui Iisus, a văzut şi patimile lui Iisus. Moise era gata să primească orice ocară pentru Iisus, că a văzut ce poate câştiga. Da, Moise a câştigat viaţa veşnică în împărăţia lui Dumnezeu. A devenit stăpân în casa lui Dumnezeu, dar Iisus este stăpân peste casa lui Dumnezeu. Deci Moise este în împărăţia lui Iisus Hristos. (Evrei cap. 11)

Dumnezeu doreşte să ne umple de Duhul Sfânt din dragostea lui faţă de noi care suntem creatura Lui. Lucrul aceasta l-am văzut până acum şi vom vedea şi mai departe. Dumnezeu a turnat din belşug din Duhul Sfânt peste Saul şi el a prorocit împreună cu cei mai de seamă proroci. Dar repede a pierdut darul prorociei adică Duhul Sfânt l-a părăsit din cauza vieţii lui, din cauza relaţiilor lui rele cu

Dumnezeu. Dumnezeu se supără foarte mult pe popor când cineva încearcă să facă legăminte. care nu sunt din Duhul Său, care se duce la Faraon şi caută adăpost şi primeşte hotărâri fără El. Despre lucrul acesta a vorbit direct Dumnezeu. (Isaia 30, 1)

Avem o dovadă vie că Dumnezeu ne vrea cu gelozie pentru El. Anii trec, dar Dumnezeu nu uită de promisiunea Sa că doreşte să ne umple cu Duhul Sfânt. Iisus le spune ucenicilor – apostolilor să rămână în cetate în locul unde l-a stabilit El, că le trimite putere din cer. Adică Duhul Sfânt va fi peste ei. (Luca 24, 49) Iisus S-a înălţat la ceruri, dar Dumnezeu îşi continuă lucrarea de umplere a noastră cu Duhul Sfânt. Dumnezeu îl trimite pe Pavel în Efes, pe Ioan şi pe Petru în Samaria, pe Petru la Corneliu, ca cei ce urmează pe Iisus să fie umpluţi eu Duhul Sfânt.

Apoi Dumnezeu, nu se opreşte aici. El ne descoperă taine despre darurile duhovniceşti. Dumnezeu ne poartă în carul Lui de milă şi dragoste. Ne arată că sunt nouă daruri duhovniceşti şi le dă cui voieşte El. Dar fiecare poate primi daruri duhovniceşti, numai dacă stăruieşte. Vedeţi ce mari taine ne descoperă Dumnezeu, că sunt nouă daruri duhvniceşti, dar este un singur Duh, ne arată cum putem primi darurile Duhului Sfânt, ne descoperă cine a primit aceste daruri. Această mare taină ne este descoperită nouă. Duhul Sfânt vorbeşte efesenilor prin Pavel, că creştinii trebuie să osândească roadele puterii întunericului, să umble ca nişte înţelepţi. Nu vă îmbătaţi de vin, vorbiţi între voi cu psalmi, cu cântări de laudă, mulţumiţi lui Dumnezeu în numele lui Iisus Hristos pentru tot ce aveţi. Să nu ne întovărăşim cu cei neascultători, să nu fim înşelaţi şi atraşi de la credinţa adevărată. Să luptăm împotriva puterii duhurilor rele. Vegheaţi, faceţi tot felul de rugăciuni pentru toţi sfinţii. (Efeseni 5) îndeplinind aceste condiţii, Dumnezeu ne umple cu Duhul Sfânt.

De ce Dumnezeu vrea să ne umple cu Duhul Sfânt?

Dumnezeu S-a obligat pe El însuşi să ne poarte poavra, dar noi trebuie să-L binecuvântăm. El este Dumnezeul mântuirii noastre. (Ps. 68, 19)

Dumnezeu ne-a promis Duhul Sfânt şi El este drept să îndeplinească tot ce a promis. Dumnezeu ne iubeşte că suntem creatura mâinilor Lui. El ne-a creat şi şi-a luat obligaţia să ne poarte grijile noastre, să ne dea mântuirea în dar.

Dumnezeu se supără când facem diferite planuri în viaţa

pământească fără El, sau căutam adăpost la altcineva şi nu la El. De aici rezultă că creştinul trebuie să facă totul cu aprobarea lui Dumnezeu. La El să căutăm totul, de la El să cerem totul. Asemenea jertfe îi plac lui Dumnezeu. (Isaia 44, 3) Şi atunci toarnă din Duhul Său peste noi şi avem toate binecuvântările cereşti.

Până a se naşte generaţiile noastre, adică de la Iisus Hristos încoace, Dumnezeu a promis din dragostea Lui că va turna Duhul Sfânt peste orice făptură, chiar şi peste robi şi roabe, în zilele acelea. (Ioel 2, 28 – 29) Când a fost dată această prorocie prin Ioel, poporul lui Dumnezeu îl întreba pe Ioel, când vor sosi aceste zile, dar era o mare taină şi nimeni n-o putea înţelege. Această prorocire o cunoşteau bine şi apostolii. Pe ei îi ardea dorinţa de-a şti când vor sosi zilele acelea când Dumnezeu va turna Duhul Sfânt peste orice făptură, chiar peste robi şi roabe.

Ca semn că voi turna Duhul Sfânt veţi vedea că tinerii vor avea vedenii, bătrânii vor avea visuri, vor vorbi în alte limbi. Deci va fi o mare lucrare a lui Dumnezeu. Toţi doreau să cunoasacă aceste zile.

A sosit ziua când apostolii L-au întrebat direct pe Iisus Hristos despre împlinirea acestei prorocii date de Dumnezeu prin Ioel. În această zi Iisus le-a spus foarte multe taine duhovniceşti. Adevărat vă spun că este fe folos să mă duc la Tatăl ca să vă trimit Mângâietorul; e vorba de Duhul Sfânt. Iisus le-a spus că atunci când Fiul omului va fi proslăvit în ceruri, atunci va veni Duhul Sfânt peste voi, peste copiii voştri în oricât de mare număr ar fi ei. Într-adevăr apostolii au simţit mai mult decât toţi ceilalţi pogorârea Duhului Sfânt peste ei, când se aflau în odaia de sus. (Ioan 20, 22 şi apoi la Rusalii, Faptele Apostolilor cap. 2)

Ferice de noi că trăim în zilele când Duhul Sfânt este în mijlocul nostru şi Dumnezeu ne umple de Duhul Sfânt prin diferite daruri duhovniceşti.

Umplerea cu Duhul Sfânt este lucrarea lui Dumnezeu. El l-a trimis pe Pavel în Efes, pe Ioan şi Petru în Samaria, pe Petru în Iope să boteze în numele lui Dumnezeu, Iisus Hristos şi Duhul Sfânt. Peste ei toţi s-a pogorât Duhul Sfânt şi ei au vorbit în alte limbi. Dumnezeu descoperă tainele darurilor duhovniceşti. Duhul Sfânt vorbeşte prin Pavel, când el predică Evanghelia în bisericile din Corint. Despre lucrul acesta este bine să citiţi capitolul 12 din epistola lui Pavel către biserica din Corint. Aceasta este prima epistolă arătată în Biblie. Dar ea

nu este prima, căci prima s-a pierdut la bisericile din Efes. Lucrul acesta îl vedem din conţinutul acestei epistole, dacă citim cu atenţie. Nu doresc să arăt toate amănuntele, că creştinul nu este numai un cititor, dar este şi un bun înţelegător. Marea taină care ne-a fost descoperită nouă este că Dumnezeu ne arată că sunt nouă daruri duhovniceşti, dar există un singur Duh. Primim o mare învăţătură de la Dumnezeu ca să ştim că este un singur Duh, care este Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu sau Duhul sfânt nu aparţine la nicio persoană, ci aparţine direct lui Dumnezeu. Mulţi proroci, învăţători, predicatori, evanghelişti şi alţii care au daruri duhovniceşti se consideră ca cineva, dar ei nu sunt nimic. Ei sunt nişte vase de cinste pe care le foloseşte Dumnezeu în ziua potrivită. Apoi e posibil să fie şi un vas de ocară? Duhul se dă spre folosul altora, spre zidirea bisericii, spre curăţirea păcătoşilor.

Dacă cineva înţelege aceste lucruri, ferice de el, dar dacă nu le înţelege, vai şi amar de el, că devine mândru, trufaş, dovedind la toţi că Dumnezeu comunică numai cu el. Aşa el devine cu încetul un slujitor al Satanei. Foarte mulţi proroci spun că ei nu cred pe nimeni, căci lor totul le e spus şi ei ştiu totul. Lucrul acesta este fals. Dumnezeu foloseşte pe orice om, creatură pentru lucrarea Sa. Dumnezeu la vremea potrivită a folosit măgăriţa care i-a vorbit prorocului să se oprească de la nebunia lui. Ce vom zice, că măgăriţa a fost credincioasă, pocăită, ori botezată cu Duhul Sfânt? Nicidecum! Sau poate vom zice. că acest animal va fi împreună cu noi în împărăţia lui Dumnezeu că a vorbit în limbi omeneşti? Niciodată. De aceea trebuie bine să luăm seama la noi înşine. Mulţi proroci spun ce este scris în Biblie, adică prorocia lor este o scurtă predică. Cuvintele spuse de Mântuitorul nostru Iisus Hristos cu aproape 2000 ani în urmă sunt Da şi Amin. Oare este nevoie să spunem ce a spus Mântuitorul pentru toată biserica Lui şi să declarăm că este prorocie? Iisus ne-a spus că veţi avea necazuri pe pământ, veţi fi prigoniţi din pricina Numelui Meu, dar ferice de cel ce va răbda până la sfârşit. Mare va fi răsplata. Iisus ne-a învăţat cum să răbdăm, cum să ne ducem crucea. Să veghem, să fim în post şi rugăciune, în jertfe necurmate. Şi când va fi crucea prea grea Iisus va întinde mâna Sa.

Oare aceste lucruri nu sunt cunoscute creştinilor? Da sunt cunoscute. Rămâne problema să-L rugăm pe Iisus să ne ajute să ieşim biruitori în toate lucrurile de ispită în viaţa pământească. Aceste

lucruri nu trebuie prorocite, că ele sunt spuse deja de Iisus Hristos. Pentru noi sunt Da şi Amin. Aş ruga pe creştin să citească încă odată tema „Măgăriţa lui Balaam vorbeşte” din cartea Numeri capitolul 22 începând cu versetul 15 până la 41.

Dumnezeu ne arată cum trebuie să fie prorociile. De exemplu Agab a prorocit că va fi o mare foamete peste toată ţara. Şi lucrul acesta s-a împlinit în scurt timp, pe când era împărat Claudiu. (Fapte 11, 28) Peste puţin timp prorocul Agab a venit în Cezarea şi a intrat în casa evanghelistului Filip. În casa lui Filip, Agab s-a întâlnit cu Pavel, dar nu ştia nimic despre planurile lui Pavel cu privire la călătoria pe care avea s-o facă. Prorocul Agab a luat un brâu, care era în această casă, (dar Agab nu a ştiut că brâul era a lui Pavel), şi-a legat picioarele şi mâinile şi a zis: „Iată ce zice Duhul Sfânt: aşa vor lega iudeii în Ierusalim pe omul acela al cui este brâul acesta şi-l vor da în mâinile Neamurilor”. Agab n-a ştiut nimic despre brâu că este a lui Pavel, n-a ştiut că Pavel pleacă la Ierusalim. Deci Dumnezeu are milă de noi şi ne arată cum trebuie să fie prorociile.

Prorocul dacă este sub influenţa Duhului Sfânt descoperă taine mari, care sunt în concordanţă cu Biblia, dar care nu sunt scrise în Biblie şi pe care persoana respectivă nu le ştie, dar Duhul Sfânt îi face cunoscut tot ce are să se întâmple. De aşa proroci avem nevoie noi. Prorocii adevăraţi nu vorbesc în limbi, dar direct prin Duhul Sfânt descoperă taine. Mulţi proroci cred că dacă nu spun nimic împotriva lui Dumnezeu, se poate spune orice, că după părerea lor este spre zidire. Dar se tem să spună de la ei, că nu vor fi crezuţi, n-au autoritate, atunci ei vin în numele Duhului Sfânt şi Dumnezeu n-are nevoie de asemenea proroci. Mulţi vorbesc în limbi, apoi tălmăcesc aceste cuvinte şi spun că este prorocie. Aceasta nu este prorocie, ci este tălmăcirea vorbirii în limbi. Adică traduce vorbirea. Prorocul care spune de la el este considerat de Dumnezeu un proroc mincinos. Prorocul mincinos este foarte periculos pentru creştinii adevăraţi. De aceea Dumnezeu a decalarat că prorocul mincinos, Anticristul şi Satana sunt trei puteri a împărăţiei întunericului şi toţi trei au aceeaşi soartă. Pedeapsa lor este moartea veşnică. Mulţi cred că prorocul mincinos, Anticristul încă n-au venit. Dacă credem aşa ne înşelăm pe noi înşine. Imeidat după înălţarea Domnului Iisus Hristos s-au ridicat mulţi anticrişti, dar câţi sunt astăzi? (1 Ioan 1, 18)

Dacă a venit Anticristul, atunci a venit şi prorocul mincinos. De

exemplu, toate celelalte religii care nu cred în Domnul Iisus Hristos reprezintă marea putere a Anticristului. De aceea vreau ca prin Duhul Sfânt să scot în evidenţă tot ce-l poate ataca pe creştinul adevărat.

În zilele noastre mulţi se duc la proroci cu probleme de urgenţă. Îl roagă pe proroc să-L întrebe pe Domnul ce spune despre problema lui. În asemenea cazuri prorocul caută să spună după cum este dispoziţia creştinului. Caută să-l mângâie. Dar aceasta este o metodă neplăcută lui Dumnezeu. Cine are o problemă, trebuie să se roage el lui Dumnezeu în Numele lui Iisus Hristos pentru a-i răspunde ce să facă. Să roage cu lacrimi în ochi pe Tatăl şi să nu spună la nimeni. Cerinţa lui să fie în ascuns şi Dumnezeu îi va răspunde tot în ascuns. Aşa ne învaţă Dumnezeu şi Domnul Iisus Hristos. Lui Dumnezeu trebuie să te închini în Duh şi adevăr. (Ioan 4, 24)

Permiteţi-mi să vă aduc un exemplu pozitiv din mulţimea prorociilor drepte, petrecut aici.

Satana şi-a pus de gând să mă tragă într-o lucrare de a lui, ca la urmă să râdă de mine. Eu nu ştiam nimic despre planul Satanei, dar Duhul Sfânt mereu mă cerceta de aproape şi în repetate rânduri îmi da sfaturi, gânduri bune. Intro Vineri seara Duhul lui Dumnezeu îmi spune direct, că în seara aceasta vei merge la o biserică de români, să vorbeşti tot ce-ţi voi spune. Îi spun soţiei că peste o oră mergem la această biserică, că sunt trimis de Dumnezeu. Soţia a fost de acord să facem lucrarea Domnului. Am ajuns la biserică în timpul rugăciunii. După câteva clipe păstorul mă invită să vorbesc din Cuvântul Domnului. După terminarea serviciului divin, am ieşit în parcare cu soţia ca să plecăm acasă. În timpul acesta se apropie de mine un frate necunoscut şi îmi spune că în timp ce vorbeam din Cuvântul Domnului, din cer s-a coborât o masă albă, pe ea era un vas vechi de argint şi din vasul acesta a început să crească un pom alb de culoarea argintului. Pomul era foarte mare. Un înger a vorbit: „iată acest pom este bărbatul ce vorbeşte din Cuvântul Domnului. Să-i spui că doi proroci mincinoşi sunt îndreptaţi spre casa lui să-l atragă într-o lucrare a Satanei. Dacă el va asculta de glasul acestor doi proroci va fi ca un copac dezrădăcinat şi dus de apele furioase, va rămâne din el nişte crengi plutind pe apă”. Şi-i arată cum pot să ajung, dacă voi asculta de prorocii mincinoşi. Îngerul a spus că soţia să se roage şi ea pentru mine, ca să-mi dea Domnul putere să nu fiu implicat în lucrarea Satanei. Am venit acasă şi nu-mi găseam loc, dar eram plin de bucurie că Domnul m-a avertizat.

am stat cu soţia pe genunchi şi am cerut de la Domnul putere, lumină, înţelepciune.

A doua zi era Sâmbătă; noi ne-am sculat şi n-a trecut mult timp şi cineva bate la uşă, când am deschis uşa, erau doi bărbaţi care m-au salutat cu Pacea Domnului şi deodată au zis „aici locuieşte fratele Vikovan?" Am zis, „el este în faţa voastră". Ei au spus, „noi suntem proroci de la Sacramento şi am venit direct la tine că Domnul ne-a făcut cunoscut de tine şi a zis că vrea să facă o lucrare în California, dar are nevoie de un om să stea în spărtură. Domnul ne-a făcut cunoscut că tu eşti acela pe care te-a ales". Apoi mi-au istorisit toată lucrarea pe care eu trebuie s-o fac. Au zis, unul din ei că este proroc de 20 de ani şi trebuie să am încredere în el.

După aceasta am povestit lor ce mi-a spus Domnul aseară cu privire la această lucrare… Ei au rămas încremeniţi, nu puteau spune nimic. Atunci eu am zis, „mai îngăduiţi puţin şi se va vedea ce este cu lucrarea Domnului". Ei au rămas „foarte supăraţi şi s-au ridicat şi au plecat. Peste două trei săptămâni toată lucrarea s-a dărâmat. Dacă eu îi ascultam pe ei poate astăzi soţia şi copiii nu mai mă aveau în familie. Aceasta a fost o lucrare unde Satana a vrut complet să mă distrugă pe mine, ca în veci să nu mai vestesc Cuvântul lui Dumnezeu. Dar Satana cu prorocii lui mincinoşi a rămas de ruşine, iar eu cu Domnul Iisus am ieşit biruitor.

Vedem că Dumnezeu are grijă de toţi copiii Lui. Să-L slujim din toată inima şi cu un cuget curat.

În cazul acesta eu am procedat după învăţătura lui

Dumnezeu şi am ieşit biruitor. Când cineva proroceşte, ceilalţi să judece ce el sau ea proroceşte. Aşa cere Cuvântul lui Dumnezeu. (1 Cor. 14, 29) Mulţi vor zice, că n-avem voie să judecăm prorocia prorocului; pe aceştia să nu-i ascultaţi, căci ei nu vorbesc de la Dumnezeu, ci vorbesc de la ei, ca nu cumva să fie daţi pe faţă. Cuvântul ne spune că pot să prorocească toţi, dar să vedem ce învăţătură primim. (l lor.14, 31)

În toate să ne lăsăm călăuziţi de Duhul Sfânt pe care ni L-a trimis Domnul Iisus Hristos când S-a înălţat la Tatăl. Amin.

OSANA. Osana, Osana, osana